

ESTIMAR-ME, PER QUÈ NO?

Àngels Espeig i Juangran

Una trobada en un xat d'anglès fa que la Carme, malalta de fibromiàlgia, aprengui quelcom més que un idioma. Coneix de nou l'amor. Reflexiona sobre la seva vida. Admet que no li agrada, que ha de canviar-la. Finalment aconsegueix estimar-se per damunt de tot per poder així estimar els altres.

L'obra ***Estimar-me, per què no?***, ha estat llicenciada per Maria Àngels Espeig i Juangran amb una llicència Creative Commons del tipus Reconeixement-NoComercial-Compartir 2.5 Espanya de Creative Commons.

Per obtenir més informació sobre aquesta llicència **Creative Commons**, visiti:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/es/deed.ca>

Dedicat a les persones que com la Carme són sotmeses dolçament, amorosament, sense gairebé adonar-se'n. Desitjo que com ella prenguin la decisió de formar-se, valorar-se i d'estimar-se. Que tinguin il·lusions i entenguin que la vida és un bonic joc que s'ha d'aprofitar i val la pena gaudir.

Gràcies Mar, preciosa, per creure en mi i engrescar-me a escriure. Gràcies al Xavier Gual pel seu temps, les seves correccions i indicacions. I a tots, familiars i amics reals i virtuals que amb les seves experiències i ajut han col·laborat a fer realitat aquest llibre.

Benvolguts lectors, he pensat que l'article publicat en una revista local farà més entenedores les raons que m'han mogut a escriure aquest llibre. Gràcies pel vostre temps.

Escriure un llibre

Fa gairebé un any que vaig acabar el meu primer llibre. Em vaig animar a escriure'l després de llegir ***La escritura una terapia creativa*** de la Natalie Goldberg. En aquest llibre l'autora anima els lectors a escriure encara que mai arribem a publicar els nostres treballs. El fet d'escriure ens fa tornar a l'estat mental natural i ens fa confiar en la nostra ment i a comprendre-la. Si entenem això, podem fer el que vulguem, comenta també l'autora.

La frase de la Zora Neale Huston: ***No hay angustia semejante a la de llevar dentro una historia que no ha sido contada***, em va encoratjar a portar el meu llibre a una editorial i estic a l'espera de saber si podrà ser publicat. De ben segur que serà difícil ja que les editorials no s'arrisquen a publicar escriptors no coneguts. A tot arreu es demana experiència i és molt difícil adquirir-la.

Som moltes les persones que tenim històries força interessants per contar i que podem ajudar els altres a suportar i sortir endavant de situacions difícils a les que ens porta la vida. Aquesta ha estat la meva intenció, el que m'ha mogut a escriure ***Estimar-me, per què no?***

La meva història gira al voltant de la fibromiàlgia i la síndrome de la fatiga crònica, malalties encara força desconegudes per a molta gent. Podríem dir que una bona part del llibre, és una autobiografia novel·lada on es barreja realitat i ficció amb la intenció de donar a conèixer aquestes afeccions sense voler dramatitzar. Crec que el fet de explicar-les novel·lades pot fer-les més entenedores i menys depriments. A internet hi ha molta informació i animo els lectors que se n'assabentin i ens puguin donar el respecte i la comprensió que tots els afectats mereixem i necessitem per tirar endavant. Són malalties invisibles difícils de diagnosticar i per aquesta raó poc enteses.

Dos anys i mig és el temps que he dedicat al llibre. Em va costar força donar-lo per acabat. Sempre em semblava que el podia millorar o que em deixava coses importants per dir. Durant aquest temps he tingut estones de tot, he plorat, he rigut, de vegades he pensat: què estic fent creient-me una escriptora? Però el que sí us asseguro és que m'he sentit viva i he gaudit de l'activitat desenvolupant la imaginació i descobrint aspectes personals amagats en el meu inconscient, mai reconeguts.

He afegit situacions familiars amb la intenció de què els meus fills les tinguin com un record per al dia de demà si no aconsegueixo publicar. Avui dia per internet es pot fer arribar on interessi sense editar i és el que estic fent de moment.

Amb aquest escrit voldria animar-vos a submergir-vos en el plaer de l'escriptura i a descobrir que realment és una teràpia a l'abast de tothom. El sol fet de plasmar els vostres sentiments en un paper o a l'ordinador ja és un acte alliberador d'angoixes i engrandeix les nostres alegries i també fa que valorem els escrits dels altres. Sovint deia que els llibres són cars, ara després del temps emprat en el meu, reconec que no ho són tant.

Us deixo un trosset del meu treball, per a mi un petit tresor, una part de la meva vida:

La Carme va voler fer-li un regal especial quan va ser el seu sant. Va escriure-li una carta i va enviar-li llavors de flors. De les flors que ella veia durant tot l'any. Tres classes de llavors que florien en diferents estacions de l'any i que feien que sempre hagués flors al seu jardí del Vallès i a la terrassa de la costa.

Amb aquell regal la Carme volia enviar-li l'alegria que ella sentia quan les veia. Les flors feien que la seva angoixa disminuís. Pensava que al Josu li passaria el mateix. La Carme sabia que en Josu estava malament, tan malament com ella.

Àngels

PRIMERA PART

Era una tarda de diumenge del mes de juliol, al voltant de les cinc. Feia calor, molta calor. Aquell estiu les temperatures eren massa elevades. S'havien produït força incendis i al país més de vint persones ja havien mort per culpa de la intensa calor.

La Carme havia entrat a internet, no feia gaire temps que coneixia aquest mitjà. S'hi havia afecionat per tal de practicar l'anglès, els idiomes sempre li havien agradat. Va estudiar francès i anglès a l'Escola Oficial d'Idiomes a Barcelona però quan es va casar va deixar-ho. Se li feia massa feixuc baixar i pujar des del Vallès, on vivia i treballava, per continuar amb aquells estudis. Ara, pensava que gràcies a l'internet podria recordar i perfeccionar el que havia deixat aparcat i com que disposava de temps ho faria.

L'ordinador no li agradava massa. El seu marit sempre hi era. Molts cops havia comentat, tot rient, que aquell aparell era la seva rival i que de retruc l'aparell li tenia mania. Semblava que li succionés la poca energia de què disposava.

La Carme no comprenia com molta gent acabava enganxant-s'hi i depenent d'ell d'una forma malaltissa segons comentaven pertot arreu. No obstant entenia que havia d'aprendre unes mínimes nocions d'informàtica.

Va fer cursets i més cursets i a poc a poc va aconseguir arribar a un acord amb aquell aparell del que en un principi no en volia saber res. Reconeixia que avui dia utilitzar-lo era una necessitat i no fer-ho et convertia en una analfabeta funcional com li repetia sovint el seu marit.

Aquella tarda, al xat on havia entrat només un parell de cops, hi havia algunes persones fent el tanoca. La majoria eren adolescents que perdien el temps escrivint preguntes i més preguntes que no portaven enlloc: com et dius, d'on ets, quina edat tens...

No recordava com, però el cas és que la Carme va començar a parlar amb un tal Josu. Després de les preguntes de sempre van coincidir en molts aspectes, potser massa: edat, família, situació laboral, activitats, afeccions...

En Josu era de Donosti.

—My husband is from Bilbao —va comentar la Carme.

—From Bilbo? —va corregir-la ell.

—Yes, from Bilbo, better.

Va agradar-li que la corregís. No li semblava bé traduir els noms propis. Opinava que s'havia d'utilitzar només una forma per a ells. No s'havien de canviar al parlar ni del

català a altres llengües, ni d'altres llengües al català.

Quan parlava d'aquest tema amb persones que no compartien la seva opinió es molestava però intentava respectar-los. Reconeixia que potser quedava cursi dir London o New York però trobava pitjor canviar els noms.

En Max, el marit de la Carme, el dia abans de complir un mes de vida va embarcar amb la mare, els seus dos germans i el abuelo Luis cap a Venezuela on havien nascut la mare i el seu avi. Hi va ser poc temps a Bilbao en Max.

El abuelo Luis, va néixer el vint-i-tres de maig del mil vuit-cents vuitanta-u a Caracas, dos mesos després d'arribar-hi els seus pares. Va ser fill d'un indià nascut a Burgos que com altres més d'aquella època, va anar-hi a fer les Amèriques.

La mare d'en Max, sovint contava anècdotes de la família. Amb el seu accent i les seves expressions tan ben conservades després de molts anys fora del seu país, engrescava la Carme que l'escoltava amb interès. Això de la llengua, de les diferències de cada lloc sempre havia encuriósit la Carme.

El besavi d'en Max, pare del abuelo Luis, va morir penjat pels peus per haver donat "un cachete" -així ho contava la mare- en una discussió al President de la República de Venezuela Joaquín Crespo.

També contava que el seu pare va fer fortuna comprant i venent. Fins i tot havia venut aigua del mar.

—Aigua del mar, qué coses tenia papá! —deia, rient satisfeta.

Al gener del 1957 van venir cap a Barcelona. En Max tenia quatre anys.

En Max i la Carme es van conèixer parlant en castellà. Havien tingut força topades per això de la llengua. Ell barrejava els dos idiomes, parlava el "castalà" com deia rient la Carme. Ella a l'Ariadna i al Jordi, els seus fills, sempre els parlava en català.

El barri on vivien era majoritàriament de gent de fora de Catalunya i el català s'utilitzava poquíssim. L'any que va entrar l'Ariadna al parvulari van començar els cursos d'immersió al català. Abans a l'escola tot s'ensenyava en castellà tret de l'assignatura de català que es feia tres hores setmanals.

Quan va néixer l'Ariadna la Carme ho va tenir molt clar, parlaria sempre en català a casa. Només faltaria que hagués de deixar de parlar la seva llengua estant a casa seva, al seu país. En Max no l'entenia. Deia que la seva llengua materna era el castellà.

Era ben curiós, fora de casa quan eren amb gent, en Max sempre parlava en català a la Carme, en canvi a casa no hi havia manera que ho fes.

La Carme sempre els hi recordava que les monges l'obligaven a parlar en castellà i que s'havia de fer país i no perdre per res la pròpia llengua. No ho entenien i li deien "catallufa" sovint, especialment l'Ariadna que des de ben petita deia que ella era "vasca".

Amb el comentari del Josu respecte al nom de la ciutat, a la Carme li va semblar que era com ella, que defenia la seva llengua.

En Josu al xat, es va manifestar des del primer dia com una persona que se sentia sola, incomprès per la seva família. Va comentar que havia guanyat premis de plàstica i d'escriptura a l'escola d'adults on anava però no li'n van fer cap cas.

En Josu va demanar a la Carme si volia ser la seva amiga, fins i tot va enviar-li un petó. D'aquesta manera tan innocent, infantil i planera, va començar el que seria després quelcom impensable per a ella.

La Carme sabia molt bé què era sentir-se sola. La solitud formava part d'ella. La coneixia des de la seva infantesa. Era filla única i els seus pares tenien un negoci al qual es dedicaven tots els dies de la setmana, cosa que els obligava a deixar un xic de banda la Carme. I ella sense germans ni cosins es trobava en massa ocasions sola.

Des de ben petita per pal·liar aquest fet la van apuntar a classes de ballet clàssic, dibuix i piano. També anava a "La Sección Femenina" com s'anomenava en aquells temps. Allí aprenia balls regionals. I algunes tardes que li quedaven lliures, com que encara no tenien televisió a casa, anava al cinema.

La sensació de solitud l'envaïa quan anava tota sola al cinema del carrer Major de Lleida, la seva ciutat. Les seves amigues de l'escala i del barri, amb força problemes econòmics, anar al cinema entre setmana no s'ho podien permetre.

Molts diumenges feia l'aperitiu amb la Mariví, una veïna, i la seva família. També sopava a ca la Montse, una altra veïna. Quants cops havia repetit la mare de la Carme:

—Fora de casa tot ho troba bé aquesta xiqueta. Un ou amb aigua repartit per a tres és boníssim!

I ho era, era boníssim! El fet de trobar caliu, el caliu que ella no tenia era el més important i feia que tot fos boníssim!

Se sentia contenta quan algú li brindava la seva amistat. Com no havia de fer-ho ara ella amb en Josu?

Sí, mai oblidaria aquelles companyes de la seva segona escola, de l'escola de monges

a la qual va anar per començar a fer el batxiller. Un canvi d'escola als deu anys, no és gens fàcil, costa d'integrar-se. Una alumna nova, generalment es rebuda com una intrusa. En canvi, la Sefa, la Nuri, la Neus, la Montse Roig van ajudar-la molt. Van recolzar-la quan ella va veure's atacada per la capitana de la classe, una nena rica i estúpida que des del primer dia la va tractar amb tirania i despotisme. No va parar fins que un dia van arribar-se a les mans. S'havia de demostrar qui era la més forta.

En aquella escola no hi va acabar el tercer curs de batxiller. Es van traslladar a viure a Barcelona. Va acabar el curs a l'Acadèmia Morales a l'Eixample on vivia i després va entrar a l'institut Maragall.

Tants canvis van dificultar-li trobar amistats. Per això les que va fer va agrair-les moltíssim. I algunes, després de més de trenta anys, encara les conservava.

El pròxim més d'abril la Carme faria cinquanta anys. En tots aquells anys havia estat massa temps sola. Contínuament estava de baixa laboral degut al seu estat de salut.

Als divuit anys va patir febre tifoide. Aquell estiu va estar de vacances al Pirineu lleidatà d'on era la seva mare. Va beure aigua del riu i possiblement va ser allí on la va agafar. La van ingressar a l'Hospital Clínic de Barcelona perquè ja portava més d'un mes amb febre i no hi havia manera que es guarís.

Quines sensacions, també de soledat, va experimentar dins d'aquell hospital!

Solitud, angoixa, por...

Durant tres anys havia passat a diari de dos a quatre vegades, segons tingués classe al matí o també a la tarda a L'Institut Maragall on anava, per davant d'aquell hospital. Massa dies hi veia cotxes fúnebres. Quan van haver d'ingressar-la, va pensar que potser també en sortiria amb aquella mena de cotxe.

Quines experiències les que va viure en aquell lloc. Experiències que no podria oblidar mai més.

El dia abans de la Verge del Pilar hi va entrar. Sa mare va enganyar-la. Només serien unes proves de rutina però com que l'endemà era festa s'hi havia de quedar. La Carme estava dèbil, sense esma, massa fora d'aquest món per no creure-s'ho.

Van portar-la a la quarta planta, la planta del Dr. Rozman.

L'habitació era gran, per a quatre persones. Les parets pintades de blanc, els llits metàl·lics de color verd, els llençols i els cobrellits també eren blancs.

Mai oblidaria la senyora d'avançada edat que no volia estar allí. Anava plena de tubs, se'ls arrencava cada cop que podia i la sang li corria pels braços. Cridava, renegava... i la monja de la planta quan acudia cridava més, quin horror! Encara sentia aquells crits. La dona només hi va ser dos o tres dies, va morir enfront seu. Van col·locar una cortina blanca al voltant del llit per fer la situació més discreta.

Al llit del costat de la senyora que havia mort hi havia una noia jove que s'havia intentat suïcidar.

L'acompanyava la seva sogra. De ben segur que la sogra n'estava enamorada. Repetia un i un altre cop que la seva jove era molt maca. No va parar fins que va ensenyar-li els seus pits, uns pits turgents i bonics tal com deia ella.

Al costat d'ella van ingressar una altra dona que no podia controlar els esfínters. S'embrutava constantment.

Aquella olor..., encara li semblava sentir-la.

A la mateixa planta estava una noia que venia sovint a veure la Carme. Tenia càncer, algú ho va comentar. Portava la mort al costat, la seva cara ho manifestava. Estava trista. Era molt prima, de pell fosca, amb el cabell curt, negre i arrissat.

La planta de dalt era per als malalts mentals. Algunes nits se sentien els crits d'una xicota que es negava a ser allí.

Realment aquell edifici semblava més una presó que un hospital. Era tan gran, tan fred, tan... massa insuportable.

Va ser en aquell lloc quinze dies. Quinze dies amb les seves nits en les quals descansar era impossible. Constantment li feien proves, anàlisis a totes hores. El seu pare va protestar. Deia que l'acabarien de matar. Tantes anàlisis i no li trobaven res.

El Dr. Valls que la portava, li deia:

—Quan sentis quelcom especial avisa'ns per fer-te una analítica a veure si trobem res d'una vegada.

Havia pres massa antibiòtics. Tenia la llengua negra, deien que era degut a la medicació. L'equip mèdic quan passava consulta li feia treure la llengua. Metges estudiants venien a veure-la per a què els hi ensenyés. Ella, tot rient, deia que els hi faria pagar un duro per poder veure-la.

Finalment li van administrar Cloramfenicol, un potent antibiòtic. Se'ls escapava de les mans i havien de provar amb aquella medicació. Sortosament va funcionar.

L'única cosa bona que va agrair d'estar allí va ser que es va retrobar amb la hermana Mari Cruz. Aquella monja va ser quelcom més que una professora per a la Carme, era molt especial i agradable. Quan va començar a anar a l'Escola Santa Ana ho va passar força malament. Els hàbits negres de les monges l'espantaven de debò. No hi podia fer res. S'estudiava les lliçons tot el millor que podia fins saber-se-les de "pe a pa" però quan les havia de dir davant d'aquelles figures massa serioses, tan negres de les quals només veia generalment, una cara freda i intransigent es quedava paralitzada, espantada i tot el que havia memoritzat se li esborrava de cop. Va patir força per aquests fets.

La hermana Mari Cruz, en canvi, va saber guanyar-se la Carme fàcilment. Totes dues van sintonitzar de seguida.

Era molt maca aquella monja, massa bonica per ser monja. Generalment la gent creu que les monges han de ser persones lletges que acaben sent-ho perquè no troben ningú que les estimi, que es refugien en els seus hàbits i en els convents o col·legis degut al seu mal caràcter o a problemes personals.

La hermana Mari Cruz era dolça, molt dolça, reia contínuament. Físicament ben agradable. La seva cara i mans -que era l'únic que se li veia- eren perfectes i de color del gelat de vainilla. Tenia els ulls grans i foscos, el nas petit, els llavis rosats i proporcionats. I una piga al costat dret de la cara a prop del llavi que li quedava molt graciosa. Era prima i d'estatura mitjana. Semblava ben bé una verge escapada d'un quadre.

—Malaguanyada per ser monja —havia repetit molts cops la mare de la Carme.

La seva família era francesa. De vegades parlava per telèfon i ho feia en francès.

La Carme es quedava al menjador. Uf que malament ho passava allí! De sempre havia estat molt mal menjadora. Encara ara de gran ho era. Era una llepafils, maniàtica, escrupolosa. Una llepafils que amb poca cosa s'atipava i que sempre trobava un pèl o quelcom estrany al menjar, especialment quan menjaven fora de casa.

Al menjador de les monges fins i tot havia vomitat. Allí, tot feia la mateixa olor: la sopa, la paella, la verdura, els fregits. Feia olor a menjador d'escola. Aquesta frase la repetia sovint quan la recordava.

Un cop per tal de no menjar-se les bledes, la Carme va posar el seu plat sota de tots els de la taula, una taula amb força alumnes. La monja que vigilava el menjador va revisar els plats i la Carme va haver d'acabar-se les bledes aixafades i fastigoses.

El menjador estava situat a la planta subterrània de l'edifici. Era fosc i reduït. Les taules ocupaven gairebé tot l'espai. La sensació de fredor i malestar t'envaïa només entrar-hi. Les olors, les sensacions de fàstic... Quins mals records! A l'acabar de menjar podien jugar al pati del col·legi o bé estudiar.

I després abans de tornar a les classes es rentaven i es pentinaven.

A la Carme gairebé sempre la pentinava la hermana Mari Cruz. Portava el cabell llarg i la pentinava dolçament, amb molta estima. Primer li feia dues trenes i després uns "monyos", llavors es portaven, a cada costat de les orelles.

Que contentes se sentien totes dues mentre es donaven afecte mútuament! La sensació d'estimació ajudava moltíssim la Carme per poder suportar tot el que li representava anar a aquell col·legi. Les altres monges, especialment la hermana

Carme, directora del Centre -massa seca, seriosa i estricta- li provocaven tants malsons. Moltes nits es despertava somiant amb elles.

La hermana Dolores de geografia, la hermana Victoria de religió, la hermana Milagros de música, la hermana Visitación tutora de cinquè... les recordava després de tants anys.

Va ser parlant amb la monja que atenia la planta, com la Carme va saber que la hermana Mari Cruz era a l'hospital. Quina alegria van tenir les dues al tornar-se a veure després de més de cinc anys! I quin canvi d'actitud es va produir per part de la monja de planta que era massa antipàtica i desagradable.

De nou, aquell retrobament, va ser un bàlsam per poder suportar tot el que l'envoltava. La Carme tenia el cabell llarg però li va caure molt. Al sortir de l'hospital quan es va refer un xic, va anar a tallar-se'l. Les forces també li havien caigut.

Se sentia tan dèbil. No podia gairebé caminar. Estava fent segon curs de Magisteri a l'Escola Normal de Barcelona. La seva mare l'havia d'acompanyar, tota sola no es veia capaç d'arribar-hi. A partir d'aquella experiència la Carme repetia massa sovint:

—Jolinnn estic tan cansadaaaaa! No puc amb la meva ànima!

La Carme i en Josu només van xatejar uns quants cops abans d'anar-se'n de vacances. En Josu va anar amb caravana al sud de França amb la seva dona i una altra parella, el cap de la feina on treballava la seva dona, i la dona del cap.

Una altra coincidència que afegir, la Carme i la seva família havien fet durant molts anys sortides amb caravana. Les recordava i les enyorava. L'ambient del camping propiciava fer amistats fàcilment i n'havien fet de ben agradables.

Al tornar de vacances en Josu va dir a la Carme que havia pensat molt en ella, que fins i tot hi somiava.

Ella també hi havia pensat. Feia pocs dies que havia entrat per primer cop al xat i era la primera persona amb qui havia xatejat repetidament i li agradava fer-ho. Era educat i bon conversador.

La Carme es creia tot el que li deien. No li agradava dir el que no sentia i pensava que els altres també eren com ella.

A partir de la tornada de les vacances xatejaven sovint. Gairebé sense adonar-se'n en Josu va convertir-se per a la Carme en un personatge màgic. En un bruiot, com l'anomenava ella.

S'havia introduït dins la Carme d'una forma estranya, dolçament, plàcidament, insistentment i gairebé formava part d'ella. El tenia constantment al cap, de dia i de

nit. A totes hores barrinava què li havia dit, què li diria. Era el seu amic invisible, mai millor dit. Li tenia molta confiança. De vegades massa.

—Com puc confiar tant en algú que no conec de res? —es preguntava la Carme

També es preguntava quin elixir havia aconseguit barrejar aquell ésser i li havia fet beure mitjançant les paraules escrites que arribaven als seus ulls. Quina combinació tan perfecta havia introduït en el seu ordinador per aconseguir que la Carme perdés l'enteniment i estigués massa pendent d'aquell aparell esperant trobar-se amb ell.

En Josu deia que era poeta, la Carme gaudia escrivint, també amb això coincidien.

Contínuament ell l'enamorava amb els seus escrits, amb cites d'escriptors famosos, amb frases acuradament triades que impactaven la Carme. Comentaris com aquest feien que el sentís molt proper, que el veiés com “un salvador” com molts cops es considerava ella:

—¿Y no te hace feliz ayudar a los demás?

Era conscient que jugava amb foc. El seu marit, en Max, no volia que entrés en els xats. Li havia dit molts cops. Sovint li recordava que era perillós, que hi havia gent que no jugava net, que es dedicaven a enganyar, a lligar descaradament per després arribar a robar i fins i tot segrestar. El seu marit a la seva manera volia protegir-la. La considerava massa dèbil per enfrontar-se amb aquell mitjà que ella no coneixia i que ell dominava a la perfecció.

La Carme no volia complicar-se. Sabia que ho estava fent però tampoc podia renunciar a les sensacions que havia despertat en Josu. De nou, ella sentia papallones a l'estómac, passió, necessitat de conversar, tremolava...

En Josu era com l'aigua fresca que en aquell estiu tan calorós la refrescava, donava vida, acaronava tot el seu cos. Era un aigua beneïda que entrava per tots els porus de la seva pell. Ella el sentia, la posseïa dolçament.

La Carme contava les hores que faltaven per connectar-se i quan es trobaven se sentia molt feliç. Potser s'equivocava però sabia que tenia tot el dret a equivocar-se.

Era allò malaltís? També ella s'havia enganxat com molta gent a internet?

En Josu es desplaçava normalment amb bicicleta. La Carme també gaudia d'allò més anant amb bicicleta. Hi havia dies en els quals caminar era demanar-li massa i pedalar li resultava més fàcil. Com reia mentre anava d'un lloc a un altre sentint-se lleugera com una ploma.

La Carme, conscient del què passava, molts cops li havia dit a en Josu que no volia parlar amb ell, que li deixés practicar l'anglès al xat. Ella era allí per aquesta raó, per millorar l'idioma i li pregava que es busqués una altra persona. Ell sempre contestava el mateix:

—Quiero hablar contigo, no necesito otra. A ti te he encontrado, no te he buscado.

—Podemos practicar inglés si tienes paciencia conmigo.

La relació amb el seu marit era força especial. En Max, el marit, sempre havia estat acaparador, controlador, massa insegur amb ella. A la seva manera estimava la Carme però la volia només per a ell, no la volia compartir amb ningú. Li molestava força que ella caigués bé a la majoria de gent amb la qual es relacionaven i sempre bromejava dient que si aquest es posava content al veure-la, que si a aquell se li queia la baba quan parlava amb ella i coses per l'estil. Eren bromes però totes les bromes tenen un fons de veritat.

La gent, sovint es cruel, i hi havia coneguts que li feien mal al Max amb el seus comentaris. Sabien de què patia i encara el martiritzaven més. La Carme li repetia molts cops que no els hi fes cas que passés d'ells i així no el picarien però ell anava a la seva. Era difícil aconsellar-lo i seguia amb la seva actitud de sempre. Fins i tot havien deixat de veure's amb amics i companys als que considerava que miraven amb bons ulls la Carme. El Max era així, feia massa temps que ho era i era difícil, molt difícil que canviés.

La Carme havia passat èpoques ben complicades amb en Max, fins i tot s'havia qüestionat separar-se'n però a la seva manera -força irreal també- l'estimava. Ell era un ésser especial, passava de ser encantador a ésser prepotent i estúpid de cop i volta. Això desconcertava la Carme que molts cops no sabia com reaccionar, que se sentia anul·lada i fins i tot atrapada. En ocasions l'empallegava tant que no el podia suportar, d'altres gairebé no li dirigia la paraula, era segons bufava el vent. Eren coses de la feina, una feina que l'absorbia i el neguitejava molt, es conformava ella repetint-s'ho massa sovint.

Al Max no l'havia entès, no l'entenia, ni l'entendria mai. Ja feia gairebé vint-i-vuit anys que el coneixia però no el comprenia. Eren força diferents. La seva filla l'Ariadna li havia preguntat diverses vegades:

—Mama com et vas casar amb el papa?

Ella no sabia què respondre, realment no ho sabia.

Es van conèixer al barri de les tasques de Barcelona. El primer dia a la Carme ja no li va caure massa bé, xerrava massa, deia ella. Gairebé no la va deixar parlar.

En Max acabava de sortir d'una relació i va acaparar la Carme d'una forma obsessiva. No la deixava ni a sol ni a ombra. La telefonava constantment. Passaven el màxim d'hores junts.

Ell l'anava transformant, modelant al seu gust, la considerava una propietat. La va apartar dels pares, la va enlluernar amb la seva energia. Ella tenia una bena als ulls, una bena massa gruixuda que havia teixit amb les seves debilitats, amb la seva bona fe, amb el deixar fer. Potser si li hagués parat els peus des d'un principi, pensava. Fins i tot d'això arribava a culpar-se.

Es van conèixer un vint-i-sis de desembre, el dia de Sant Esteve i es van casar el vint-i-tres de desembre següent. Van festejar encara no un any. Tot va ser tan ràpid!

En Max tot ho feia ràpid, tot!

Era així, ho feia tot ràpid no per acabar i descansar, era per poder fer més coses. Gairebé sempre es mostrava: nerviós, actiu, cridaner, neguitós... S'havia de fer el que ell deia sinó ja hi eren, ja hi havia morros, males cares i crits. Era molt treballador, massa. Solucionava tots els problemes ràpidament i per a la Carme quasi tot eren problemes. Li agradava endreçar, netejar, escombrar com un majordom perfecte.

—Para ya de una vez “fray escoba” —deia ella intentant fer broma. Quan s'enfadava li parlava en castellà per a què l'entengués bé.

La Carme no suportava els crits i per tal d'evitar-los utilitzava massa la forma condicional: si tu vols, si et sembla bé, podríem, m'agradaria, com ho veus? Sovint es reprimia abans de dir res no fos que a en Max li caigués malament. Passava tantes hores en silenci per evitar problemes. Li hagués agradat parlar, conversar tranquil·lament amb ell. Necessitava quelcom més que un majordom.

De vegades pensava que potser en Max es comportava d'aquella forma perquè havia estat intern durant uns anys amb els salesians.

Es mostrava massa autoritari, intolerant, tossut i cridaner. Era ben bé com si estigués al càrrec d'uns alumnes indisciplinats i els feia sentir malament, com si li deguessin quelcom. Només la seva opinió comptava. Tot ho sabia, sempre tenia la raó.

—Ja ha sortit “el salesiano” —deia la Carme quan es posava d'aquella forma, quan se li creuaven els cables sense saber el motiu.

Ella era educada, agraiïa molt que la tractessin correctament i procurava fer-ho també amb els altres. No suportava les paraulotes.

Formava part de la generació del “jolín”, comentava tot rient. Havia observat que moltes companyes i amigues i també alguns homes, formaven part d'un col·lectiu de persones d'una mitjana edat, al voltant dels cinquanta anys. Un grup de gent, majoritàriament, catòlic, romà i apostòlic. Eren practicants forçosos a la infantesa i ara, molts ho eren ocasionalment sense deixar-ho de banda totalment.

“Colegio Nacional Miguel de Cervantes”. Així s’anomenava la primera escola on va anar la Carme. Cada dilluns el primer que feia la mestra era passar llistat i posar falta a les alumnes, només eren nenes llavors, que no havien complert amb el deure d’escoltar missa.

—Ecoltar missa, s’havia de fer tots els diumenges i “fiestas de guardar”, com ens repetien molt sovint. I per tal de no tenir falta, la gran part de la classe, anava a missa —recordava la Carme.

El que més recordava la Carme d’aquelles misses era el Pedro, el seu primer amor d’infantesa. Ell, feia d’escolà en aquelles misses avorrides i tristes. Només li veia la cara, vestit d’escolà tot blanc. Ja en tenia prou. Era tan “guapo”!

A l’anar a combregar, al sentir-lo ben proper, es posava nerviosa.

Al col·legi de monges van acabar de polir-la del tot. No va poder entrar a l’Institut i va haver d’anar al “Colegio de Santa Ana”.

Allí, a més a més de les misses, s’havia de resar el rosari i anar a combregar a poder ser diàriament.

—Combregar era voluntari, si ho feies t’estalviaves mitja classe i notaves que les “mongetes” -així les anomenàvem nosaltres- et miraven amb cara agradable i satisfeta —tornava a recordar la Carme.

Contínuament se sentia:

—Esos modales, dúchense con pudor, hablen en castellano (parlar en castellà era ser més educat per a elles) i altres comentaris del mateix estil.

Potser el fet d’anar a les monges o que ja n’era de mena, el cas és que la Carme no suportava els renecs, “els tacos”. Deia molt sovint “jolín”, només això.

La Carme sabia que el tracte que havia de tenir amb el Max no era correcció. Aquell tracte era obligació, submissió, era por a les seves reaccions, a les seves mirades, als seus silencis. I no era pas, sense cap dubte, estimar.

Estimar era sentir amor. I l’amor era oblidar-se d’un per pensar en l’altre. Era quelcom semblant a la lletra de la cançó Paraules d’Amor. Aquella cançó que l’havia acompanyada des de la infantesa i que no podria oblidar mai. Li portava records dels seus primers amors.

En Pedro va ser el primer, només tenien deu anys. Sembla impossible que tan aviat conegués què era estimar de debò. Sentir necessitat d’algú, voler estar amb ell a totes hores barrejant timidesa, nerviosisme i vergonya alhora.

Aquell xiquet va venir d’Andalucía amb els seus pares i germans al voltant del anys seixanta com moltes altres famílies van haver de fer per poder tirar endavant.

Era maquíssim, tenia els ulls grans, marrons i les pestanyes llarguíssimes. La pell

bruna. Era alt i prim. Parlava castellà.

Vivien a prop, jugaven plegats a la placeta del barri i anaven a la mateixa escola però separats és clar. En aquells temps les classes no eren mixtes. Les nenes eren al primer pis i els nens al segon, no fos que es contaminessin.

Les alumnes entraven pel carrer d'abaix i els alumnes pel de dalt. Al pati també estaven separats per una tanca on s'havien d'enfilar per poder veure's. Es passaven moltes estones allí pendents l'un de l'altre.

Els amics sabien que tots dos sentien quelcom especial i sempre havien d'escoltar frases impertinents que els delataven.

La Carme encara guarda una fotografia d'ell i un "topogigio", un ninotet de plàstic d'un personatge italià famós en aquella època, que li va regalar en una ocasió.

Anys després, quan ja vivien a Barcelona, el Pedro es va presentar a la botiga que tenien els pares. Volia saludar-la. La seva mare el va despatxar.

—Què n'havies de fer d'un desgraciat, d'un pelacanyes com aquell! —va afegir a l'explicar que l'havia vist.

La Carme es va enfadar. Encara el recordava, sabia que mai l'oblidaria.

El Josep, el seu segon amor, el va conèixer als quinze anys. La mateixa edat que a la cançó del Serrat. Ja vivia a Barcelona.

Es van conèixer al Coconat, una discoteca propera a la plaça Virrei Amat. El Josep era fill del barri de Sant Andreu, el seu pare tenia una fusteria a la Plaça Sant Francesc.

Era maco en Josep. El va estimar molt. La relació va ser curta. Només tres mesos es van veure i tres mesos més al cap d'un any. Va plorar força quan van deixar de veure's. Quina tristor sentia!

En Josep va ser el primer que la va besar, que la va abraçar i estimar. Només això. La Carme va arribar verge al matrimoni. En aquells temps era gairebé obligat arribar blanca i pura a l'altar, si no era així la gent no parava de criticar i malparlar.

Sovint, en Josep anava a buscar-la a la sortida de l'institut. Ai quins nervis passava ella! Totes les companyes eren pendents d'ell mirant per la finestra.

Al sortir, la Carme, tota avergonyida anava fins on era ell. Es saludaven tímidament i passejaven i passejaven fins a la Rambla de les Flors. Llavors no es cansava gens la Carme, se sentia tan bé al costat del Josep! Anaven agafats de la mà i es miraven tot rient als ulls.

Per l'aniversari en Josep li va regalar un disc d'un cantautor famós, encara el conserva. També conserva una targeta de visita d'en Josep a la capseta de fusta que té a la tauleta de nit.

La Carme perdia el temps amb un noi que l'anava al darrere i que ella utilitzava per engelosir en Josep. Es deia José María, era de Filipinas.

Era pesat, pesat i com un pop el "filipino", com l'anomenaven.

A la discoteca on es van conèixer, van arribar-se a les mans en Josep i el "filipino".

Va ser molt desagradable. Després de la baralla en Josep va acompanyar-la a casa.

—Sóc massa poca cosa per a tu —va dir-li en Josep tot trist, en una ocasió.

Potser per això no va continuar aquella relació?

Anys després, en un supermercat d'Andorra la Carme va preguntar a algú l'hora. Al mirar-lo als ulls el va reconèixer, era en Josep, segur que ho era. Orientar-se ho feia fatal, però les cares, les fisonomies les recordava molt bé fins i tot després de molts anys.

En Josep anava amb una nena d'uns quatre anys, la mateixa edat d'en Jordi, el fill de la Carme. Es va quedar tan parada! No va poder dir res més que gràcies.

Quan va reaccionar, va buscar-lo, el supermercat era enorme. Només volia donar-se a conèixer, preguntar com li anava la vida. Només això. No va poder trobar-lo.

—Com hagués estat la vida amb en Josep? —es preguntava la Carme.

Pensava en ell quan les coses no anaven bé amb en Max.

Havia estimat en Josep. Encara hi pensava. Tampoc no l'oblidaria mai.

La Carme era filla de Lleida, de la Terra Ferma. Va néixer a la Clínica Montserrat, un dia quatre, del mes quatre, del mil nou-cents cinquanta-quatre, a les quatre de la matinada i la van portar a l'habitació tres-cents quatre. Tot acabava en quatre. Això ho havia sentit molts cops a l'Angeleta, la seva mare.

Quan ho contava, li responien que jugués a la loteria amb aquest número. Ella hi jugava però tot el que aconseguia, i no sempre, és que li retornessin els diners.

Coses de l'atzar, deien, però ella sempre en va estar intrigada i més quan va néixer la seva filla, l'Ariadna. Va ser també el dia quatre, del mes quatre, a les vuit del matí, de l'any setanta-vuit. Van portar-la a l'habitació set-cents quatre i aquell dia la Carme complia vint-i-quatre anys. Coses de l'atzar també, però si més no, massa coincidència.

La Carme era filla única i l'Angeleta la seva mare, havia posat en ella totes les seves esperances.

La vida de la mare havia estat força diferent. L'Angeleta de casa Cortal, va néixer el tretze de febrer de mil nou-cents vint-i-set en una família de pagès -a Oveix un poblet del Pallars Jussà- al Pirineu lleidatà. Des de ben petita va ser molt eixerida. Li agradava molt l'escola i no es resignava a tenir una vida semblant a la de la seva

mare. Tenia aspiracions i volia marxar del seu entorn. La vida del camp era massa dura i ella volia anar a la capital per tal de millorar.

Als quatre anys ja anava a guardar les cabres igual com feien els altres nens a pagès. Les guardava des de les set fins a les nou del matí hora en la qual començaven l'estudi. L'esmorzar era molt escàs, un tros de pa sucacat amb anís. La lupeta, una gossa que tenien, l'ajudava. Era ben espavilada aquella gossa. A l'hora de recollir les cabres era ella qui ajuntava el ramat per tal de tornar a casa.

—Jo era molt alegre, portava unes trenes molt llargues i gruixudes i sempre cantava cançons—recordava encara l'Angeleta.

Tenia uns vuit anys quan uns cosins volien emportar-se-la cap a Argèlia. Aquell matrimoni benestant, sense fills se la volien afillar. Ell era militar i ella Inspectora d'Ensenyament. Els pares es van negar a què marxés.

—M'hagués agradat poder anar amb aquella família per estudiar i fer una carrera —deia decebuda

Va ser la cinquena de sis germans. La Conxita, la segona, va morir cremada quan tenia al voltant de quatre anys. Guardaven els animals, feia fred i van encendre foc per escalfar-se amb les brases que portaven dins un soc. La Conxita va apropar-se massa al foc i se li va encendre la roba. Va viure vint-i-quatre hores patint de debò a causa de les cremades.

El primer cop que va sortir de casa l'Angeleta tenia deu anys. El mestre del poble, L'Emili March, se la va emportar a casa seva per tal que pogués anar a l'escola a la Pobla. El que feien al poble l'Angeleta ja s'ho sabia.

—Semblava un lloro amb aquell vestit tan groc, de mànigues llargues, lligat amb un llaç al darrere i la faldilla plegada que em va comprar la dona del mestre —recordava l'Angeleta.

Només hi va ser un curs a la Pobla. Va haver de tornar al poble. Era el capellà, mossèn Agustí qui feia estudi llavors.

Als disset anys va morir La Carme, la seva mare. A partir d'aquest fet la seva vida va canviar com de la nit al dia. Es va haver de fer càrrec dels tres germans: Eugenio, Joan i Pepe, i de Josep el seu pare. L'Amàlia, l'única germana que tenia, ja feia més d'un any que s'havia casat. Vivia a la mateixa comarca però força allunyada.

L'Angeleta havia de rentar, fer mitjons, apedaçar la roba, cuinar, netejar, fer-ho tot a la casa pairal plena d'homes. Ells eren mossos i ella s'havia de quedar tota sola en aquella casa massa gran mentre ells treballaven fora.

Amb la malaltia de la mare, la Carme, van quedar arruïnats. Havia patit un càncer a la matriu i necessitava medicaments per pal·liar el dolor. L'Angeleta li injectava els calmants. Primerament va aprendre a injectar posant-se les agulles a la seva cuixa.

Els medicaments els anava a buscar a la Plana. Els enviaven allí des de la Pobla de Segur. No hi havia accés per carretera al poble i hi arribaven per la Coscona, un camí de muntanya ple d'alzines i roures.

—Anava com un “rayo”, coscona avall i coscona amunt. Tardava una hora i mitja entre pujar i baixar —explicava l'Angeleta.

Va anar a servir en diferents llocs de la comarca fins que es va casar amb el Lluís.

En aquells temps, l'amor no comptava massa. Generalment els matrimonis eren de conveniència. El de l'Angeleta també ho va ser.

L'Amàlia, la seva germana, els va fer conèixer. L'Angeleta va a anar a rebre el Lluís vora el riu Noguera Pallaresa per anar a berenar a ca la seva germana. Era el setze d'abril de mil nou-cents cinquanta, després de la fira de la Pobla de Segur.

En Lluís tenia terres. En Josep el pare de l'Angeleta, al veure tanta terra, va donar de seguida el seu consentiment als pares del Lluís

Es van trobar uns deu cops abans de casar-se. En Lluís pujava amb la bicicleta des de Suterranya, on vivia, fins Gerri de la Salt on ella era servint.

Es van casar el vint-i-tres de desembre del mateix any a Balaguer i van fer el viatge de nuvis a Barcelona. L'Angeleta va voler anar a Montserrat perquè segons diu la dita “ No hi ha cap matrimoni ben casat que no hagi passat per Montserrat”.

Van viure onze mesos a la casa dels pares d'en Lluís. La vida va ser duríssima. Se les van veure de tots colors. Van anar a parar a Lleida on van regentar el bar Núria durant sis anys. Mentre eren allí va néixer la Carme. Després van tenir la botigueta on venien de tot una mica: fils, botons, plats, olles, espardenyes... Aquell negoci no va funcionar i van haver de tornar al poble. Van viure de lloguer al poble del costat, Vilamitjana. Hi van estar menys d'un any. Va caure una pedregada fortíssima i va fer malbé tota la collita. Tot el que havien sembrat va quedar en res: mongetes, pebrots, tomàquets, cebes, alls, pèsols, alfals, blat... L'Angeleta no estimava la terra, sempre mirava si es colava el sol per poder marxar a casa.

—Si mirava a terra només veia terra, si mirava a dalt només veia cel. No hi havia res més a fer —deia l'Angeleta trista.

Van tornar a Lleida al bar de la Muntanyesa. L'Angeleta estava molt amoïnada. Eren a casa de la Senyoreta de Bordes, filla d'Oveix també, quan una coneguda veient-la tan desconsolada els va oferir el local en el qual van posar el bar. Després d'estar dotze anys a Lleida van arribar a Barcelona. Allí hi van tenir una verduleria per més de vint anys. Van acabar vivint al Vallès, al pis on havien estat la Carme i família, a l'anar ells a viure a la torre.

La Carme gaudia quan la mare li contava anècdotes de la seva infantesa, quan recitava el poema en català que va llegir durant la guerra amb la seva companya Aurora de Pau.

Deia que per fer recitar aquest poema el mestre del poble va ser castigat, inhabilitat. Va estar set anys sense cobrar ni un duro. En un principi el volien matar però finalment es va salvar.

—El poema era llarg, un paper de barba escrit a màquina per davant i per darrere i acabava així: Visca la República, visca Catalunya, visca la fraternitat i abaix la guerra —recitava amb veu molt greu la mare.

Encara tenia por la mare i per això amb cara de misteri afegia:

—Això no es pot dir.

La Carme la tranquil·litzava dient que aquells temps ja s'havien acabat.

Un cop finalitzada la guerra, van fer una altra trobada a la Torre de Capdella. També van recitar versos. Aquest cop van ser en castellà. El català va ser prohibit.

—Ens van fer beure un ou cru per tenir més bona veu —deia l'Angeleta tota cofoia.

—I ens van enganyar, havíem de sortir vestides com les de la Falange amb una faldilla blau marí plegada i una gorra vermella —afegia enfadada.

SEGONA PART

Amb el tracte que rebia d'en Max, la Carme a poc a poc es va anar fent petita i més petita. Va aprendre a callar, va aprendre a resignar-se, a plorar en silenci, a patir i a sobreviure. També a riure sense ganes per dissimular el que realment sentia i per evitar problemes principalment quan eren amb altra gent.

Per tal de no enfadar-lo i evitar que l'esbronqués va anar perdent la seva llibertat, la seva identitat, les seves ganes de viure i de gaudir de tot el que l'envoltava. Era malaltissa, feble i no hi podia lluitar. Lluitar no s'ho podia permetre. Callar, tancar els ulls a la realitat, sobreviure, existir, només això podia fer i era el que feia.

Eren tan diferents! Ell gran, fort i gros. Ella petita i poca cosa, la seva nina de butxaca, com l'anomenava sovint. Sí, realment era una nineta. Tenia 21 anys quan es van conèixer i ja sentia els símptomes de la fibromiàlgia que van diagnosticar-li anys després. Ell "un viva la virgen", ella patidora al màxim. Ell necessitava veure la tele amb el volum fort, ella necessitava silenci. A ella li encantava la música suau i ballar. Ell només volia estar amb l'ordinador i fent activitats contínuament, ella descansar, reposar. Ell sempre anava de pressa, ella era massa lenta. Eren pols oposats de cap a peus.

S'havien passat hores i hores tancats a casa perquè ell havia de fer la seva feina. Quantes tardes de diumenge -si es trobava amb forces- hagués volgut passejar i les passava ben avorrida. Tant, que preferia treballar durant la setmana per no suportar el cap de setmana a casa. Quan podia pensar en tot allò, quan s'hi atrevia, la Carme n'estava fins al capdamunt .

Per tal de tirar endavant intentava veure-hi la part positiva, reconeixia que en Max a canvi de tot el que ella havia de viure, la protegia, li solucionava problemes difícils per a ella: comprava, cuinava, s'encarregava de la casa, dels fills. Volia fer-ho tot ell, però a la seva manera. Ho controlava, ho manipulava tot. No se li escapava ni un detall. Sempre estava alerta, vigilant, traginant, dubtant, esmicolant...

Potser la por de perdre-la no el deixava estimar-la com calia i per això en Max li deia molt sovint, massa sovint, que l'estimava, que era molt bonica, que no podia viure sense ella. Això entendria la Carme i fins hi tot es culpava dels seus sentiments envers el seu marit.

En ocasions havia pensat anar-se'n, volar, escapar-se d'aquella relació que l'ofegava, l'oprimia, l'anul·lava i que en ocasions li feia perdre l'enteniment. Però... com ho

resistiria, amb qui podia confiar, com sobreviuria? Era evident que no podia permetre's portar tota sola el pes de viure el dia a dia.

Econòmicament sí, que ja era molt, però tot el que significava passar d'un dia a l'altre era massa. Si més no, això que pensava la conformava per no arribar a fer el pas. Potser era covarda per enfrontar-se a la realitat?

En Max mai l'havia pegada, mai. Ella recordava quan de nuvis es donaven cops tot jugant, eren cops d'un home fort, "d'un chicarron del Norte" de "Josetxu el Vasco" com l'anomenava ella. La Carme va deixar de jugar ràpidament, només tocar-la era massa el dolor que li provocava.

De vegades arribava fins i tot a pensar que potser si l'hagués agredida hagués estat millor. Allò no, allò no ho hagués consentit i hagués tallat amb ell definitivament. Conegudes separades d'ella li deien que de tot se surt i que tot se supera. Ella dubtava de poder aconseguir-ho.

I ara que ja anava a complir 50 anys, s'adonava que la vida se li escapava de les mans i l'havia aprofitada poc. Ara potser havia trobat aquell amor que desitjava, diferent al seu marit, dolç, educat, prudent, encisador... -tan irreal potser també- que l'escoltava i la deixava expressar-se tal com ella era. Ja no rebia un "no" a la primera de canvi com passava amb el seu marit. No havia d'estar pendent del que deia, del humor que tenia, no havia de vigilar quines paraules pronunciava, en què li queia bé o malament, de com bufava el vent. I volia aprofitar-ho, sabia que no hi havia massa oportunitats a la vida per ser feliç.

Però a la vegada també estava plena de confusions, de dubtes, de recels i preocupacions. Sabia perfectament que ella no podia portar una doble vida. El seu organisme malaltís per naturalesa, massa sensible, no li permetria assumir aquell risc que podria esdevenir un desastre. La Carme volia i dolia. Se sentia molt bé per una banda, necessitava tenir algú amb qui parlar, amb qui confiar, a qui estimar. Però d'això a arriscar el que l'envoltava era demanar-li massa, no s'ho podia permetre.

—Ai, si tot fos tan fàcil com al xat! —pensava sovint.

La seva filla, l' Ariadna, ja tenia vint-i-cinc anys, vivia amb el seu xicot. El seu fill, en Jordi, ja en tenia vint. Els seus fills no la necessitaven. Per ells ho havia aguantat tot. Per ells, ara ja no li calia.

La Carme començava a comprendre que si havia de continuar vivint amb en Max, ho faria d'una altra manera. Havia arribat a la conclusió que no podia estar sense ell però també que no aguantaria més el que havia aguantat fins aleshores. No ho volia, però

intentaria tornar-se calculadora, freda, egoista positiva, sorda selectiva. Ella era el més important, havia de guarir-se.

Potser a base de repetir-se aquestes frases, aconseguiria creure-se-les.

Tornar-se egoista positiva ho havia après a "l'Aula de la Dona" de la seva ciutat. Havia après molt en aquella aula.

Hi va anar per primer cop, quan va llegir a la revista local, que feien un curs adreçat a pares amb fills adolescents. El va fer i va ser força interessant.

Més endavant, una companya de ioga va dir-li que en feien d'altres que de ben segur l'interessarien.

Va anar a tots els que va poder: d'autoestima, independència emocional, habilitats socials...

Fins i tot va fer un escrit a la revista del poble per donar a conèixer la possibilitat de fer-los i per agrair que fossin gratuïts i dirigits a totes les dones.

La Carme, coneixia moltes dones que com ella es trobaven atrapades amb la seva situació i necessitava comunicar l'existència d'aquests cursos.

Ja feia tres anys que per poder suportar tot el que l'envoltava, la Carme després d'insistir i insistir va aconseguir que comprassin un apartament a la costa. Ella deia que allí es trobaria millor, el mar la relaxaria, l'acompanyaria, la recolzaria. Seria el seu còmplice pensava ella. I sí, realment allí es trobava millor.

Van elegir aquella zona perquè era estrany l'any que no hi acabaven anant per finalitzar les vacances d'estiu. Es trobaven a gust a la Costa Daurada i bé de camping, d'apartament o d'hotel hi anaven sovint.

L'apartament disposava d'una gran terrassa on la Carme s'hi passava hores i hores. Llegia, escrivia, escoltava música, la música que tant li agradava i que l'acompanyava constantment evitant-li pensar en la part negativa de la seva vida. Mirava el cel, sentia la calor del sol, el vent que l'acaronava dolçament, feia ioga, ballava, tenia cura de les plantes que estimava... Era veritablement una teràpia. S'hi sentia lliure, podia respirar profundament, estava viva, tranquil·la. I el millor era que quan hi hagués algun ensurt amb el seu marit sabia on refugiar-se. Aquest principalment va ser el veritable motiu per comprar-lo.

Havia desitjat tants cops un lloc on anar quan no podia més amb tot el neguit que l'envoltava. Fins i tot havia estat buscant un pis de lloguer a la localitat on vivia. Amb els pares no hi podia comptar. Els pares són els pares, tenen les seves històries. A ells no els podia implicar en els seus problemes.

En Max pujava poc a la terrassa. La Carme hi era tot el temps que podia. El fet d'estar-hi sola l'omplia. Podia fer el que volia, el que li rotés. No li calia donar cap explicació, no havia d'estar pendent de mirades, de gestos, de silencis. Ella portava el rem, la batuta en aquell espai. Allí la Carme estimava i s'estimava a ella mateixa que tant ho necessitava.

Aquest era el tercer estiu que passaven a la costa. El primer estiu en Lluís, el pare de la Carme, encara era viu. No es trobava massa bé, el càncer que patia anava fent el seu curs. No duraria massa, la Carme ho sabia. Al Lluís li agradava molt la platja, banyar-se i passejar per vora mar. L'últim estiu de la seva vida ho va fer. Estava dèbil, en Max i la Carme l'ajudaven, l'agafaven de la mà i l'acompanyaven per poder gaudir d'un bany de mar.

La Carme recordava quan era a l'inrevés, quan era ell, el pare, qui l'ajudava. Se sentia satisfeta, l'apartament a part d'alliberar-la també confortava, alegrava els més propers. A poc a poc la Carme va anar dient al Max el motiu de la compra de l'apartament. Quan hi havia problemes ella li ho recordava. Ara sabia que tenia un refugi on poder aixoplugar-se en cas de tempesta.

En Max necessitava ajut, tenia quelcom dins d'ell que no el deixava viure tranquil i que transmetia als que vivien amb ell, eren sensacions d'incomoditat que a poc a poc s'anaven fent més i més molestes. La Carme volia ajudar-lo, volia que canviés i poder ser una mica feliç amb ell. No demanava massa, només un mínim de tranquil·litat i pau. Però ell era tossut, massa tossut. No va voler anar al psicòleg com havien acordat. Sempre trobava excuses, sempre hi havia coses més importants a fer. Ell volia que fos la Carme, només ella qui l'ajudés. Ella ho intentava constantment però no podia. Ell no es deixava, era així, ho sabia tot, era el "más". Així l'anomenava la seva mare. Era el más cariñoso, el más chinchón, el más trabajador, el más... fals, massa sovint, afegia la Carme.

Fora de casa, al principi sense conèixer-lo gaire, era fabulós, educat, rialler... A poc a poc s'anava descobrint, manifestant i apoderant dels que l'envoltaven i anava imposant les seves lleis tot rient, tot fent broma. Era un "crac" en la matèria.

El fet de trobar en Josu al xat havia desenterrat els sentiments que la Carme volia amagar, dissimular, ignorar, tapar. Precisament feia pocs dies ho havia pensat. Semblava que en Max estava més tranquil, semblava que finalment la llosa que havia anat fabricant-se ella mateixa pesava, era tan ferma que podria aniquilar les

sensacions que de vegades volien sortir, volien veure la llum i expressar-se tal com eren, sense falsedats, sincerament, obertament.

Amb aquella trobada al xat, la Carme sentia necessitat de treure a la llum el que havia retingut dins d'ella molts anys. No podia més, ho sabia. La pregunta que havia formulat en Josu:

—¿Eres feliz? —va copsar la Carme i li va fer admetre la realitat. No, no era feliç.

Potser havia arribat el moment de vomitar el que la consumia, la minava com un mal dolent que no es guaria i que anava creixent i creixent per a finalment explotar. Segurament no hi havia llosa tan gran per poder tapar-ho.

Estava decidida i més quan va sentir la veu d'en Josu per telèfon. Era una veu juvenil, massa per la seva edat, alegre, suau, personal, encisadora... La va captivar, embriar totalment. Ell la telefonava sovint. Aquella relació ja no era només virtual com ell li comentava. Sentint-se les veus comprenien tots dos que podia arribar a fer-se realitat. Ell volia veure-la, viure amb ella, casar-s'hi, si calia. Necessitava fer realitat el que sentia. Ella també, encara que dubtava. Dubtava força, tenia por, molta por al fracàs. A què tot fos només un somni, un producte de la seva imaginació. Una necessitat, espurnes d'esperança per omplir el buit que per més que intentava dissimular ja no ho aconseguia.

La Carme, guardava molt dins seu per donar però en Max no ho volia rebre. Ho havia intentat massa cops. Estimar-lo era una assignatura que tenia pendent, un treball per complir que no li deixaven, no li permetien fer.

De vegades encara desitjava i fins i tot li demanava, els petons llargs i profunds que el Max li donava quan festejaven. Amb aquells petons la va enamorar, la va captivar. Però ara a ell ja no li calien, ja l'havia feta seva. La tenia segura, atrapada i pensava que no se li escaparia. Era seva totalment. Ell només vivia per al treball. El treball era el primer, el més important i tant li feia si la Carme necessitava d'aquells petons com l'esclava necessita l'aliment que li ofereix el seu amo. Les demostracions d'afecte l'ajudaven a superar els seus neguits, a sortir del seu món ple de tenebres.

Lentament, la Carme es va acostumar a tot. A suportar el seu caràcter, a passar de petons, de carícies. També a viure neguitosa, nerviosa, intranquil·la, a plorar en silenci, a ofegar els seus desigs les nits en les quals necessitava tendresa, afecte, intimitat... mentre el seu marit, al seu costat roncava com un ... desesperat!, i es va acostumar a trobar tot plegat dins de la normalitat.

Feia aproximadament un any, la Carme per últim cop, havia plantejat el problema seriosament al seu marit. A l'apartament s'atrevia a fer-ho. Aquell era el seu territori.

Van acordar que en Max demanaria ajut psicològic, ho faria. Li ho havia dit molts cops i la Carme encara se'l creia.

Ell volia que fos ella qui l'ajudés. Sabia que la Carme era bona mestra, que arribava als seus alumnes, especialment als problemàtics, difícils de portar. De la mateixa manera, com si ell fos un alumne més, un dels problemàtics, pretenia que la Carme l'ajudés.

La Carme, ho intentava, però era impossible. Quants cops havia intentat que en Max s'obrís a ella i als seus fills.

—Parla, explica't, digues el que sents! —deia ella

En Max repetia una i una altra vegada:

—No me pasa nada, estoy bien. Eres tú quien cree que pasa algo.

Finalment era ella qui parlava, qui repetia una i una altra vegada tot el que sentia. Ella, només ella.

Poques vegades havia aconseguit que es reunissin tots quatre. Els fills tampoc parlaven. Amb ella sí que ho feien. Davant del pare no s'atrevien. Callaven, escoltaven la mare.

Almenys ara la Carme se sentia forta per parlar i expressar el que pensava. I ho feia.

Amb en Max hi havia temes que no es podien tocar, s'havien d'ofegar. El sexe n'era un. La Carme havia intentat parlar-ne per tal de millorar. Ell no ho admetia, ja li estava bé. Va haver d'aprendre a fingir, a tancar els ulls i a imaginar.

En poques ocasions, havia sentit la passió que et fa tocar el cel des de terra, que t'envaeix totalment i et fa sentir gran i plena. També hi havia renunciat.

Quan llegia llibres com La passió turca, Els ponts de Madisson, Màrmara o quan veia pel·lícules romàntiques que tant li agradaven, s'adonava que mai podria viure situacions semblants i se sentia malament.

Ara pensava, potser amb en Josu podria recuperar el que no havia tingut en el seu matrimoni. Per què no? Per què no podia ser ella una més, una Meril Streep a la catalana. Va plorar força mentre llegia Els ponts de Madison. S'identificava totalment amb aquella dona. Volia, desitjava, anhelava que li passés una història semblant.

Era ara el moment per a la Carme? Podria gaudir d'un amor de novel·la? Els miracles existien? Seria en Josu el seu miracle?

Veritablement ho desitjava però... dubtava. També podia ser un frau, un psicòpata del xat que l'únic que volia era divertir-se i passar el temps. Un latin lover cibernètic amb massa temps lliure, un poeta actual que amb les seves paraules dolçament, càlidament, amorosament, entrellaçava fines xarxes en les quals atrapar les seves víctimes i aconseguir els seus propòsits, lligar descaradament i fer "un polvo" si

finalment ho aconseguia. Un col·leccionista de telèfons mòbils que necessitava distreure's per oblidar l'època de decadència que començava a patir. Un mitòman compulsiu... Podia ser tantes coses!

Per això la Carme li repetia insistentment que no la truqués més, que era de bojos, de pel·lícula. Ella estava malalta i no es podia permetre aquella situació. Li ho repetia una i mil vegades però ell continuava i continuava igual. Li deia que confiés en ell, que no volia fer-li cap mal, tot el contrari, volia guarir-la i estimar-la.

Aquestes paraules feien plorar sovint la Carme i quan ho feia ell desitjava eixugar les seves llàgrimes amb els seus petons, acaronar-la, fer-la feliç. Sí, això, només això repetia i repetia sense cansar-se. Entrar a la seva vida, mirar-se als ulls, parlar, caminar plegats, viure, compartir un futur.

El futur, aquesta paraula espantava la Carme. Quin futur podia oferir ella a en Josu?

La seva malaltia era una realitat que no podia oblidar, que la limitava i no li permetia fer una vida com ella volia, com somiava, com desitjava i menys al costat del Josu. Ella necessitava algú que fos el seu infermer, el seu majordom. No podia fer esforços, necessitava reposar sovint, es cansava per res, s'esgotava fàcilment.

Tot això li ho deia a en Josu. Fins i tot li aconsellava que s'oblidés d'ella, que es busqués una altra persona que pogués oferir-li el que ell desitjava i que ella no podia donar-li.

En Josu sempre tornava a respondre que era a ella a qui necessitava, que no necessitava ningú més. A ella l'havia trobada no l'havia buscada, repetia i repetia.

Semblaven tan sinceres les seves paraules! La Carme insistia i insistia i ell sempre responia el mateix:

—No quiero hacerte ningun daño. Confía en mí. Te quiero de verdad.

—¿Todavía dudas?

La Carme era massa sensible, estava il·lusionada, estava enamorada de debò però no volia patir i ho feia. Sabia que no s'ho podia permetre, era dèbil, massa fràgil. Ja havia tingut una crisi d'ansietat durant la nit. Sabia que si aquella situació continuava no seria l'última. Es coneixia massa bé, eren molts anys els que patia de debò.

Aquella situació, teòricament, agreujaria la fibromiàlgia, la malaltia de moda com ara deien molts. Li havien diagnosticada feia uns deu anys i l'arrossegava des dels divuit anys després d'aquella mena de febre tifoide que de poc se l'emporta a l'altre barri.

A partir de la febre la Carme es va introduir en un món desconegut. Estava plena d'energia, era incansable, activa al màxim, riallera, divertida, lleugera com una ploma que cantava i ballava contínuament. De cop es va trobar en un indret de sofriment i d'angoixa, de misèries i neguits. Des de llavors la Carme no es va sentir mai més bé. Sempre estava cansada, adolorida, trista, deprimida...

Va ser aquella infecció, el que va produir la fibromiàlgia a la Carme? Les sensacions de por, de solitud, de recel, d'angúnia viscudes a l'hospital havien estat les culpables de l'estat en el qual es trobava?

També va ser mentre era a l'hospital, quan va morir el seu primer alumne, en Guillermo. La Carme feia primer curs de Magisteri quan va llegir al tauló d'anuncis que una família buscava una estudiant de Magisteri per donar classes a un nen de cinc anys. Així va conèixer aquella família, família amb la qual va establir una relació molt cordial i que encara mantenen actualment.

El Guillermo era un nen preciós, encantador, amb moltes ganes d'aprendre. Tenia els ulls blaus, grans i amb unes pestanyes llarguíssimes. Sempre reia. Tot el que li ensenyava la Carme li agradava.

Tots dos gaudien força les tres hores setmanals que eren junts. La mare, la senyora Pilar, es veia molt contenta i deia que el nen esperava amb molta il·lusió que arribés l'hora de la classe.

Era estrany que en Guillermo no anés a l'escola, pensava la Carme. Van dir-li que el nen estava malalt i no hi podia anar.

A poc a poc, parlant amb la mare, va saber que en Guillermo tenia un càncer al ronyó i que es podia esperar el pitjor.

Després de sortir de l'hospital, la Carme va trucar per saber com estava en Guillermo. La mare va dir-li que era al cel. La Carme estava massa dèbil, no van voler dir-li res quan es va morir.

Cada any per Nadal, pels sants, a les vacances de Setmana Santa i de l'estiu, s'enviaven postals per felicitar-se.

Últimament parlaven per telèfon i deien que s'havien de veure. I ho van aconseguir.

Després de trenta anys es van retrobar. Ells van anar a ca la Carme.

Quina emoció! Quina alegria i quina tristor alhora, recordant com gaudia el Guillermo amb les classes. El pare deia que el nen només amb cinc anys sabia sumar i restar, mentre treia una foto d'en Guillermo que portava a la seva cartera.

La mare preguntava a la Carme:

—¿Se acuerda de Guillermo Srta Carme?

Així l'anomenaven ells.

—Claro que me acuerdo, nunca lo olvidaré —va respondre.

La senyora Pilar era de Oviedo. Havien parlat sempre en castellà.

El senyor Joan era de L'Empordà, amb ell parlaven en català.

Veient la foto, una foto en blanc i negre com les de abans, la Carme es va emocionar i va dir:

—Em sap molt greu recordar-los moments tan tristos!

Tots dos van respondre:

—En absolut! En Guillermo va ser molt feliç amb vostè, es divertia molt amb les seves classes.

—Vostè per a nosaltres sempre serà la senyoreta Carme, sempre la recordarem amb molta estima.

Després el senyor Joan va treure una altra foto i va dir:

—Aquí el Guillermo ja estava malalt.

La Carme va afegir:

—El destí és cruel i imprevisible, cadascú té el seu i no s'hi pot fer res.

Feia més de trenta anys que havia succeït i el pas del temps es reflectia en aquelles cares que la Carme recordava ben joves. En aquest cas no valia utilitzar frases repetides com: sempre estàs igual, per tu no passa el temps. No les podien dir. S'hagués vist massa el llautó. El mateix devia pensar aquell matrimoni envers la Carme, el mateix.

Van ser molt esplèndids. Van portar un coixí-sac fet per la senyora Pilar per a què la Carme se'n recordés sempre d'ella i un pastís boníssim que es van menjar plegats.

Tots junts van passar una bona estona parlant, recordant, dient-se que havien de veure's més sovint doncs si tardaven trenta anys com llavors, ja no ho podrien fer.

Amb la senyora Pilar, es van acomiadar tres o quatre cops amb molta estima i amb llàgrimes reprimides. Quina història aquesta!

Una història més per afegir a la que estava vivint la Carme amb en Josu.

Aquell dia, amb aquella família, en Max es va mostrar esplèndid. Estava de bones i es va lluir. Era molt festós quan ho volia.

La Carme patia. Podia, en qualsevol moment, pixar fora de test, ficar la pota. Ho havia fet tants cops!

Massa sovint des que va començar a treballar, la Carme, havia d'agafar la baixa laboral per taquicàrdies, atacs de pànic, lipotímies, esgotament físic i psíquic. No volia la baixa, resistia fins que no ho podia suportar. I estirava i estirava tant de la corda que finalment petava i petava de debò.

Aleshores havia d'anar d'urgències perquè el seu estat era com si s'hagués de morir, com si li xuclessin tota l'energia. Es quedava blanca com el paper, se li enfonsaven els ulls que gairebé no podia obrir. Estava molt ullerada.

Sentia una debilitat i una confusió mental extrema, com si no hi fos tota. Era com si li hagués passat una piconadora pel damunt. Se sentia inflada i buida alhora amb sensació de tenir febre. Només respirar ja era massa esforç. Semblava que tingués la grip. Una grip que no es guaria mai. Tenia fred i calor alhora, com si el termòstat corporal fos espatllat.

Quequejava, articular les paraules li costava. Se sentia desconnectada. Tot la molestava, els llums, els sorolls, les olors... Només volia que la deixessin tranquil·la, tancar el ulls, dormir si ho aconseguia. Oblidar-se de tot. De vegades morir-se per no haver de repetir-ho. Tot formava part d'una malaltia crònica i com li havien dit la patiria tota la vida.

A l'època dels espartans haguessin acabat ràpidament amb ella. Una persona no productiva no interessava, la llençaven al buit des d'un penya-segat.

—Potser eren més coherents que en l'actualitat —arribava a pensar sovint.

Patir contínuament, haver d'estar gairebé tot el dia estirada. Desesperar-se fàcilment, gemegar. Trobar-se diferent, amb aquell sentiment d'inutilitat. Era viure això? No era pitjor existir així? No era millor deixar de sofrir? Coneixia tants intents de suïcidi per aquella malaltia!

La Carme vivia tocant la via del tren. Hi va haver una època en la qual algunes persones van suïcidar-se davant casa seva. Els veïns s'apropaven per tal de veure què havia passat. Ella per la finestra mirava de reüll i sentia els comentaris que deien com ara que el suïcidi és una deshonra, és cosa de bojos i coses per l'estil. Ella callava i pensava que poc entenia la gent del carrer la desesperació que devien sentir aquelles persones per arribar a fer una cosa així. Ho comprenia molt bé perquè també ella estava desesperada massa sovint.

Només havia tingut un atac de pànic. Un altre potser no el suportaria.

Aquell dia, van venir a veure-la la Teresa, una bona amiga, i el seu marit. A la Teresa la coneixia des de l'institut. Van fer Magisteri juntes a l'Escola Normal de Barcelona i encara ara conservaven l'amistat. S'estimaven de debò. Era evident, tants anys juntes ho demostrava.

Van decidir anar al cinema per tal de distreure un xic la Carme doncs feia dies que no sortia de casa.

La Carme no es trobava bé, com de costum, però havia de sortir. No podia esgarrar els plans dels altres com feia massa sovint.

Només entrar al cinema es va sentir més malament. Tot era fosc, massa fosc. S'ofegava, no podia respirar. Va haver de sortir. No es podia controlar per més que ho intentava. Va començar a cridar i a moure el cos sense poder parar.

Sort que hi eren la Teresa i en Joan! En Max, tot sol, no l'hagués pogut portar d'urgències. A urgències li van injectar Valium. Havia de descansar van comentar al Max.

Va ser el primer cop que havia anat d'urgències. Hi va tornar més vegades però anar-hi encara era pitjor. Sortia d'allí més malament que quan hi entrava. El que més li dolia era l'actitud que havia de suportar per part dels metges que l'atenien.

L'última lipotímia l'havia tinguda en una trobada de veïns a la seva localitat. Aquell dia es trobava força bé la Carme, va pensar que gaudiria força.

Era un dia del mes de maig. Els arbres de casa i del carrer florien, els cirerers, els pruners... Tot estava esplèndid, radiant. En Max no hi era. Era fora per motius de feina. En Jordi i els pares de la Carme també eren amb ella. La Júlia i el seu marit, uns bons amics, també. Hi havia massa gent, la música estava molt forta. Feia calor per al temps que eren.

Ja havien acabat de menjar la paella. La Carme i la Júlia parlaven tranquil·lament quan la Carme va començar a sentir-se malament. Una basca, unes ganes de treure, un atabalament familiar i una suor freda la van envair. Va començar a veure llumetes i el primer que va fer va ser aixecar-se de la cadira per estirar-se al banc proper. No es podia mantenir, sabia que es desplomaria. De seguida la van atendre, especialment la Júlia. Totes dues havien fet cursos d'energia, reiki, reflexologia, naturopatia i conferències i xerrades envers aquests temes.

En aquesta ocasió, de seguida va venir l'ambulància. A la trobada de veïns hi havia representants de l'Ajuntament i ja se sap "qui té padrins es bateja". La Júlia la va acompanyar a l'Hospital Taulí on la van portar. Els pares es van quedar molt preocupats. La gent com sempre tafanejant a veure qui ho veia millor.

—Ai quin espectacle vaig muntar! —deia la Carme quan ho explicava als coneguts.

Un cop arribada a l'hospital la cerimònia de sempre.

Primerament l'espera, omplir els formularis de rigor. Sentir-se observada per la gent que com ella era en aquell lloc. Escoltar els comentaris dels altres. Passar hores i hores en aquell estat i quan finalment li deien que entrés ella sola, sense esma per a res, havia de despullar-se i amb una bata freda i asèptica estirar-se en una llitera dura i insuportable per l'estat en el qual es trobava i tornar a esperar és clar.

Llavors començava l'explicació de sempre. Explicació que semblava no dir res a qui l'escoltava. Se sentia tan incompresa!

Finalment, sense fer-li ni una analítica -la majoria de les vegades- li deien que havia estat una baixada de tensió i que no s'amoïnés. Aquell cop li van fer analítiques però com sempre, res. Quequejava, més de vint-i-quatre hores va quequejar.

Les lipotímies eren un signe de vitalitat van arribar a dir-li.

La falta de problemes, que estava massa primeta, era massa poca cosa, que havia de fer esport... van dir-li en una altra ocasió.

—Esport? —pensava ella, si tot just podia fer-se les mínimes necessitats d'on podia treure ànims en aquell estat per fer esport?

Només somreia, intentava ser el més amable que podia, no perdre l'oremus i tirar endavant per no fer un disbarat.

Així amb la cua entre les cames tornava a casa. Sentint-se un zero a l'esquerra, una comediant, algú a qui li agradava fer perdre el temps als altres com intuïa pels comentaris que sentia i les cares que veia.

Després de les lipotímies se sentia molt esgotada, havia de dormir un munt d'hores seguides i es recuperava lentament. I després apa tornem-hi! Plorava quan no la veien. No havia de fer cas del que li passava perquè no era res. Només era producte de la seva ment. S'ho fabricava ella, s'ho provocava. Eren ganes de cridar l'atenció havia arribat a dir-li la Marta, la primera psicòloga i psiquiatra a la que va anar. Hi anava pagant una pasta que de poc li servia. Sortosament, els escannors i electroencefalogrames que li feien sempre sortien bé.

Un cop sí que va atrevir-se a fer un escrit protestant pel tracte rebut. En aquella època tenia taquicàrdies i li van aconsellar que anés a un centre d'urgències i li fessin un cardiograma mentre tingués la taquicàrdia.

Era a l'escola quan en va tenir una i amb en Max, treballaven junts, es van adreçar al centre més proper.

La Carme no ho podia suportar, el cor li sortia del pit, s'ofegava.

Van haver de baixar dos pisos a peu i amb el llibre d'instruccions van preparar-la per

fer-li el cardiograma. No en tenien ni idea.

Ella com va poder i sentint-se mol neguitosa va comentar:

—Si no saben com funciona diguin-nos-ho i anirem a un altre lloc.

Només va dir això i educadament.

La infermera, molesta, va entrar en una habitació.

De la mateixa habitació, va sortir una doctora i tot cridant va comentar:

—Si això no és res! Una taquicàrdia és el que li passa a un home quan veu una dona que està bona!

El to de veu era cridaner. Estava ben enfadada.

Aquell comentari la Carme no el podia entendre. Tenia la tensió alta, res més, només això van dir-li

Ella va intentar calmar-se. No podia posar-se pitjor. Sabia que si no es controlava petaria.

Una altra doctora que era allí, força amable, li va aconsellar que anés al cardiòleg i es fes una revisió .

Uns dies després la Carme va parlar amb el director del Centre d'aquells fets i va entregar un escrit de reclamació.

Casualment, al mercat es va trobar amb les dues doctores. S'ho va pensar, va dubtar però finalment es va dirigir a elles i intentant asserenar-se, els va comentar que havia fet una queixa pel tracte rebut i que els hi ho deia personalment per si aquella reclamació no els arribava.

Va dir a la primera doctora que fos més humana. Humanitat és el que necessitaven els malalts. El fet de tenir una carrera no havia de permetre humiliar ningú. A la segona doctora va agrair el seu bon tracte.

Va acomiadar-se de les dues amb la sensació d'haver fet el correcte.

Als vint-i-sis anys la Carme va tenir la primera depressió. Llavors la va tractar el mateix metge de capçalera, el doctor Carballo, que realment la comprenia. Li feia de psicòleg, s'estaven una bona estona en cada visita. D'ell va aprendre aquesta frase: "No debes sentirte atada a nada ni a nadie, ni siquiera a tus hijos".

Sortint d'aquella consulta va tenir la segona lipotímia. La primera va ser quan tenia uns deu anys. El doctor Carballo la va atendre. Va fer-li beure una copa de conyac estirada a terra que va fer que revifés de seguida.

Patia infeccions d'angines gairebé mensualment. Era venir-li la regla, que sempre era abundosa i a continuació agafar febres altes amb les angines plenes de pus. Llavors li feien prendre antibiòtic que la deixava molt dèbil.

Així estava contínuament: infeccions, al·lèrgies respiratòries i a la pell, dolor, esgotament, canvis de temperatura sobtats en el seu cos, el ventre inflat, males digestions, vòmits, dies de diarrea i dies d'un fort restrenyiment (colon irritable), mareig, migranyes, força sensibilitat als canvis de temps, anèmia, velocitat de sedimentació sempre elevada, colesterol alt, depressió... Tot era un peix que es mossegava la cua.

No ho podia aguantar i va estar tres mesos de baixa. Van cridar-la de la Inspecció Mèdica i va haver de presentar-se als Jutgats de Barcelona com si fos una criminal.

Quina sensació més desagradable! Amb tot el que havia de suportar per la seva malaltia s'havia d'afegir la molèstia de desplaçar-se en aquell lloc. Sort que en Max l'acompanyava a tot arreu.

Es va incorporar a la seva feina aconsellada pel Dr. Carballo. Seria massa difícil començar un procés que segurament no la portaria a cap lloc.

Incorporar-se a la feina va ser dur, molt dur. La seva companya era una fera, realment ho era. S'havia encapritxat de la substituta de la Carme i de cap manera volia que se n'anés. Ufff, només li calia allò!

Però, encara no sap ben bé com, el cas és que va treure forces d'on no podia i va enfrontar-se amb aquella ex-monja que volia fer-li la vida impossible. Va dir-li tot el que pensava i que tallava tota relació amb ella. El pares dels seus alumnes van recolzar-la i va aconseguir acabar el curs, el millor que va poder.

Dos anys després, la Carme va tornar a caure de valent. El Dr. Carballo ja no hi era, s'havia traslladat a Madrid.

El doctor que era en el seu lloc era diferent, molt diferent. De seguida va dir clarament a la Carme que ell no hi podia fer res amb el que li passava. Va treure-se-la de davant ràpidament aconsellant-li que anés amb una companya seva que era psicòloga i psiquiatra, la doctora Marta anomenada anteriorment.

Així va ser com la Carme va començar a fer tractament psiquiàtric amb medicació forta, que la deixava pitjor que un vegetal. Es passava el dia adormissada, sense esma per a res. Tot era psíquic i havia de prendre medicació. I ho feia, que més podia fer sinó!

En aquella època, a la tele, feien el programa del Dr. Couscó. El sentia perquè realment no s'assabentava de gairebé res. Recordar la seva veu la música, li portaven records encara ara, de tot el que estava passant.

Llavors vivien en un pis. Cada cop que la Carme no podia anar a treballar se sentia tan responsable que procurava fer el mínim de soroll per tal de què els veïns no sabessin que un altre cop era de baixa i no podia anar a l'escola. Que culpable es trobava

d'aquella situació! Va arribar a creure's que estava boja, que no tenia res, que era ella qui ho provocava tot. Es rentava massa sovint les mans. Va llegir que això demostrava sentiment de culpabilitat.

Mentre era de baixa no podia ni volia sortir de casa. No desitjava veure ningú. Si estava malalta s'havia de quedar a casa, tancada amb pany i clau. També havia de suportar les cares d'en Max que en ocasions li feien molt mal.

Contínuament es repetia que ho havia de superar, que s'havia d'esforçar i tirava i tirava com podia. Anava a la feina realment malament, amb la sensació de petar, de no poder suportar-ho.

Mirava el rellotge massa sovint. Desitjava que arribés l'hora d'acabar les classes per poder anar a casa, fer el més precís, menjar qualsevol cosa i estirar-se per poder recuperar un xic les forces i continuar el seu treball a la tarda.

Hi Havia dies que ni menjar podia. La debilitat, l'angoixa no li permetien. Va arribar a triturar-se els aliments i els engolia amb aigua. Necessitava alimentar-se per poder anar a l'escola.

Quan era de baixa i se li tancava l'estómac, ella mateixa s'obligava a menjar. Encara que s'hi estigués molta estona, no s'aixecava de taula fins que no engolia el mínim que s'havia proposat. Mastegava, mastegava i tornava a mastegar convertint els aliments sòlids en líquid i així li podien colar cap a l'estómac.

Els caps de setmana es passava hores i hores estirada. En Max ho feia gairebé tot. Sort en tenia d'ell en aquelles ocasions en les quals la mínima expressió de treball era un calvari.

La sensació d'esgotament poques vegades la deixava tranquil·la i a poc a poc es va convertir en la seva ombra, era com un enemic que li robava l'energia i que per més que intentés oblidar-se'n sempre el tenia a sobre.

Amb el temps i poder tirar endavant, la Carme va aprendre a mostrar-se contenta i alegre sense ganes. Era una necessitat, una obligació per poder despistar i enganyar, primerament la seva malaltia, després a ella mateixa i finalment als qui l'envoltaven. Havia de ser amable, ser simpàtica, patidora envers els altres per poder pal·liar tot el que no podia fer. Se sentia tan incompresa amb aquells comentaris que havia d'escoltar:

—Ai! si fas molt bona cara Carme, de què et queixes? Jo també voldria estar de baixa com tu.

Els companys d'escola, quan ella faltava, havien de substituir-la i per aquest fet, alguns la miraven malament. Per alguns, ella era una molèstia, un treball afegit que havien d'assumir. La sensació que sobrava, que era com "un gra al cul" la palpava massa sovint.

Quan podia anar a l'escola, quan relativament estava bé, la primera hora encara es controlava i gaudia amb els alumnes. Les altres s'angoixava fàcilment, s'ofegava, necessitava respirar exageradament. Havia d'anar contínuament al lavabo. Els companys sabien que si no era a l'aula la Carme era al lavabo. Diverses vegades havia hagut de marxar de l'escola a urgències o a casa del malament que es trobava. Sort que en Max era allí i l'acompanyava.

A la sala de professors hi anava poc, de vegades obligada. Molts companys fumaven i ella no ho suportava, a més baixar i pujar escales era massa.

Quan li tocava vigilar el pati havia de fer un gran esforç. Un any li van permetre no fer la vigilància del pati. Només un any. Segurament algú havia protestat.

Ser agradable amb els companys era una forma d'agrair el que feien per ella. I alhora ella necessitava tant un somriure, un comentari amable, per poder seguir endavant. Se sentia molt diferent. Els altres companys podien amb tot: portar la classe, atendre els pares dels alumnes, fer els informes, preparar les classes, anar a les reunions, anar d'excursió, de colònies... Eren massa coses! Ella no ho podia fer. Era impossible! Sempre estava pensant, pendent de com es trobaria l'endemà, si podria fer els informes, els exàmens, les sortides... d'acabar el que tenia pendent.

D'aquesta forma, com en un malson, sense viure, resistint, passant del dia a la nit gairebé sense saber el que feia, va passar els millors anys de la seva vida amb la família, companys, al treball, a les festes, als viatges... Es comparava a un robot. De vegades era tan fora d'aquest món que no experimentava ni sentiments ni sensacions, era com si no toqués de peus a terra, com si visqués en un altre planeta.

Ja estava malament quan va conèixer en Max i també, així, amb la seva malaltia, va tenir els seus dos fills: l'Ariadna i en Jordi.

L'Ariadna va néixer a l'any i mig després d'haver-se casat, massa aviat, deia la mare de la Carme. Ella sabia que la Carme era dèbil i que ser mare li ocasionaria problemes.

—Tu nena, no t'havies d'haver casat —li va dir en una ocasió.

Els pares sempre volen evitar patiments als fills, per això volien que la Carme i en Max es quedessin a viure amb ells per ajudar especialment la Carme. En Max amb un sentit de la propietat molt acusat i pensant que amb ell la Carme milloraria, no ho va acceptar.

Als vint-i-dos anys, la Carme es va casar, el dia que en feia vint-i-quatre va ser mare per primer cop i als vint-i-sis va tenir la primera depressió nerviosa. Amb ella va començar a preferir la mort abans d'haver d'aguantar-la.

Sempre havia dit que volia tenir dos fills. No volia que l'Ariadna fos filla única com ella. Però li suposava massa un altre embaràs. Finalment sense estar-ne massa convençuda i especialment per desig d'en Max va tenir en Jordi. L'ofertament d'ajut de la Rufi, la seva veïna, va acabar de decidir-la.

Sort en tenien de la Rufi i família. Ells eren més que uns germans. Vivien al mateix replà. Havien anat a viure en aquell bloc al mateix temps que en Max i la Carme. El Fernando, era funcionari com ells, i com ells van poder accedir al pis on vivien.

Eren fills d'Extremadura. Havien vingut a Catalunya després de casar-se. Aquí havien nascut els seus fills: l'Abel i la Miriam.

Tots vuit, les dues famílies, havien passat estones de tot en aquells vint-i-set anys que portaven plegats. Moments d'una alegria intensa com quan celebraven les festes nadalenques, els aniversaris, les comunions... I moments de gran tristor: malalties, problemes, ensurts, la mort dels avis... En aquestes ocasions sempre eren junts, recolzant-se, escoltant-se, encoratjant-se com una veritable família.

La Rufi era per a la Carme, la germana que no havia tingut. Els seus caràcters eren molt semblants. Només mirant-se als ulls es comprenien. No calia parlar massa amb ella. L'havia ajudada molt a la Carme en moments difícils. Sense ella no sap pas si ho hagués resistit.

—Carme eres como una hormiguita, haces el trabajo poco a poco pero lo haces —li deia per tal d'animar-la.

L'embaràs de l'Ariadna va ser complicat. Tenia pèrdues, va haver de fer repòs durant gairebé tres mesos. Després una pujada de sucre que podia afectar el fetus. Però el naixement va ser bo, molt bo.

A l'arribar a la clínica Delfos on va néixer l'Ariadna, van preguntar-li si era el segon fillet de tan dilatada com estava. Van haver de córrer de valent!

Amb en Jordi va ser diferent. L'embaràs força bo. Però van haver de fer-li la cesària. Venia de peus, com el seu pare i no donava la volta. El mateix dia que havien de fer-li la radiografia per decidir fer o no fer la cesària, es va posar de part.

La Carme va tenir una forta hemorràgia i ho va passar ben malament. No li van fer transfusió per evitar possibles complicacions. Va estar moltes hores a la sala de recuperació. La van despertar a bufetades mentre deien:

—A ésta le pasa todo. La hemorràgia que ha tenido y ahora la bajada de tensión!

La Carme ho escoltava. Tenia fred, dolor. Volia encongir les cames però les hi estiraven.

La recuperació va ser lenta. Es marejava contínuament. Es va quedar molt anèmica. Una cosa més que afegir. No va agafar la baixa, va demanar permís per assumptes propis per tal de sentir-se menys culpable.

—Sort que et vaig tenir!

—Uiiii què faria sense tu!

Aquestes frases les havia dit la Carme al Jordi més vegades que cabells tenia al cap. Quan feien broma al Jordi l'anomenaven "Cesàreo". A l'Ariadna, "Anastasia" per l'anestèsia que li havien posat a la mare a l'hora del part.

S'entenien força bé en Jordi i la Carme. Potser el fet d'haver estat tos dos gairebé un mes a la Clínica del Nen Jesús quan el Jordi va tenir una broncopneumònia, ho va afavorir.

Va venir tot junt. En Jordi una broncopneumònia, en Max una hepatitis. Sort de la Rufi que es va fer càrrec de l'Ariadna i de la Sra Juana que ajudava en Max.

—Mai els podem pagar tot el que van fer per nosaltres. La família, ja se sap tenien els seus problemes —deia la Carme

Una nit, la Cinta, la germana d'en Max va quedar-se a dormir amb el Jordi. Poder dormir al seu llit després de tants dies sense descansar, va ser com trobar-se al cel per a la Carme. Poder menjar, dutxar-se, canviar-se de roba... Havia passat gana. No podia deixar sol al Jordi, anava amb el sèrum i a més la Carme estava molt dèbil. A part de la pneumònia al Jordi li van trobar una infecció i van haver de traslladar-se a una habitació tots dos sols. Quins dies de patiment van ser aquells!

El nen, ni amb el tractament feia net. Les radiografies sortien malament. Van deixar-los anar a casa després de gairebé un mes d'estar ingressat, coneixent el cas. En Jordi no parava de tossir. La Carme es pensava que es moria. Aquells dies, estava desesperada de debò.

Va passar força constipats en Jordi fins que no va fer el canvi. Cada cop que el sentia tossir, la Carme no podia evitar recordar la història de l'ingrés. Ara ell també prenia propolis, equinàcia, vitamina c natural. Sabia que li anava bé, ho havia comprovat.

L'Ariadna tenia el seu caràcter, eren diferents els dos fills. Diuen que els fills són com els dits de les mans.

Es penedia de moltes coses la Carme. Patir dolor i un cansament esgotador durant vint-i-quatre hores feia canviar el caràcter a qualsevol. No es trobava bé i de vegades l'Ariadna la treia de polleguera.

En una ocasió la va posar tan nerviosa que va clavar-li les ungles a la mà. Es va sentir fatal després de fer-ho.

L'Ariadna es va arrencar les costres i encara ara se li veien els senyals.
Van operar-la d'un quist al genoll i quan li posaven l'anestèsia la Carme era amb ella.
L'anestèsista va preguntar:
—I aquests senyals, que teniu un gatet a casa?
L'Ariadna va dir que sí i va mirar la mare. La Carme no va poder aguantar el plor.

La Carme va haver de deixar la seva feina, la feina que l'omplia de debò. Gaudia moltíssim amb els seus alumnes els dies que la seva acompanyant assídua, la seva malaltia, li ho permetia. Se sentia tan bé! Especialment fent redaccions. El llenguatge li encantava i feia -i realment ho aconseguia- que els seus alumnes gaudissin amb les seves classes.

Ella, amb els seus anys d'experiència, havia entès, que la seva professió era força dura i sacrificada i potser i tot poc entesa però també sabia que hi havia moments en què podia ser meravellosa i engrescadora.

L'omplia molt el fet d'arribar a connectar amb els seus alumnes, de palpar que estaven contents i tranquils amb ella i sentir que l'estimaven.

Sempre que recordava això, la Carme gemegava, es rebel·lava, no podia evitar-ho. Tenia força coses dins d'ella que podia haver transmès als seus alumnes i hagués pogut rebre tant d'ells alhora, però la fastigosa malaltia no li ho permetia.

Era potser per això que la gent li deia que semblava més jove, que era encantadora i eixerida? Era que enyorava, que encara vivia com si fos a l'escola i tractava els altres com els seus alumnes? Era una immadura i no admetia que fora l'escola la vida era diferent i que s'havia de comportar d'una altra manera?

A l'escola, com mestra, havia de transmetre uns valors i alhora demostrar-los. Però al carrer, la vida era una altra cosa, força cruel i injusta. Les normes escolars no eren fàcils d'aplicar a la jungla d'asfalt. Realment la Carme no estava preparada per enfrontar-se a la vida.

Potser per això es trobava bé a casa i fins i tot al xat? Allí estava protegida. En aquell indret no s'havia d'afrontar als perills de l'exterior.

Com que passava massa hores dins de casa sempre hi tenia música suau que la acompanyava, el llum era indirecte. Els sorolls forts i els llums intensos la molestaven. Un dels sofàs de casa era igual que un llit, tot ple de coixins que col·locava per tal de tenir el cap alçat i recolzat per poder llegir, escriure, estar amb l'ordinador que era portàtil, veure un xic la tele... Li pesaven molt els llibres, les llibretes, tot. Així, els

podia recolzar damunt les cames. Quan menjava a la taula sovint s'havia d'aguantar el cap amb la mà. El sofà era el millor lloc.

Sota les cames també hi posava coixins per tenir-les aixecades i per a què les lumbar li quedessin obertes.

Hi estava poc al llit la Carme, l'entristia molt estar-hi, li portava mals records ser al llit. Aquell sofà, al menjador, el substituïa. Quan el dolor era intens, especialment en els atacs de migranya sí que hi anava al llit. Llavors només volia estar sola, sense cap llum ni cap soroll. Intentar dormir, que les hores passessin ràpidament era el millor. Molts cops havia hagut de marxar de l'escola pels atacs de migranya que patia.

No suportava la llum del sol, sempre anava amb ulleres fosques. Formaven part d'ella, eren quelcom més, se sentia nua sense elles. Quan tenia dies massa dolents li permetien passar inadvertida. No podia ni volia parlar amb ningú, feia veure que no les veia, que no les coneixia si es creuava amb alguna persona coneguda.

Sovint la Carme se sentia mal interpretada. Potser la qualificaven de bleada, fins i tot ho admetia. Li havia dit tants cops a en Josu mentre xatejaven!

—Sóc una bleada

I a continuació afegia:

—acelga en castellano.

Potser en Josu també ho pensava i estava prenent-li el pèl cruelment?

En una ocasió va dir-li la Carme:

—Josu si me engañas, Dios no podrá perdonarte.

La Carme sempre havia volgut ser mestra. Des de ben petita “la Senyoreta”, una amiga de la família -del mateix poble de l'Angeleta, la seva mare- es va prendre la Carme com una filla.

“la Senyoreta”, era mestra d'Escola Nacional, per això l'anomenaven així, deia que la Carme havia de ser mestra com ella. Era una nena força espavilada i de ben segur que ho aconseguiria.

Amb aquesta idea va anar creixent, amb la idea de ser mestra.

I així va ser. I a més a més, molt conscienciada per “la senyoreta” va aconseguir obtenir bones notes i treure accés directe, la qual cosa va estalviar-li haver de fer oposicions per tal d'obtenir una plaça de mestra nacional.

Va fer les pràctiques de Magisteri en una de les millors escoles de Barcelona. En aquella escola, regentada per monges seglars teresianes, va aprendre moltíssim. L'escola era el primer per a elles i no es dedicaven pràcticament a res més. Contínuament feien cursets i més cursets, fins i tot en diumenge.

L'any següent, amb altres companyes que també tenien accés directe, s'hi va quedar a treballar. La van fer tutora de setè. Gairebé totes les alumnes eren més altes i fortes que ella.

La Carme no semblava en absolut la mestra, era una més de la classe. Mai va tenir problemes de disciplina. La respectaven i es feia estimar.

Un any després van donar-li el seu destí a una escola de Sant Joan Despí i després al casar-se, va demanar la localitat del Vallès on van destinar el seu marit i des de llavors s'estava a la mateixa escola.

A l'escola en Max no la podia manar, la tractava bé, amorosament. Treballaven junts i hi havia massa gent al seu voltant. Ell era bo, molt bo i necessitava que la gent ho sabés. Es trobava tan bé ella a l'escola en aquest aspecte, els caps de setmana a casa no els suportava. Quan venien festes o vacances tremolava i a l'estiu eren massa llargues les vacances.

La relació virtual va començar amb unes temperatures altíssimes, tan excessives que desfeien el cervell. Va ser aquest el detonant d'aquella situació? La falta d'oxigen els havia trastocat i fet sentir, imaginar potser, el que necessitaven en Josu i la Carme i realment no existia?

Ell se sentia sol, li ho havia dit ja el primer dia que es van conèixer. Ella s'esforçava per no sentir-se'n però realment estava sola. El necessitava, es necessitaven.

Els sentiments eren reals, potser no arribarien a res però eren quelcom més que virtuals. La Carme havia entrat al xat per aprendre anglès i ell la va submergir en un món desconegut per a ella, un món d'amor, d'estimació, de tendresa, de plaer.

Amb les seves frases meravelloses, encisadores, la feia sentir especial, desitjada, única. Lentament la va anant fent seva, l'anava fent la seva rosa, la seva dolça sorgina. Li ensenyava paraules en euskera: kaixo, agur, biotza, maitasun, sorgina...

Se sentien molt propers, com si es trobessin plegats. Era meravellós, tant que la Carme es qüestionava si valia la pena conèixer-se. En Josu li repetia constantment que s'havien de trobar. Ella sabia que fer-ho podia fer desaparèixer l'encant, la màgia, la passió que mútuament sentien l'un per l'altre. Podia fer desaparèixer el paradís inexistent que s'havien construït. Un paradís que molts voldrien aconseguir per sobreviure a les desil·lusions.

Era un risc, un risc massa alt. Només el destí sabia el que podia passar, a què arribaria tot allò que s'anava engrandint dia a dia, que ja els sobrepassava i se'ls n'anava de les mans.

Van acordar que serien sincers per damunt de tot i que si es coneixien i no sentien el mateix que xatejant, seguirien sent amics, només amics. Tots dos comprenien que el que havien gestat no podia desaparèixer totalment per sempre més.

Els hi havia passat com a la història de “West side story”, va comentar un dia en Josu per telèfon, mentre se sentia la música de fons de la pel·lícula a casa seva. La trobada de Maria i en Toni, els protagonistes, era com la seva trobada al xat.

La Carme i en Josu gaudien escoltant música. Sort en tenien d'ella, comentaven sovint.

Mentalment s'havien connectat a la perfecció. Quan la Carme utilitzava els seus coneixements adquirits en els diferents cursos de control mental, d'energia, meditació, ioga, reiki... per tal de connectar amb en Josu, el sistema funcionava. Havia fet cursos de tota mena per sortir-se'n del que l'envaïa a causa de la fibromiàlgia.

Ella pensava intensament amb ell, el cridava i seguidament ell la telefonava.

Era màgic el que succeïa? Era estrany, molt estrany, difícil de comprendre però passava. Tots dos eren malalts, eren víctimes d'un amor intens, desmesurat, irrefrenable i ja no hi havia ningú que el pogués aturar.

S'havien plantejat diverses, moltes vegades oblidar-se, seguir només com amics, però de nou queien en el mateix parany. Els vincles establerts, no sé sap pas de quina mena els embriagaven, els portaven fora d'aquest món, de la realitat tan absurda que no podien acceptar ni tolerar. El seu cibernom no volia saber res de crueltats, de problemes, d'angoixes.

Mitjançant internet eren feliços, molt feliços. Eren amants, sentien intensament amb plaer aquelles sensacions gratificants que anaven provocant tots dos amb les seves paraules, amb les lletres de les cançons d'autors força coneguts. Amb les cançons que sempre havien agradat la Carme i que ara entenia a la perfecció, ara les vivia. Tremolava i gaudia sentint-les. S'imaginava tantes coses! No coneixia en Josu però li era igual, no li calia.

En Josu li va escriure una frase del Petit Príncep: “Sólo se ve bien con el corazón; lo esencial es invisible para los ojos”. Aquesta frase explicava el que sentien tots dos. Els sentiments estaven per damunt de tot. La part física acabava morint, desapareixent un dia o altre. La part espiritual no podia morir mai.

A la Carme sempre li havien agradat aquestes frases. S'emocionava fàcilment, vibrava amb elles. Però, ben poc sabia ella quina era la realitat d'en Josu!

D'altra banda no volia sentir-se culpable de desfer una família, la família que tenia en Josu: la seva dona i els seus dos fills i ell li demanava massa. Volia que es

coneguessin i a la vegada deia que no podia, de moment, trencar amb el que l'envoltava.

Després que la Carme decidís estar sola a la costa, separar-se d'en Max, molts cops en Josu li havia dit:

—Tú eres libre, ¡coge un autocar y ven a Donosti!

Ella tot rient li contestava:

—Sí claro y qué, ¿vas a invitarme a tu casa?

—¿Quieres que hagamos un trío con tu mujer, “un ménage à trois”?

Llavors en Josu callava, li demanava paciència. Havia d'esperar un temps prudencial per poder prendre una decisió. Els seus fills el necessitaven. El gran era a l'estranger i l'havia d'ajudar econòmicament.

La Carme era massa clara, massa transparent. Ella li ho recordava contínuament, no es podia permetre portar una doble vida. La seva malaltia no li ho toleraria. Havia d'estar tranquil·la, relaxada, sense neguits, sense malsons, ni preocupacions. Les males sensacions es transformaven en dolors, debilitats, nerviosisme que de cap manera podia afrontar.

Aquest motiu, la seva malaltia, va ser el desencadenant d'haver de prendre una decisió. Ho va reflexionar moltíssim. Sabia que no podia martiritzar-se més, constantment com feia. Havia de pensar en ella i en tot el que aquella situació podia representar.

La fibromiàlgia era la seva realitat. Havia de saber viure amb el que li havia tocat. Fer plans li era impossible. Mai sabia com es trobaria l'endemà. I quan tenia un parell de dies normals era conscient que no duraria massa. Qualsevol moment podia començar el neguit, la desconexió que li esgarrava els bons moments.

Les persones amb aquesta malaltia, generalment eren massa dèbils, massa sensibles, sentimentals, patidores. Sovint la Carme deia:

—Si tinguéssim cara dura, forces per afrontar-nos a la vida, si penséssim més en nosaltres no ens veuríem immerses en aquest infern.

Ella coneixia força gent afectada que li confirmava el que pensava.

Reconeixia que havia de canviar. Ho intentava però poc aconseguia.

Per tal de canviar i millorar la seva qualitat de vida havia anat a un munt de llocs: metges, especialistes privats, internistes, neuròlegs, traumatòlegs, reumatòlegs, psicòlegs, psiquiatres, massatgistes, osteòpates, fisioterapeutes, acupuntors, homeòpates, naturòpates, radioestesistes, herbolaris... i fins i tot personatges que asseguraven guarir.

També ella, amb una cultura mitjana, havia entrat en el món dels sanadors mal vist per molta gent. S'havien desplaçat a Calafell, Sant Joan Despí, Mataró, Montcada i Reixac, Terrassa, Barcelona, Matadepera, Igualada, València, Valladolid i fins i tot a Mèxic aprofitant el viatge que van fer allí, van anar a un curandero.

—Quin fàstic a Mèxic! Ens hi va adreçar el taxista al veure'm tan cansada i neguitosa. Un home molt vell em va fer estirar en un catre fastigós. Va fer-me uns estiraments i un massatge. Les gallines anaven al seu aire per aquella casa brutíssima! —recordava la Carme.

Tot el que li deien li semblava interessant. S'agafava a un ferro roent per tal de millorar. Realment s'esforçava moltíssim, es negava a renunciar, a tirar la tovallola. Volia sortir d'aquell pou on es trobava i qualsevol cosa que li comentaven l'esperançava a aconseguir-ho.

Feia uns deu anys, com un intent més de millora personal, havia començat a fer ioga a la seva localitat. Aquesta activitat sempre li havia interessada però fins llavors no l'havia pogut fer.

De seguida va connectar amb les companyes que la van acollir molt bé, el mateix que en Joan, el professor.

El Joan, un senyor d'uns seixanta anys, havia arribat a ser professor de ioga com una alternativa més a tot el que havia provat per tal de millorar i controlar l'emfisema pulmonar que tenia. Havia viscut moltes experiències, no volia resignar-se. Li havien donat pocs dies de vida i actualment portava resistint més de trenta anys.

Al Joan se'l podia escoltar amb tota confiança, deia les coses tal com eren. Va parlar-li de les medecines alternatives, acceptant que no n'hi ha cap que sigui una "panacea", que a totes hi ha de bo i de no tan bo i que el que funciona amb un, no té perquè funcionar amb un altre. S'havia d'anar provant fins trobar quelcom que funcionés.

Ell utilitzava diferents medecines alternatives que l'havien ajudat molt. I sobretot el que havia ajudat al Joan i intentava que els seus alumnes entenguessin era que les malalties s'han de comprendre, s'han d'estimar, s'ha d'establir amb elles una relació d'amistat. No podem posar-nos-les en contra perquè sinó ens fan la guitza i ens mortifiquen. I especialment s'han de buscar eines per distreure la ment i fer les malalties més suportables. S'havia de saber trobar aspectes positius en elles encara que semblés impossible. Tenir-se llàstima era fer un pas enrere.

En Joan havia investigat, llegit i arribat a aquestes conclusions i s'esforçava en fer-les entendre als seus alumnes:

—El poder del pensament és omnipotent, no té barreres, passa per tot arreu. Hem de conèixer el nostre cos a la perfecció, saber com funcionem per fer arribar a cada una de les nostres cèl·lules el nostre pensament. Fer arribar el nostre pensament al lloc precís on faci falta alleugerarà el mal que en ell sentim. Imaginar força, molta força i portar-la allí on vulguem que treballi. Aquesta força serà l'enllaç entre el pensament i la part on vulguem que actuï.

—Avui dia no funcionem perquè anem contra natura. Per moltes pastilles que s'inventin, no ho solucionarem. Ens oblidem que nosaltres som una meravella i ens fem malbé.

—Una depressió, una malaltia greu és un avís. Hem de donar gràcies perquè ens fa reflexionar i donar importància a la vida. Les malalties ens haurien de fer revisar i recuperar el camí evolutiu que tots hem de fer.

—La vida és una ensenyança, un procés, un recorregut, un recull d'etapes que s'ha d'anar completant. Hi venim per aprendre. Tot té una raó de ser. No podem forçar el destí. Hem de ser més flexibles i preparar-nos per a morir. Cal entendre el procés de la vida, sense estancar-nos ni queixar-nos.

—No hem de maltractar-nos els dies que ens trobem malament. Maltractar-nos és destrossar-nos.

—La reflexió i el pensament és el més important. Altres aspectes com la dieta són ajudes sempre ben rebudes.

—Cada persona ha de buscar les seves solucions, ningú els hi pot buscar ni portar. S'ha de buscar per poder trobar.

En Joan sabia que existia aquest camí i que era viu gràcies a ell. Es treballava contínuament en aquestes reflexions.

La seva opinió envers la fibromiàlgia era que el nostre cervell donava les ordres incompletes. Donava l'ordre d'estirar però no la de relaxar. La tensió era constant. El desordre d'hormones era degut a què la informació era incorrecta.

Totes aquestes idees van ajudar força la Carme. En Joan sabia que ella les rebia molt bé i ell les hi transmetia el millor que podia.

Realment la Carme era una esponja. Aquesta comparació li havia dit la psicòloga a l'Aula de la Dona, on anava. Ella ho admetia, era una esponja tant per al bo com per al dolent. Aquest era el problema, tot ho absorbia.

Tenia quaranta-tres anys quan li van diagnosticar que el que tenia era fibromiàlgia, una malaltia reumàtica que ocasionava dolor en moltes localitzacions del cos i un cansament generalitzat.

Es va informar i va esbrinar que aquella paraula enrevessada, fibromiàlgia, significava dolor als teixits fibrosos (l·ligaments i tendons) i que els símptomes eren deguts a una disminució de les substàncies que habitualment protegeixen del dolor.

La rigidesa generalitzada, l'ansietat, la depressió i el son poc reparador eren els símptomes més evidents entre altres. S'arribava al diagnòstic per exclusió d'altres malalties.

El metge de capçalera al que havia d'anar massa sovint l'entenia a la seva manera, no en sabia més. Per a ell tot era depressió i amb això ja en tenia prou.

La Carme, un dia de sobte, va notar que la mà dreta no li obeïa. A l'escola no podia escriure, a casa no es podia pentinar, rentar-se les dents, agafar els coberts, les pinces de la roba. Tot era massa. Uns dies després va tenir una migranya insuportable i un dolor molt agut generalitzat principalment a les cervicals que van fer que vingués el metge d'urgències a casa. Va receptar-li calmants, relaxants musculars i li va aconsellar que anés al traumatòleg.

Després de les radiografies i moltes sessions de recuperació li van fer una ressonància magnètica de les cervicals. El resultat va ser dues protrusions discals i artrosi generalitzada que donaven explicació als símptomes que sentia. Aquell dia al sortir de la consulta plorava. Anava tota sola. El que tenia era degeneratiu i per a tota la vida. Estava molt adolorida i desanimada. La baixa laboral se li acabava aviat. Com resistiria el seu treball d'aquella manera!

Un dia mentre esperava per fer la recuperació funcional: corrents, infrarojos, penjar-la, massatge, va llegir en un fullet que el traumatòleg era l'especialista per a traumes i el reumatòleg per als dolors. La Carme va pensar que un metge més ja li era igual i va anar a un reumatòleg. Era d'una mútua i podia lliurement adreçar-se al metge que volia.

Va ser el reumatòleg qui, després d'una exploració i d'escoltar tot el martiri que havia passat al llarg de tants anys, li va diagnosticar la fibromiàlgia, malaltia reumàtica.

Al menys podia posar nom al que li passava. El pitjor diagnòstic per a un malalt és no tenir-ne. Ara sabia a què s'havia d'afrontar.

Va tornar a anar a la psiquiatra i a prendre antidepressius novament aconsellada pel reumatòleg.

La Lola, mare del David, el xicot de l'Ariadna també patia fibromiàlgia. Va ser ella qui va comentar a la Carme que hi havia una associació reumatològica on informaven de la fibromiàlgia.

Així va ser com les dues van fer-se sòcies d'aquella lliga on van trobar altres dones que com elles contaven la mateixa història. Persones que havien passat un calvari

durant molts anys anant de metge en metge, considerant-se “bitxos rars” a qui ningú no entenia i que tenien la sensació de tornar-se boges.

Allí va ser on la Carme es va reafirmar en la idea de què no podia continuar destrossant-se, que per més que li dolgués deixar la seva feina, havia de fer-ho. La psiquiatra i la psicòloga que la portaven també li ho aconsellaven.

Feia tres anys que tenia una jornada reduïda. Va aconseguir-la després de reclamar-la amb molta insistència perquè encara que a les altres comunitats sí que es podia sol·licitar li deien que a Catalunya no. Després es va acollir a recursos Humans, prèvia cita amb la Inspectora Mèdica que va ser molt desagradable. Sort que en Max era amb ella, sinó li hagués semblat impossible com els va tractar.

Va començar dient que allò no era cap oficina de Benestar Social i què era el que volia. Si ja tenia la jornada reduïda què més pretenia. Va afegir que a la privada ja l'haguessin fet fora. Si no estava bé que continués de baixa o demanés una jubilació.

La Carme humiliada, com va poder va contestar que si tan malament li ho posaven i com que no es trobava en condicions de regentar una aula, hauria de demanar una jubilació i molt enfadada la Inspectora va contestar-li que per això una jubilació no li donarien.

Què havia de fer doncs? Tirar-se a la via? Massa cops li venia aquell pensament al cap i amb els comentaris de la Inspectora, encara més.

Va tirar la sol·licitud endavant amb molt mala gana per part de la Inspectora. Finalment li van concedir la jornada reduïda però només per un altre any.

La Carme sabia que els alumnes requerien molta dedicació i responsabilitat i que ella ja no els hi podia oferir. Tenia dos fills i com ells, els seus alumnes havien de tenir les màximes atencions.

Per poder començar l'últim curs va haver d'anar a teràpia amb una psicòloga. Es va passar tot l'estiu amb malsons. Somiava que a l'escola es trobava malament, que es marejava a la classe, que no podia controlar els alumnes... Es despertava ben espantada i molt neguitosa. Aquells malsons li van durar molts anys a la Carme després d'aconseguir la invalidesa. Quan els tenia i comprovava que ja no havia d'anar a l'escola respirava alliberada.

A principis de setembre d'aquell últim curs, va tenir una lipotímia. Eren a casa d'uns companys de l'escola. Es trobava dèbil, però hi va anar. S'havia d'animar com li deien sempre. Va anar al lavabo, es va sentir fatal i va cridar. Quan es va despertar era estirada al sofà.

A urgències -on va portar-la en Max ja que no hi havia ambulància segons els van respondre al demanar-ne una- li van dir el de sempre: nervis, baixada de tensió, ganes de fer perdre el temps... Ja s'ho sabia de memòria, hi havia anat tants cops!

Va tornar al Neuròleg. Li van repetir l'escaner i l'electroencefalograma. Com sempre, sortosament, els resultats eren normals.

El primer cop que va anar en aquell neuròleg es trobava fatal, molt encarcarada i adolorida. Feien la Marató a T.V.3 per a l'esclerosi múltiple. La Carme deia que el que sentia era força semblant als símptomes que explicaven els afectats d'aquesta malaltia. El neuròleg la va tranquil·litzar amb l'exploració. El que tenia no era esclerosi. Va encoratjar-la a seguir buscant fins trobar el que li passava. El comentari va agradar la Carme. Semblava que l'entenia aquell metge. Anys després es van trobar a la costa. La Carme el va reconèixer. Li va comentar que finalment li havien diagnosticat fibromiàlgia i que li agraïa haver-la animat a seguir endavant fins saber què tenia.

Després d'aquella lipotímia li va quedar un mareig molt desagradable. Va durar-li més de dos mesos. No es podia posar dreta, estirada ho suportava millor. Va anar a fer cromoteràpia a un centre de medicines alternatives a prop d'on vivia. Realment li va anar molt bé.

En una revisió al dentista li van dir que tenia bruxisme, apretava massa la mandíbula i tenia les dents força desgastades. No se n'havia adonat d'això. Era cert que freqüentment patia forts dolors a la boca que li arribaven fins al cap. Quan es despertava al matí ho sentia més. No en va fer cas d'aquest comentari. Anys després al fer-se una revisió en un altre centre li van comentar el mateix. Li convenia portar una fèrula de descarga a la boca per evitar més problemes en un futur. Només li va durar al voltant d'un mes aquell aparell, el va trencar per l'ansietat que acumulava. Li'n van fer un altre. Al principi se'l posava només a dies perquè li resultava molt incòmode i li provocava ganes de vomitar. Ara ja no podria dormir sense ell

L'últim mes de desembre que va ser a l'escola va agafar un mal a les lumbar terrible, gairebé no es podia moure i el metge de capçalera ni cas, tot era la depressió.

S'havia de repetir la radiografia de les cervicals. Li havia demanat un reumatòleg de Collblanc al que anava una cunyada seva i ara hi anava ella.

Així era la seva vida. Quan podia sortir ho feia per anar al metge i a un altre metge pensant que potser hi hauria sort i finalment algú l'entendria. Volia aprofitar el viatge i va demanar al metge de capçalera que li sol·licités també una radiografia de les lumbar.

Va anar sola a fer-se les radiografies. Va ser horrorós, el dolor era insuportable. Era de nit, feia fred, la parada de l'autobús era tan lluny! Ai que desgraciada se sentia! Hi va voler anar sola per tal de no molestar. Aquell dia es pensava que no podria arribar a casa. Com en altres ocasions les cames ja no li tiraven més, volia arribar a casa i moure's li era impossible. Va acabar el primer trimestre del curs com va poder. Al gener no va poder començar.

La radiografia va sortir malament. Al fer la ressonància el resultat va ser: protusió discal L3 L4 i dues hèrnies discals L4 L5 i L5 S1. L'última migrada, és a dir el disc ja no existia.

—I tot eren nervis! Sense comentaris —manifestava nerviosa.

Va esgotar totes les possibilitats però no va esperar els divuit mesos d'estar de baixa com li aconsellaven i va sol·licitar una jubilació anticipada.

A Benestar Social va demanar un barem de minusvàlua. Van examinar-la a Terrassa i li van donar un grau de disminució del 52 % amb caràcter definitiu.

Va haver de passar dues vegades el tribunal metge. L'enviaven al psiquiatre. Li van denegar tots dos cops.

Va ser la Delegació d'Ensenyament qui li va aprovar una prejubilació temps després. La psiquiatra de la Delegació va veure el seu cas clar i li va dir que s'havia de jubilar. Li van donar per depressió. No era just, no ho era, però era pitjor seguir arrossegant-se i acabar fent un disbarat.

La fibromiàlgia no era cap malaltia mental, era increïble que es tractés els afectats com a tals. Fins i tot hi havia persones ingressades en centres psiquiàtrics. Només pensar-ho se li posaven els pèls de punta a la Carme. Per quina raó tants pocs metges creien en la fibromiàlgia?

Tenia quaranta-quatre anys l'últim curs que va donar classe. El quatre, sempre el quatre anava amb ella.

Un cop va tenir la invalidesa, ja no va tornar a la consulta del metge de capçalera. No hi podia, ni hi volia tornar. S'havia passat massa hores allí esperant que la visités aquell metge que només deia que tot el que tenia era nervis.

Mentre treballava hi havia d'anar per tal que li fes la baixa. Se sentia tan malament! La sensació de demanar quelcom que no li pertocava, que era una gandula, que volia viure del "cuento" la tenia dins d'ella. A partir d'ara aniria al reumatòleg i si li calia buscaria un altre metge de capçalera.

Va estar a punt d'operar-se de l'esquena quan caminar li era gairebé impossible. Estava en fase claudicant però el cirurgià no li assegurava que quedés bé.

L'electromiograma sortia correcte. El mateix doctor que li va fer la prova va aconsellar que tenint fibromiàlgia no s'operés.

Per la insistència dels pares va fer unes sessions amb un personatge que sortia a la ràdio. El pare, en Lluís, li va voler pagar aquelles sessions que no li van servir de gaire. La Carme va accedir per acontentar-lo. Anaven a Barcelona tots tres.

El pare estava malalt, tenia leucèmia i en qualsevol moment podia esperar-se el pitjor. —Em fas tanta pena filleta, si no pots caminar! Si no ho proves no sabràs si t'anirà bé, no et preocupis pels diners —deia ell entristit.

Era cert no podia gairebé caminar per això feia molt repòs, recuperació funcional i prenia antiinflamatoris.

Amb els embolcalls de fang sí que notava millora. Anaven a Caldes de Montbui i després a Barcelona on li feien dins de les sessions de recuperació. Però era el de sempre, desplaçar-se era massa tal com es trobava i en Max ja n'estava ben fart de tants tractaments.

El pare de la Carme va morir el vint-i-quatre de desembre del dos mil u. Un altre cop el vint-i-quatre. la Nit de Nadal, sense donar gens de feina el pobre. Els pares eren a Menorca aprofitant els dies que els hi havia tocat per l'IMSERSO. Es va trobar malament i a l'hospital van fer-li una analítica. Li quedaven poques hores de vida. Van haver de portar-lo amb avioneta fins a Sabadell. Ell deia que estava bé. Fins l'últim moment va estar conscient. Li feia por la mort, patir. Va ser com havia demanat sempre: ràpid, sense patiment, sense molestar.

Va néixer el dotze d'agost de l'any divuit. Va viure la Guerra Civil espanyola de ple. Havia estat de la Quinta del trenta-nou. El van fer presoner a Castelló. Va estar als camps de concentració de Pamplona i Miranda de Ebro. A Portbou hi va ser construït la via del tren. També va ser a Lorca. Era del rojos i no podia ni sentir parlar d'en Franco.

—Ens ha fet passar més gana que Macot! —deia tot enfadat.

—“Santiago baja y cierra España!”—cridava.

—Això dèiem amb els companys —aclaría.

—Mira que costa molt de guanyar els quartets! —repetia sovint tot fregant-se els dits.

Va estar set anys a l'exercit ja que a l'acabar la guerra va haver de fer el Servei Militar. Gairebé no havia anat a l'escola. Sempre estava repassant les multiplicacions i la Carme l'ajudava.

Quan la Carme era petita, sovint s'enfadaven. Havien corregut molts cops la taula del menjador. El pare volia atrapar la Carme perquè n'havia fet de les seves.

Ara de grans s'estimaven, havien superat les diferències. La Carme se'n recordava força bé i entenia com era de complicat el fet de ser pares.

—Eres tan consagrada de petita, més dolenta que el fred filleta —li havia dit molts cops. El pare patia de debò veient la Carme malalta. Ell ballava molt amb la mare. Eren uns balladors de primera. Havien guanyat força premis que tenien al moble del menjador, els ensenyaven satisfets a tots els que venien a casa.

Li agradava caminar. Anava d'una punta a l'altra de Barcelona. No volia agafar l'autobús i s'ho gastava amb espadenyes. Descansava sovint i quan s'asseia s'adormia ràpidament. La mare no parava fins que el despertava.

—Aquest home de Déu sempre dormiria. Despertat, cony! —cridava la mare.

—És un golfo el teu pare, no en vol de feina. De petit ja s'escapava a Tremp per no cavar la terra —afegia enrabiada.

Aquells comentaris li eren familiars a la Carme, massa familiars.

La mare era una dona de caràcter. Sempre volia anar al capdavant de tot. Es queixava perquè ho havia de fer però li encantava. No deixava que ningú li passés la mà per la cara.

—Tot ho he de fer jo, si fos pel teu pare ja ens haguéssim mort de gana —deia massa sovint.

A la Carme li hagués agradat assemblar-se més a la mare però s'assemblava massa al pare en la forma d'ésser. D'espavilada ho era com la mare. Això deia cofoia l'Angeleta.

El pare suava molt, a la nit deixava el llit ben xop. A la Carme li passava el mateix. Havien descobert feia poc que en un percentatge baix, la fibromiàlgia era genètica. Potser era el seu cas?

L'últim cop que la Carme va estar al tros, el pare ja havia mort. Hi van anar ella, en Max i l'Angeleta doncs es planejava un pla comarcal per tal de poder regar les terres i millorar així la zona.

Va ser a finals d'octubre. Van parar dalt de tot de la Serra de Comiols com sempre. El dia era esplèndid, net, claríssim. La vista era magnífica. Al fons de tot els Pirineus ben nevats i els poblets de la conca semblaven penjats. La Carme es va impressionar amb l'espectacle. L'absència del pare feia que el valorés més.

Quan van arribar al tros de Tonrella, el tros que havien comprat els seus avis als anys quaranta per vint-i-cinc mil pessetes a l'acabar la guerra -estalviant i fins i tot passant gana per recollir-los- la Carme no va poder aguantar el plor. Pensava amb el pare, semblava que el veiés allí amb el seu pas ràpid, eixerit, rient, amb una mà a la butxaca i l'altra fent-la anar endavant i endarrere com si estigués formant, com si fos a l'exercit.

Li agradava molt caminar al voltant del terreny ràpid, ràpid! Obria els ulls, els seus ulls d'un blau clar que tant li hagués agradat tenir a la Carme o que hagués heretat al menys un dels seus fills. Els obria moltíssim per mirar-ho tot i no deixar-se cap detall. Tanmateix semblava que ho gravés, que s'emportés la vista que l'envoltava cap a Barcelona amb ell.

Molts cops havia dit que volia tornar al tros per estar tranquil, sense neguits. A la Carme li va semblar que el pare era amb ells, va sentir la seva presència i es va emocionar. Va dissimular, no volia entristir la mare.

En Jordi s'assemblava força al seu avi, físicament i de caràcter. Li deien contínuament. També comentava això d'anar al tros per estar tranquil, sense neguits.

—El món dona moltes voltes. Vés a saber on acabarà el Jordi —pensava la Carme.

A la seva infantesa la Carme, pocs cops va rebre mostres d'estimació. Les abraçades, els petons no es portaven a casa. Era una altra època i expressar els sentiments semblava que podia disminuir el respecte pels pares.

Cada cop que podia la Carme besava i abraçava l'Ariadna i el Jordi. Quan ho feia recordava el poc que l'havien abraçada.

TERCERA PART

La Carme temia la reacció dels seus fills. Ells coneixien perfectament la situació dels seus pares però mai se sap, es deia ella, ells ho veien a la seva manera.

Era conscient del risc que corria però tampoc volia ni podia renunciar al que estava vivint. La flama ja era encesa, la llavor era sembrada i germinava. Només calia temps per veure'n el resultat.

Va ser un dia de l'última setmana d'agost quan van coincidir els seus fills a l'apartament. En Max ja treballava. L'Ariadna no hi volia anar allí, se sentia incòmode, semblava que molestés. El seu pare li feia sentir aquestes sensacions. En Jordi tampoc s'hi sentia bé, deia que sempre hi havia mal rotllo. La Carme patia per aquest fet. Li hagués agradat tant que els seus fills gaudissin de la platja, de la piscina, de la terrassa, de tot el que tenien allí.

Va costar, va ser complicat fer entendre a l'Ariadna tot el que passava. Ella ho sabia, ho veia però volia que els seus pares estiguessin bé. A poc a poc va anar reaccionant i comprenent el pas que havia fet la mare.

En Jordi volia per damunt de tot que els pares estiguessin bé, tots dos, i per això acceptava que si havien de separar-se ho fessin. Era molt madur, sempre ho havia estat.

Aquella tarda la Carme va gaudir intensament dels seus fills, tranquil·lament, sense crits, males cares, mirades de gelosia... S'havia perdut tant d'ells! La presència d'en Max els havia distanciat massa. Però pensava que encara eren a temps. El passat era això, passat. El futur una incògnita. Gaudirien del present tant com poguessin.

Ara la Carme tenia clar que aquella nina de fira en què l'havien convertida, que havia de ballar només quan l'accionaven i al ritme que volien, s'havia convertit en una dona de cap a peus. Una dona que havia de prendre les seves pròpies decisions, que s'enfrontaria a la vida d'una manera positiva i amb força. Força que trauria de tot el que l'envoltava i que li brindava la seva col·laboració sense demanar res a canvi. Si més no, ho intentaria.

Al principi de deixar de treballar es va sentir fatal la Carme. No volia sortir de casa. Recordar les frases d'en Joan, el professor de ioga, fer cursets d'autoestima, habilitats socials, d'assertivitat al Departament de la Dona de la seva ciutat, van ajudar-la a canviar i millorar la seva actitud.

Les temperatures havien baixat. Eren a finals d'agost. El mes de setembre era tranquil, perfecte per gaudir del sol que ja no cremava amb tanta intensitat, per gaudir de la platja, del paisatge, de les postes de sol. Per assaborir tot el que seduïa la Carme.

Va ser llavors quan va dir al seu marit que volia quedar-se a l'apartament. No suportava més anar contra corrent, perdent i perdent contínuament energies per tal d'assossegat aquell "salesiano" carca i depriment que en Max tenia dins seu i que la feia sentir massa malament. No podia estimar més aquell personatge, ja no li quedava amor, se li havia esgotat totalment.

I no podia ni volia tornar al Vallès. A la costa era lliure per fer i desfer, per somiar, per riure i per plorar quan li calia. Allí encara podia respirar. Al Vallès s'ofegaria, sucumbiria, no ho resistiria. Aquell dia eren a vint-i-quatre d'agost. El quatre un altre cop.

En Max s'ho va prendre molt malament. No s'esperava la decisió de la Carme. Ella li ho havia insinuat, l'havia preparat però ell creia que no acabaria de decidir-se i com sempre seria ell el guanyador, el vencedor, el dictador que amb els seus parany sempre acabava fent de la Carme el que volia.

Però la Carme ja no estava sola, tenia algú que li donava forces per prendre les decisions que tant de temps volia haver pres però que la seva debilitat física i psíquica no li permetien afrontar.

No podia prescindir del seu antidepressiu actual. Fins i tot en Josu li ho havia dit. També amb això coincidien. Tots dos eren una medicina mútua. Intentaria viure sola. Ho aconseguiria?

Aquell mes d'octubre havia estat intens, molt intens. Xatejaven diàriament, es trucaven contínuament. Volien compartir les seves vivències.

En Josu li trucava quan era a la platja. Volia que la Carme sentís les ones del mar brau, enèrgic on era ell. Se'l sentia feliç, rialler, tan ferm. I això també culpava la Carme quan dubtava de què el que sentia ell fos real.

Ell insistia, volia que es veiessin, només per conèixer-se però la Carme sabia que no seria només allò. Estava segura que amb conèixer-se no en tindrien prou, no seria capaç de resistir-se. Cauria, cauria com una rata cau al parany que li han preparat. Sabia que ell la dominaria totalment.

La Carme ja no podia controlar-se. Vessava llàgrimes sovint, fins i tot quan estava envoltada de gent al metro, al tren, al carrer. Pensava massa en ell, no podia treure-se'l del cap, no aconseguia distreure el seu pensament. Tot li recordava, tot la portava a ell.

Semblava una confabulació. Anava a comprar i parlaven de Donosti, anava a la platja tornava a sentir parlar de Donosti. La Rosa una amiga seva havia anat a Donosti de vacances. Els amics que vivien allí a la costa, també eren de Donosti. En Jordi, el seu fill havia estat de vacances al Nord amb els amics i havia portat sidra de Donosti. El director i presentador del programa d'entreteniment de més audiència a Catalunya havia comentat que va fer el servei militar a Donosti. Fins i tot a la sèrie que seguia a la televisió, sortia aquesta ciutat. És que no hi havia una altra ciutat al món que no fos Donosti?

La Carme s'estava sola a l'apartament i va demanar al Jordi, que anés més sovint a veure-la, que hi anés entre setmana. Ho va fer quan va ser capaç de reflexionar que ella no era la culpable d'aquella situació i n'era la que més mal parada n'havia resultat. En Max i en Jordi a la nit estaven junts. Ella estava tota sola dia i nit. No era just, no ho era en absolut! Sort en tenia del xat. Al xat hi tenia gent amb qui parlar, li feien companyia les nits que en Josu no hi entrava pel que fos.

Al xat hi havia gent maca amb la que sovint connectava i amb qui s'hi sentia molt bé parlant de mil coses: l'Arturo, el Gago, la Mercè, la Polita, l'Ariadne, la Kukka, el Pete, la Chio, la Lidia, el Jose, l'Ernest, els Davids, la Daniela, en Xavi, L'Alícia, la Butterfly...

Veritablement internet era la seva finestra al món. Aquesta frase la va aprendre de la Lidia, afectada també de fibromiàlgia. Abans es passaven tantes hores vegetant, adormissades, atordides, sense poder ni agafar un llibre del dolor que havien de suportar, comentaven les dues. Amb internet i més xerrant entre elles distreien la seva ment, reien i paralitzaven els seus mals.

La Lidia la va conèixer al foro de l'Alfred Blasi. L'Alfred s'havia curat d'aquesta malaltia mitjançant un producte que havia arribat a aconseguir després d'investigar molt.

La Carme va voler conèixer personalment l'Alfred. Havia sentit diferents comentaris respecte a ell i un dia el va trucar i van parlar de trobar-se. Vivien relativament a prop. Ell es va brindar d'anar a veure-la.

Tots dos van trobar força profitosa aquella trobada. L'Alfred li va explicar la seva experiència. Es trobava tan malament que havia d'injectar-se morfina. Un dia el seu fill va xuclar una mica de la xeringa i li va provocar una aturada cardíaca. Després d'aquest fet va començar les seves investigacions. Li va confirmar amb papers tot el

que deia respecte a la seva curació. Tenia una invalidesa absoluta i hi havia renunciat. El seu aspecte era molt saludable i se'l veia ple d'energia. Van estar parlant més de dues hores.

—El meu cap no podia rebre més informació. Ell estava fresc i àgil com abans de començar —recordava meravellada.

La Carme va prendre el producte que tan bé li havia anat a l'Alfred.

Per molts comentaris que sentia en contra d'ell, ella se'n va refiar de l'Alfred. No sabia com explicar-ho però, aquella il·lusió, la lluentor dels seus ulls, la manera de parlar per ajudar els altres li donava confiança. Li era força familiar.

Va parlar amb la Lidia per primer cop a través del xat en la trobada que va organitzar l'Alfred amb un homeòpata al qual podien fer preguntes. Després d'acabada la seva intervenció van dir de parlar per aclarir uns dubtes. Era un dimarts. A partir d'aquell dia es trobaven tots els dimarts.

Ai quin riure! Parlaven poc de la malaltia i força d'aspectes que feien que xalessin d'allò més. Reien tant que acabaven adolorides. Era inevitable, per una raó o una altra sempre arribaven a anècdotes que provocaven rialles contínues.

Quina teràpia més bona feien!

Van connectar ràpidament, deien que eren clòniques. Coincidien en molts aspectes. Comentaven que s'havien de conèixer però només pensar en viatjar i de com es trobarien aquell dia, les seves il·lusions se n'anaven en orris. Fer plans era massa arriscat per a elles. Finalment ho van aconseguir.

La Lidia va veure al foro de fibromiàlgia la informació d'una casa de repòs a Nafarroa (Navarra), on semblava que s'hi podrien trobar bé per les explicacions que hi havia al web.

Es van conèixer prop de Zaragoza. Quina il·lusió van tenir! Els hi semblava impossible però ho havien aconseguit.

Van passar una setmana en aquella casa de repòs, van parlar molt, de la malaltia, de sentiments, d'alegries, d'angoixes... Hi va haver dies de tot, dies en els quals el cansament va ser intens, dies que van gaudir d'allò més. Aquella relació ja no era virtual. S'havia fet real.

Després per internet es trobaven diàriament. Parlaven per telèfon sovint. Van dir que mai es deixarien per res. No perdrien la seva relació per ningú.

La Lidia en sabia molt d'aspectes mèdics i jurídics. Tenia una invalidesa absoluta permanent. Havia obtingut informació mitjançant les experiències que havia viscut per tirar endavant. L'anomenaven afectuosament "Doctora Lidia".

El seu company actual es deia Jose, era el tercer. No tenia fills. Es trobava massa malament per fer-se càrrec d'un fill.

—¡Quita, quita, uffffffff sólo me faltaria un hijo con lo mal que estoy! —Deia quan sortia el tema.

Tenien un gat. La Carme bromejant, li deia que era una bruixa bona. Era molt bonica la Lidia: alta, una mica grassoneta, rosa, cabell llarg, ulls blaus. Amb caràcter, això sí, ella ho reconeixia. Reia fàcilment i era contagiós el seu riure. Li encantava entrar a internet. Segons una enquesta era de les que es passaven més hores a l'ordinador.

—Internet es nuestra ventana al mundo, antes todo el día como un vegetal —repetia sovint.

Tenia molta raó quan deia aquestes paraules. La Carme pensava igual.

El Jose de Ibiza, així l'anomenaven, va escriure un correu a la Carme després de llegir la seva experiència al foro de l'Alfred.

—Perdona el atrevimiento —començava i acabava el seu escrit.

—És ben agradable i educat —va pensar la Carme.

Aquell correu era cru, explicava tot el que patia en Jose. La Carme el comprenia perfectament.

El Jose estava molt amoïnada pel que explicava. Prenia massa medicació. Treballava en un banc i ja no podia més. El seu cap i el seu cos no suportaven el treball que representava la seva feina. No desitjava en absolut una invalidesa. Tenia quaranta-vuit anys, encara era jove però en el seu estat era impossible continuar treballant. Havia plorat molts cops al lavabo mentre era a la feina de tan malament com es trobava.

Van intentar comunicar-se per correu però no hi havia manera. Finalment ho van fer per telèfon. Després en Jose va afegir-se al xat dels dimarts. Com reien tots tres cada dimarts!

Quan la Carme el trucava el cap de setmana, li contestava amb una veu d'ultratomba, sense esma, vençut, trist. A poc a poc ella intentava animar-lo, reconfortar-lo, donar-li esperances. La Carme sabia molt bé com es trobava en Jose, només sentint la seva veu ho comprenia. Acabaven rient i acomiadant-se fins el dimarts on es llegirien al xat. Més d'un cop era a l'inrevés, en Jose havia d'animar la Carme quan tenia un dia d'aquells negres com el carbó. I ho feia, el pobre treia forces d'on podia i la feia riure fent-li veure una mica de llum en aquella foscor massa intensa on es trobava.

—Hola bonita, eres mi hada madrina —li deia afectuosament.

Tenia la seva història personal en Jose. Tres fills d'una relació anterior. La relació actual, la tercera, trontollava. Falta d'enteniment, sensació de no ser comprés, necessitat de fer la seva per no molestar l'altre. Sentiments molt semblants als que

vivia la Carme i la majoria dels afectats de fibromiàlgia com es podia llegir al foro de l'Alfred.

La petita extensió de l'illa on vivia l'angoixava. Era fill d'Almeria, la humitat no li agradava. Necessitava canviar d'aires.

Estava tan desesperançant! La Carme patia, li preocupava. Intentava oferir-li una mà, només això. Havien comentat rient, que haurien de fer una comuna de malalts de fibromiàlgia. Al menys entre ells es comprendrien.

En Jose deia que els malalts de fibromiàlgia, estaven en freqüència modulada i els de la síndrome de fatiga crònica, sense freqüència modulada. Com reien amb aquests comentaris!

L'Arturo era de Zamora, això deia ell. Comentava que la Carme havia estat la primera persona amb qui va parlar al xat. Era molt correcte, semblava bona persona. Mai va intentar passar-se en cap aspecte. Li encantava aprendre el català i el practicava sovint amb la Carme. Tenia molt interès i l'aprenia ràpidament

L'Arturo vivia amb el seu problema, com tots. S'havia separat de la dona i tenia un fill. S'havia tornat a casar amb una noia preciosa que havia estat miss Zamora. Ara veia el seu fill per ordre judicial, abans la mare no li permetia veure'l. Sempre els provocava per tal de no deixar-los veure el fill. Quines coses. Tothom en té alguna, ningú se'n pot lliurar.

Tots dos es contaven anècdotes i vivències i fins i tot acudits. Compartien una relació cordial, agradable, sense problemes. També parlaven per telèfon. Era la Carme qui el trucava els dissabtes quan ell era a la feina, a la seva pròpia empresa.

L'Arturo sabia tot el que estava passant la Carme amb el Josu. També el coneixia ell al Josu. Se'n feia creus l'Arturo, li semblava impossible que ningú es pogués enamorar al xat i menys la Carme, una dona casada com ella, amb fills, amb una cultura.

—Imposible, yo nunca me enamoraré de alguien a quien no pueda mirar a los ojos —assegurava convençut.

Ella intentava explicar que tampoc ho entenia però que era la realitat i no podia evitar els sentiments que la envaïen. I fins i tot li demanava que l'esbronqués, que l'ajudés a sortir d'aquella bogeria.

Es tenien confiança tots dos. Aquella confiança que hagués volgut tenir amb en Josu sense cap enamorament. Només amics i prou. Però va sorgir i no s'hi podia fer res.

—Bona tarda Arturo —saludava la Carme. ¿Te molesto? —afegia

—¡No, qué va, tú nunca molestas! —responia ell

—Muchas gracias por llamar —sempre deia també.

Parlaven de la família. Del què farien el cap de setmana. Sovint anaven a pescar crancs. Dotze quilos n'havien aconseguit l'últim cop. La Maria, la seva dona, els

preparava de diferent forma que ho feia la seva mare. A ell li agradaven més com ho feia la mare, comentava tot rient.

Feia poc que li havia dit:

—No te fies de nadie en el chat. Fíjate lo que te digo. Yo no me llamo Arturo ni soy de Zamora.

El seu nom de veritat començava per jota. Era una casualitat que gairebé tots els noms dels homes amb els que ella es relacionava amistosament, comencessin amb jota?

En Max el seu marit, per a la família també tenia un nom que començava per jota.

La Carme tenia una oferta de telèfon per als caps de setmana i l'aprofitava de debò. Acabava amb mal de cap i tot. Els caps de setmana era com si es trobés amb la colla mitjançant el telèfon. Realment era un "lorito" ella. Així l'anomenava en Josu, i li divertia que li ho digués. Li agradava la paraula "lorito".

Els caps de setmana normalment en Max i la Carme sortien al matí. A la tarda feia repòs. Reposava i parlava. Com gaudia parlant!

Sempre havia parlat pels descosits, s'havia fet molts tips d'escriure "callaré en clase" asseguda a la tarima de la mestra quan anava a l'escola. Eren pocs els dies que no la castigaven. I fins i tot l'havien pegada al palmell de la mà amb el regle a la classe particular on anava.

En Gorka era un noi basc-francès, amic de l'Arturo. Ell i l'Arturo es van conèixer al xat d'anglès i ja es coneixien personalment. Per motius de feina en Gorka havia anat a Valladolid. L'Arturo amb la seva dona va anar a trobar-lo.

En Gorka i la Carme parlaven en anglès i en francès. Això agradava la Carme. Al xat un cop s'agafava confiança es passava ràpidament a parlar en castellà o en català. Importava més la comunicació que practicar l'idioma quan necessitaves expressar sentiments, desitjos.

En Gorka també era separat i enginyer com l'Arturo. La policia el confonia amb un etarra francès i el sotmetia a un control continu. Fins i tot el correu i les trucades telefòniques li controlaven.

Al principi se'l veia trist, ho comentaven amb l'Arturo. Ara estava millor. Sortia amb una noia, "la jeune fille", com li deien. Aquella noia el feia feliç. Li agradava molt, havia dit en Gorka. Potser hauria de canviar el lloc de feina per tal que la insistència policial no l'amoïnés tant. Deixar la noia que ara estimava seria un pal. Sempre problemes com tots. Era molt educat i correcte també en Gorka.

La Kukka, era una noia chilena que vivia a Finlàndia. La va conèixer al principi d'entrar al xat. Al mateix temps que al Josu i l'Arturo.

Era força afectuosa la Kukka.

—Te quiero mucho amiguita. Estoy muy feliz por haberte conocido —va dir pocs dies després de conèixer-la.

Havia anat a Finlàndia i allí es va casar, tenia dos fills. Estudiava turisme. No suportava el clima de Finlàndia, les poques hores de llum i el fred la posaven trista. Enyorava molt el seu país.

La relació amb el seu marit no era gaire bona. Era cridaner i no la comprenia, comentava ella. Comunicar-se per internet la reconfortava. També parlava amb l'Arturo i el Gorka.

La seva mare, va estar greu. Ella ho contava i agraiïa que els seus amics virtuals se'n preocupessin.

En Pete i la Chio eren de México, de la capital. Tots dos eren amics de feia temps però no es coneixien personalment.

La Chio era al xat, es trobava malament, marejada va comentar. La Carme li va dir que anés al lavabo i es mullés la cara o si podia que s'estirés. Va agrair molt el seu interès. Des d'aquell dia sempre la saludava així:

—¿Cómo estás señora bonita?

Al saber que estava malalta, sempre li deia que confiés en Déu, que ell l'ajudaria.

—Eres un ángel. Sé fiel a ti misma —afegia.

Era separada la Chio i vivia sola. Treballava com secretària d'un alt càrrec de la política mexicana. La seva mare estava malalta. Li parlava de la música que li agradava, de les seves afeccions, del que feia els cap de setmana. Li fascinava córrer i s'entrenava per anar als Estats Units a fer una maratón.

Coneixia al Dani un noi del xat, vindria a Barcelona d'aquí a poc la Chio. De ben segur que es coneixerien amb la Carme.

En Pete era molt alegre. Sempre escrivia ja, ja, ja, ja, al xat. Era professor d'anglès i traductor de poemes, contes i escrits en general de l'espanyol a l'anglès. Es mostrava educat i correcte. Era com l'Arturo però a la mexicana.

Degut a la diferència horària no coincidien massa.

—Nunca puedes “platicar” conmigo —deia sovint.

—Siempre estás muy ocupada —li escrivia molest.

Li encantava fer rodolins com ara:

—Hi Niza, langoniza.

—Hello Tina, gelatina.

Tot seguit es disculpava correctament. La seva intenció era alegrar el personal i ho aconseguia.

S'acomiadaven dient petonets la Carme i petonotes en Pete.

—Saluda a tu marido —acabava en Pete.

En David era un noi de Girona que era a París estudiant. Va ser també dels primers que va conèixer al xat. Els pares eren mestres com la Carme. Potser per aquesta raó ell va confiar-se de seguida amb ella i li va explicar els seus problemes

—No sé per quina raó però et tinc molta confiança Carme —va dir.

—T'envio els meus escrits així entendràs què m'està passant.

Li agradaven dues noies del xat al David. L'escrit el titulava: “Anillo y diamante”

Més endavant va comentar que s'havia decidit per la Daniela. La Carme ja la coneixia la Daniela. Era de Colòmbia. Ara era a Califòrnia amb el seu germà. Tenia 26 anys igual que l'Ariadna, la filla de la Carme. Sempre se saludaven d'aquesta forma:

—Hola madre, ¿cómo estás de tu enfermedad? —deia amb estimació la Daniela

—Hola Daniela, cariño, ¿cómo va todo? —preguntava la Carme.

Quina relació més entranyable van establir!

Al xat arribaven a fer creure que eren mare i filla de veritat i la gent flipava.

De vegades parlaven pel messenger tots tres. La Carme era allí al mig com el dijous llegint els poemes que en David li feia a la Daniela.

En una ocasió El David i la Daniela es van enfadar per un mal entès. Li ho van dir a la Carme per separat. Finalment es van reconciliar després que la Carme els convencés. Es volien conèixer el proper estiu a Califòrnia.

—Com puc dir als pares que vull anar a Califòrnia a conèixer una noia, Carme —li va preguntar en David

—Digues-los la veritat David, és el millor. Segur que t'entenen —li va respondre.

En David gairebé a diari enviava correus a la Carme.

—Quin noi més eixerit aquest David —pensava sovint.

En Yordy, així escrivia el nom, era original com cal.

—Toc, toc, toc —començava quan la clicava.

—Et puc convidar a un cafetó? —continuava.

—Millor una til·la, sinó no dormiré —responia ella.

Vivia a Barcelona en Yordy i treballava a Sabadell. Era mestre però no exercia. Tenia un vaixell i li divertia navegar. Li explicava que anava des d'Aiguadolç fins Tarragona

normalment els caps de setmana amb la dona i els fills. No entrava gaire al xat. Estava molt enfeinat, comentava. També era educat en Yordy.

La Ruth va ser la primera persona del xat d'anglès que va conèixer personalment. Vés tu per on que vivien molt a prop a la mateixa localitat. Quin riure quan ho van saber! Conèixer-se en un xat internacional era massa!

La Ruth era esvalotada, un nervi. De seguida va anar a casa de la Carme.

—Ai que bé, quina ilu!!! —deien totes dues quan es van veure.

El segon dia, la Ruth va fer fotos de les dues i les van passar per internet a coneguts del xat de l'altra punta del món. Al Black, un profe d'anglès de Colòmbia. Al Kamil, un noi del Perú, a la Fly, a l'Àlícia...

En Black va comentar:

—Hi mom!, sempre la saludava així —Tu cara es tan dulce como tus palabras. Lo hemos comentado con Kamil.

En Black com gairebé tots els altres era un “ciber son” de la Carme. Així els anomenava ella. La majoria tenien entre vint i trenta anys igual que els seus fills.

La Fly, la va conèixer quan la va prendre per la Ruth. Va entrar amb el mateix nom i la Carme pensava que era ella. Des d'aquell dia van continuar parlant gairebé a diari.

La Fly donava classes d'anglès en una escola d'estiu. Se sentia sola, preferia quedar-se a casa. Molts cops quan sortia desitjava tornar a casa ben aviat. Vivia amb la mare que era vidua i la seva germana, la Marieta. Havia tingut una relació que no havia funcionat.

Ara s'havia enamorat d'algú del xat. Un noi català, del Maresme que era a London treballant i aprenent l'idioma.

Què bé la comprenia la Carme quan li contava tot el que sentia. Com no ho havia de fer si a ella li havia passat el mateix!

Totes dues es passaven les hores allí, xerrant amb un i amb un altre, esperant que entrés la persona amb qui realment desitjaven parlar.

La Fly es considerava una beneita, boja. Era absurd estar pendent d'un mitjà com aquell.

—Ai quines xiques tan loques som!

—Com ens hem penjat d'algú a qui no coneixem? És impossible això!

—Menys mal que tu m'entens Carme. Em descanse molt amb tu —repetia la Fly.

Era nascuda a Barcelona la Fly, però al poc temps de néixer va anar a viure a Elx.

Li agradava molt el català. Va demanar a la Carme que li escrivís en català i que li parlés també en català quan la Carme li telefonava els caps de setmana.

Havien parlat d'anar plegades a London per practicar l'idioma. Era un somni impossible per a la Carme però d'il·lusions també es viu com diu la dita. Mentre ho pensava, gaudia.

Tenia tants somnis al cap que mai podria fer realitat! Un munt de projectes impossibles! Amb el cap faria moltes coses però el cos no li permetia.

Necessitava somiar, algú li n'havia ensenyat. Havia estat un bon mestre aquell i ella una alumna excel·lent com sempre.

L'Àlícia era de Sant Andreu, el barri de Barcelona on es gravava la sèrie actual que feien a T.V.3. L'única sèrie que engrescava la Carme. Per res se la perdia. Se sentia força propera als personatges.

La va conèixer més o menys com a la Fly. Van començar a parlar al xat general quan l'Àlícia va comentar que volia anar a Cancún. La Carme li va dir que ella ho coneixia. Després ja van parlar en privat.

Totes dues es van contar les seves històries.

L'Àlícia era separada, estava pendent del divorci. Tenia dos fills la Sònia i el Màrius. Vivia amb el Ramon que també tenia dos fills del seu matrimoni.

L'Àlícia i en Ramon es van trobar en un xat, després que el seu marit se n'anés amb la millor amiga d'ella

—Ai, quin pal nena, la meva millor amiga! No els hi podré perdonar mai.

La Carme intentava consolar-la, fent-li veure que amb el Ramon estava millor, tal com deia ella.

—Les coses sempre passen per alguna raó —deia la Carme per tranquil·litzar-la.

Quina confiança va agafar a la Carme. Més d'un cop li va agrair parlar amb ella.

—Sort en tinc de tu nena, ai estic tan trista!

—M'ha fet una alegria que em truquessis per telèfon reina!

Li escrivia correus contant els seus problemes. La sogra actual estava malalta. En Ramon patia, sabia que la mare es moria. El primer marit volia que ella comprés la part del pis que tenien en comú. Havia perdut la feina l'Àlícia, ara era caixera en un supermercat.

—Com vol que li compri el pis amb un sou de caixera! —deia esverada.

La Carme se sentia cofoia ajudant-la. Era com si fos a l'escola amb els seus alumnes. Només havia canviat de feina, l'objectiu era el mateix.

—Ets "la publirelations" del xat, tu Carme coneixes tothom —comentava l'Àlícia al xat.

Ja havien quedat tres cops per conèixer-se. No podia fer plans la Carme. Es coneixien per fotos. Els seus fills eren preciosos.

En Ramon l'advertia que no es fiés de la Carme sense conèixer-la.

—Hi ha massa cosa rara pel món, és lògic que en Ramon es preocupi —va respondre la Carme.

Tenia problemes l'Alícia, com tots. Parlar per internet era com anar al psicòleg i més barat, havien comentat tot rient.

Finalment es van conèixer, quina sensació quan es van veure! L'Alícia era molt fineta, tan mona. Tenia la pell blanca, els ulls petits, el nas arremangat.

Entrava al xat com Minnie. Li anava rebé aquell nom. Semblava una rateta. Fins hi tot la veu i la seva rialla eren de rateta.

Va comentar que s'havia aprimat vint-i-quatre quilos en sis mesos l'Alícia. Els embarassos l'havien engreixada i semblava una “vaca lechera”.

L'endemà al xat tot eren elogis:

—Estàs estupenda de veritat Carme, sinó no t'ho diria.

—Et vaig trobar molt guapa i molt bé, de debò i amb la fibro i tot! —deia afectuosament l'Alícia.

L'Ona feia poc que entrava al xat. Volia, havia d'aprendre l'anglès. Treballava de secretària i li feia falta. Ho passava fatal pel poc que en sabia. Havia d'atendre el telèfon en anglès i parlar amb la gent anglesa que venia a la feina.

Anava amb moto per Barcelona. Només li faltava la moto!

Era de por l'Ona, com les feia riure. Sempre anava atabalada, era a quatre llocs alhora. Es feia uns embolics i volia assabentar-se de tot. Deia:

—Quan no són cols són bledes. No m'assabento de res!

—He hagut de parlar amb uns anglesos. M'ha entrat diarreeeee i suor freda. Em vindrà la menopausa abans d'horaaaaa!

—Quins nervis he passat, no entenia quasi res! Aquests no parlaven l'anglès de la Costa Brava. Uffff que difícil!

Volia entrar a l'Escola Oficial d'Idiomes.

—Posa'm un ciri Carme, he d'entrar com sigui! —demanava.

—Tu sempre de cul Carme.

—Estirada però de cul Ona ja, ja, ja —li contestava la Carme.

S'explicaven anècdotes com:

—Al meu viatge de noces em va sortir el queixal del seny. Vaig trucar al meu pare per dir que tornàvem abans d'hora. El meu pare va dir:

—El queixal... potser sí però... el seny mai! Ja, ja, ja com reien!

L'Ona quan veia que l'atabalaven al xat deia que es transformava i entrava amb el nom de Feter.

—Ai que tranquil·la em quedo quan sóc un home! —Comentava.

Va veure la Carme en foto i va dir:

—Estàs molt joveeeee. Que t'has operada? De veritat sinó diria tens cara de simpàtica o que mona i... que te frían!

—Jo no menteixo, jo Che Guevara total.

—No m'estranya que lliguis tant!

—Si no lligooooooooooooo, només practico —s'enfadava la Carme

—Ai una altra! Al final m'ho hauré de creure —pensava

La veritat és que ho deia tothom que la veia. I ara com estava ben prima, coses de la maleïda moda, encara semblava més jove.

En Max havia fet un web on sortia la foto de la Carme per explicar temes de la fibromiàlgia i el que li havia passat: la seva malaltia, les seves experiències. La Carme la donava als que agafava confiança. D'aquesta manera col·laborava amb la difusió de la malaltia. Tots li deien que semblava impossible que tingués cinquanta anys.

De vegades pensava amb aquell comentari que deia la seva mare:

—Eres ben lletja nena quan vas néixer, tant, que t'havia d'amagar perquè ningú et veiés. Em feia vergonya ensenyar-te, prima, com el teu pare, igualeta, lletja, lletja.

Després volia arreglar-ho dient:

—Més endavant ja et vas engreixar i feies molt goig.

Potser cada cop que li deien que estava maca, que feia goig, recordava el comentari de la mare i no s'ho podia creure? Li costava massa rebre afalacs a la Carme.

Hi havia dies que entraven totes plegades al messenger. Com gaudien! A veure qui la deia més grossa! Un cop fins i tot l'Arturo hi va entrar.

L'Arturo es queixava, no trobava personal eficient per a la seva empresa. La Carme li recomanava que s'emportés l'Ona.

Aquell dia parlaven la Lidia, l'Àlícia, l'Ona, la Fly, -la Kukka només un moment des de Chile- l'Arturo i la Carme.

—Esto es un haren Arturo, aprovecha! —deia ella gaudint de debò.

L'Alive, era de Sevilla. Havia estudiat educació especial però no exercia. Es preocupava molt per la Sandra, l'única filla que tenia.

Se la veia feliç malgrat que no li agradés ser mestressa de casa. Coneixia la fibromiàlgia, tenia una amiga que la patia.

Constantment animava la Carme. Sempre s'acomiadava dient:

—Always a smile please, and better two!

—Go out depression!

Al Xavi l'havia conegut últimament. Era un noieta de 16 anys de Reus. Volia estudiar periodisme. Escriure li encantava i ho feia estupendament segons el criteri de la Carme. Semblava impossible que amb aquella edat fes unes frases tan boniques.

Els pares eren castellans, a casa parlaven castellà però s'esforçava molt per utilitzar el català. Era republicà. No li agradaven els monàrquics. Volia posar la senyera el dia de la Diada però deia que li cremarien si ho feia en aquell barri on vivien. Participava en un grup fent un lleó que era el símbol de Reus.

Va enviar la foto del lleó a la Carme.

—Oi que és bonic, què et sembla? —li preguntava.

Ja feia uns dies que parlaven quan el Xavi va dir:

—Carme, des d'aquí se'm veu amb els ulls del cor. Aquí viu la meua ànima i no el meu cos que la transporta. Aquesta ànima ve a trobar-se aquí amb la bona gent com tu, que té cor per escoltar les meves bestieses. L'ànima me la donen els que paren l'orella.

—Els meus escrits són els meus grans sentiments impresos en un petit paper.

—T'envio els meus poemes.

—De tu me'n fio Carme, digues-me la teua opinió.

—Gràcies per escoltar-me.

Ai com es va emocionar la Carme amb les seves paraules i quan va llegir els poemes va plorar i tot.

El que deia en Xavi del xat, ho havia pensat força cops la Carme. La gent es movia pels sentiments, per les emocions, per les sensacions que et feien sentir els altres escrivint. El físic no tenia cap importància.

Era igual ser maco o lleig, jove o vell, gras o prim. L'interior, l'esperit, l'ànima, les intencions eren el que valia. Només parlar una mica ja sabies com era la persona que es comunicava amb tu. Si hi havia química, canal de comunicació, empatia, o si era millor deixar-ho córrer a la primera de canvi.

En Xavi es queixava que a la seva edat l'únic que contava era el físic, l'únic que es valorava al seu entorn. Estava penjat, com diuen els joves, d'una amiga que coneixia des de petit. Ella no se n'adonava de res i ell no s'atrevia a dir-li per no perdre-la.

Repetia i repetia un i un altre cop que era un desgraciat que pensava en ella i que ella anava amb un i amb un altre sense fer-li'n cap cas.

No volia sortir amb els amics els caps de setmana. Deia que no s'hi trobava bé amb els col·legues que tenia.

Es qualificava de "garrulo". La Carme va demanar-li que li expliqués quin era el significat.

—Algú que s'ho pren tot a la torera, un basto —va comentar.

—Què dius? Si ets una passada, un encant Xavi de veritat.

—Atreveix-te, digues que l'estimes. Prova-ho.

—Escriu, fes-ho, guarda tot el que escrius. Són els teus sentiments. Són molt importants. No se sap mai, potser un dia et serveixen. Vols ser periodista oi?

—l'orientava ella.

Van quedar per conèixer-se a Reus o a la costa on vivia la Carme. Es donarien els telèfons. Parlarien si més no.

Sempre s'acomiadaven dient en Xavi:

—"Take care restaurant japonès", semblen japoneses aquestes paraules.

—Mira que en són de complicats aquests anglesos ja,ja,ja —afegia.

—Petonets —acabava la Carme. Amb aquesta paraula s'acomiadava de tothom.

La Loli, una noia de Madrid que vivia a València, va tenir un accident greu conduint el seu cotxe. La Susi, una companya de la Loli, va entrar al xat preguntant si algú la coneixia i a un noi del Perú amic de la Loli. La Carme la va atendre.

Com li ho va agrair la Susi.

—Tendrían que haber más personas como tú en el mundo —va comentar.

De seguida la Carme va passar la notícia. La Daniela va trucar per telèfon al noi. La Fly li va enviar missatges. Ràpidament van aconseguir localitzar-lo.

La Loli va estar en coma uns dies. Va anar amb els pares per recuperar-se. Els pares eren de l'Opus, uns carques que no la deixaven connectar-se a internet ni rebre trucades dels amics. Per aquesta raó se n'havia anat a estudiar a València.

Un cop recuperada va entrar al xat. Ai quina alegria va tenir la Carme quan va parlar de nou amb ella! Va comentar com s'havia arribat a enamorar del noi del Perú. La Loli tampoc entenia com es podia trobar aquella màgia als xats i com n'era de difícil ignorar-la.

El Javier, un altre amb jota, vivia a Santander. Era metge i entenia la fibromiàlgia, encara hi havia metges que no en tenien ni idea.

Li va recomanar que tingués un romanç. L'amor, sobreviure a les desil·lusions, era la solució. Necessitava que algú li donés "caña" i que la resposta era dins d'ella. També li va dir que pensés que un tetraplègic estava pitjor.

Se n'anava a London a treballar. Era solter. Va invitar-la a acompanyar-lo. Deia que ell tenia una medicina que li aniria força bé.

—Quina medicina seria? —va pensar somrient la Carme.

Només va xatejar un cop amb en Javier. Van fer-ho tota l'estona en anglès. Van quedar de veure's de nou però no van tornar a coincidir.

En Toolman, un altre Javier, era de Gasteiz (Euskadi). El dia que es van trobar per primer cop tenia un mal dia la Carme, li pesava massa la vida aquell matí. Ell la va fer somriure. Es va sentir contenta quan es van acomiadar.

Havia patit un enamorament al xat també. Deia que haurien d'avisar que aquest mitjà pot perjudicar greument la salut com fan amb el tabac.

—És ben veritat, jo també hi estic d'acord —reflexionà la Carme.

Van estar uns mesos sense coincidir. Últimament parlaven força. Era policia local i va entendre molt bé la Carme quan ella li va explicar que l'havien agredida al seu carrer per robar-la.

—Hubiera dado todo por ayudarte, de verdad. Ten cuidado, evita cualquier peligro.

Aquelles paraules d'un estrany van agradar la Carme. Va sentir perfectament la seva preocupació.

Només faltava que l'agredissin. Ja li costava sortir de casa i ara encara més. Passava molta por quan no tenia més remei que sortir sola de casa.

Aquell dia havia quedat amb les companyes amb les quals feia unes trobades d'escriptura. Es reunien un cop al mes. La Carme es trobava mitjanament bé, amb forces per arreglar-se i d'anar-hi caminant. Passar pel camí de sorra, com l'anomenaven, escurçava molt el trajecte. Per aquell camí hi portaven els gossos i estava força ple de cagades.

En Max i ella sempre renegaven quan hi passaven. Sort en va tenir ella del gos que portava la senyora que va sentir els seus plors, mentre li deia al noi que li havia pegat un cop de puny a la cara que no li fes mal. Li va treure els diners i es va escapar corrents al veure aquella senyora. Van trucar la policia. Després amb la Mar, la companya de narrativa, van anar a fer la denúncia. Tot es va complicar de tal manera que fins les onze de la nit no arribaven a casa amb el Max.

—Es comenta que la gent no fa denúncies. Com han de fer-les? Qui es pot permetre perdre tantes hores? —pensava decebuda la Carme.

Encara no feia un mes que la Carme va auxiliar una senyora prop d'on l'havien robada. S'havia llevat més aviat que de costum aquell dia i com sempre va aixecar la persiana de l'habitació. Va veure una dona que anava pel mig de la via tota tremolosa. Va obrir i

tancar els ulls ràpidament, no es creia el que veia, va pensar si estava somiant encara. De seguida va obrir la finestra i cridant va dir a la senyora que sortís de la via, que l'enganxaria un tren. La senyora gemegava desconsolada i cridava:

—¡Auxilio, que alguien me ayude, auxilio me han robado!

La Carme li va repetir de nou que sortís de la via. Va baixar l'escala el més ràpid que va poder i va trucar la policia local.

Va sortir de casa amb la bata i va anar a trobar la senyora.

—Tranquílcese por favor, ahora viene la policía —li deia mentre li agafava la mà. Va explicar que un noi l'havia robada. Els documents els hi va tornar al dir que havia de marxar a Itàlia on vivia.

Quan va venir la policia, li va agrair plorant que l'ajudés:

—Suerte de usted señora y de la Santísima Virgen.

—Tranquila, hoy por usted y mañana por mí —va contestar la Carme.

No es va equivocar. Pocs dies després li va tocar a ella.

Escrivia poemes també en Toolman. Era casat, tenia una nena de quatre anys. Li agradava parlar de les seves inquietuds, il·lusions, projectes... amb la Carme. Necessitava somiar també ell, com molts altres en aquell xat. Per a ell la vida també era un trencaclosques amb una peça que mai no acabava d'encaixar.

—Bon giorno signorina, ¿cómo está ese cuerpo? —començava

—Verte y alegrarme. Sólo intento hacerte sentir bien, verte contenta. Lo principal eres tú. Cuídate mogollón, te necesita la peña, la cuadrilla de este chat. Y disfruta Belle de jour, hermosa flor. Eres un ángel muy agradable, el ángel del chat. Sé feliz como una perdizzzzzzzzzzz y goza con todo lo que te rodea. Y recuerda nunca olvides revitaminarte y remineralizarte.

El Porteño, que simpàtic!, es deia Javier, per a no variar també la "jota". Era d'Argentina. Tenia vint-i-quatre anys i treballava de professor de música. Al saber l'edat de la filla de la Carme, va dir que li presentés. Tenia xicoteta el Porteño i moltes ganes de gresca. Saludava així:

—Hola suegri ¿cómo estás? Quan va veure la foto de la Carme pel messenger va comentar:

—Ja, ja, ja ¡por fin una suegra hermosa! Me caes muy bien Carme, de verdad. Me río un montón contigo.

S'acomiadava dient:

—Que sigas bien linda.

El Joseph, així entrava, era de Barcelona. Jota, jota. Li anaven les jotes a la Carme estava clar! Era publicista. El fill gran també estava fent un Erasmus a Bruselles. El Jordi, el fill de la Carme el feia a Holland. Tenia moltes ganes de practicar l'anglès en Josep i la Carme també.

Xatejaven sovint i sempre en anglès. Es veia eixerit en Josep. Deia que amb la Carme havia trobat un tresor. Era difícil trobar gent de la mateixa edat en aquell xat. Parlaven de tots els temes.

La Mercedes tenia quinze anys i vivia a Almeria. La Carme va parlar amb el seu germà, el Francisco. Ell li va comentar que la seva xicota tenia fibromiàlgia. La Carme li va donar la seva web. L'endemà la Mercedes va clicar-la.

Des d'aquell dia xatejava sovint amb la Mercedes. Sempre li preguntava per la seva salut. Era molt bona estudiant.

—¡Te tengo tanta confianza! —També deia la Mercedes.

—¿Puedes ayudarme? Cuál es tu opinión acerca de las relaciones a distancia? Tengo que hacer un trabajo sobre este tema —va comentar un dia.

Quina casualitat! D'aquest tema podia opinar força la Carme. Va ajudar-la expressant el que ella sentia.

Era agradable que una noieta de la seva edat s'interessés per ella.

Intentaria que la Mercedes i el Xavi, el noi de Reus, es coneguessin. Tots dos eren molt madurs per a la seva edat.

Això de fer de "Celestina" agradava la Carme, fer feliç la gent la feia feliç. I des de casa, al sofà envoltada de coixins, no li costava cap esforç.

L'Elena i l'Ignacio eren bons amics. Ella vivia a Barcelona, ell era de Lima i ara treballava a Califòrnia. Es volien conèixer personalment. L'Ignacio ja tenia els vols per venir a Barcelona. L'Elena li havia ofert el seu pis.

—Només com amics eh Carme! Qui sap, potser més endavant podem ser més que amics —deia entusiasmada.

—Què et sembla l'Ignacio? Oi que és macot! Ja, ja, ja —afegia ben riallera.

N'estava ben il·lusionada l'Elena amb aquella trobada.

La Carme l'advertia que s'ho pensés bé abans d'oferir la seva casa.

Però era bastant freqüent aquest oferiment en aquell xat.

En Dani també havia ofert el seu pis a la Chio i la Carme també ho havia fet al Josu quan ell va dir amb veu molt afectada:

—Carme, mi mujer ha entrado en el correo y ha leído todos nuestros mensajes. Se ha enfadado mucho. Me ha dicho que a la próxima me pone las maletas en la puerta.

—Te ofrezco una habitación o mejor el avance de la terraza —va comentar ella, fent gresca, per tal de suavitzar la situació.

Més endavant en Josu li va retreure aquell oferiment:

—Me ofreciste una habitación y supongo que no era para mirar la decoración.

L'Ignacio quan no trobava l'Elena a internet clicava la Carme i li deia:

—¿Dónde está Elena? ¡Seguro que está ligando con otroooooooooo! Llámala por teléfono please. Serás nuestra madrina de boda cuando nos casemos. Te traeré chocolate del bueno.

Quins tips de riure es feia la Carme.

—Ai, quin noi aquest! És humor limeño —aclaria l'Elena quan li contava la Carme.

També parlaven tots tres a vegades. S'havien de conèixer quan l'Ignacio vingués a Barcelona.

El Vampiro, quina por li feia a la Carme. Contínuament li deia que a la nit aniria a mossegar-la.

—Quines coses hi ha pel xat —tornava a riure la Carme.

L'Ernest de Sabadell, La Polita de Mèxic, la Lut Rocío de Perú, el Jack de Mataró que era a London, la Burbujita de València, l'Ariadne de Gran Canaria, el Dudu de Brazil...

Aquells coneguts del xat, als que considerava ja uns amics, coneixien qui era la Carme: edat, estat civil, professió, malaltia, la invalidesa que tenia. No amagava res. Qui elegia parlar amb ella era perquè l'acceptava tal com era.

Tots es preocupaven per la seva salut, li preguntaven de seguida com es trobava, què havia fet, pels fills, pel marit... La Carme aprofitava per donar a conèixer la fibromiàlgia. Eren molts els que mai no n'havien sentit a parlar.

—Intento tratar a los otros como me gusta ser tratada, res més que això —responia quan comentaven que la trobaven agradable.

—És una passada això d'internet, amb la mania que jo li tenia!

—No podría estar sin él, ¡ahora imposible!

Realment era una passada. Amb internet la Carme havia fet el seu grup d'amics. EL grup que desitjava de joveneta i que tampoc va aconseguir tenir de gran.

La seva vida social s'havia reduït. Sempre estava cansada, sempre es trobava malament. Només pensar en arreglar-se, en desplaçar-se, la neguitejava. Eren massa pocs els dies que es trobava bé.

Sortir, estar amb els companys, suportar crits, sorolls, olors, el fum del tabac, li resultava tan feixuc! Ai el fum del tabac com l'havia fet patir al llarg dels anys!

Massa sovint començava a suar, tremolar, a sentir-se dèbil, a obrir i tancar els ulls ràpidament mossegant-se el llavi inferior amb força. Li faltava l'aire. Es posava aigua de colònia, es ventava. L'ansietat la envaïa totalment. Semblava que apaguessin el llum allí on era. Fins i tot la vista i l'oïda li fallaven. S'esforçava tant per poder seguir una conversa!

Era força sociable la Carme. Els dies que es trobava bé els gaudia de debò xerrant envoltada de la gent que estimava. Li encantava dialogar, conversar, col·laborar, aprendre dels altres. Les bones tertúlies l'entusiasmaven.

I després el dia que podia, quan sortia, quan s'excedia un xic caminant o ballant per exemple -activitat que la fascinava- li tocava pagar la factura, una setmana de penitència pautant els excessos que havia fet amb dolor, esgotament extrem, mareig... Cada cop anava sortint menys i menys. La gent es cansava de rebre contínuament un no per resposta i les amistats acabaven per no dir-li res. Ella sense voler els hi demostrava el malament que se sentia havent de dir que no a les sortides que li proposaven. Molts cops havia plorat per aquest motiu. Es perdia tant per la seva malaltia!

També havia trobat gent menys maca al xat:

En Marc, un bomber que al principi era encantador -viudo de 30 anys- va explicar a la Carme que la seva dona havia mort de càncer, feia tot just un any. La Carme va intentar animar-lo, i ell li ho va agrair. Van trobar-se força vegades fins que de cop un dia en Marc va dir que volia conèixer-la. Ella va comentar que era massa gran per a ell sospitant què pretenia.

—No vols muntar-t'ho amb un de més jove? —va acabar dient.

—No m'interessa en absolut —va contestar i va tancar el xat.

En Marc la va clicar més cops però ella no contestava. Li va saber greu, molt de greu la seva reacció. No se la mereixia. Ella només intentava parlar, intercanviar opinions, arribar a fer una amistat. Ell volia quelcom més.

—Com n'està de corromput tot! —concloïa la Carme.

En Dex, un profe, va atacar aviat. Va comentar el segon dia que xatejaven que volia tocar-la.

—Què????? —va exclamar la Carme, pensant que l'entenia malament i li ho va repetir.

—Vols virtual-sex? —va aclarir ella.

—Sí —va respondre ell.

—Doncs no m'interessa. La Carme va tancar el xat.

Van continuar intercanviant salutacions durant un temps. Ella contestava sempre que la saludava però res més.

Un mexicà es va encaparrar en què la Carme havia de ser la seva xicota, la seva amant. Deia al xat general que l'estimava. Era un malparlat, insultava tothom a tort i a dret. A ella mai la va insultar. Li preguntava com estava, sabia que estava malalta. Li deia que era divina, la seva millor amiga i "tontita" i que li ensenyaria coses per a ser feliç.

La Carme amb una professionalitat mal entesa, potser, intentava que entengués que no havia d'insultar, que el xat era un mitjà fabulós per fer amistats i que ella només volia ser la seva amiga.

—Vete a un convento o a las misiones —va dir enfadat en una ocasió.

—Ai senyor! Ja eren massa els que coincidien —reia ella.

En Max li deia "monja boba" i "monja de clausura" quan la veia al llit amb la mosquitera, estil africà, que utilitzava per a què no li piquessin els mosquits.

En Josu li deia "medio monja". Els fills "Teresa de Calcuta".

—Tothom et fa pena a tu mama, tothom. Sempre estàs ai pobret! —deia sovint el Jordi.

I ara aquell mexicà l'enviava al "convento o a las misiones".

Potser sí que finalment s'ho havia de fer mirar la Carme.

Si algú intentava parlar amb la Carme al general quan hi era aquell mexicà tanoca, de seguida contestava:

—Shut up, Carme is mine!

—¿Cómo estás querida? —afegia

Llavors la Carme els hi explicava que no li fessin cas que estava tronat i ben tronat.

Molts cops ella se n'anava del xat per no complicar-se.

D'altres a la primera de canvi li preguntaven com tenia les mamelles, o si volia sexe virtual.

—Ohhhh quina gent més ximple hi ha pel món! —repetia. Aquell era un xat per practicar l'anglès, què devia passar en els altres?

Però allí era com al carrer, hi havia de tot i s'havia de seleccionar. Seleccionar i protegir. De la mateixa manera que s'instal·lava un antivirus a l'ordinador, s'hauria d'instal·lar un antivirus personal. Una mena de vacuna per tal de no veure's atacat pel sentimentalisme, la màgia, l'enamorament, l'encís, l'obsessió, la necessitat de somiar, de viure fantasies, de fugir de la realitat... S'estava produint una epidèmia, cada cop eren més les persones infectades que presentaven els mateixos símptomes.

A la premsa es comentava que un seixanta per cent de la gent que xatejava s'enamorava. L'índex era molt alt.

Quan venia en Jordi, el seu fill, a l'apartament se sentia molt bé. Tots dos parlaven obertament. La Carme li contava tot el que estava passant enllagrimada. En Jordi la consolava, l'abraçava dient:

—Mama, no ploris, mama tranquil·la.

Es passaven hores i hores xerrant de les seves coses sense neguits, sense presses, sense la presència d'en Max que sempre estava pendent de tot, de si es miraven, de si s'abraçaven, de què parlaven, de... Sols, se sentien lliures, ningú els interrompia, ningú els donava presses. Com gaudien anant amb bicicleta, caminant per la platja, menjant junts, contemplant el mar tranquil·lament, passejant agafats com una parella d'amics, d'enamorats. Més d'un cop en Jordi deia que la gent pensaria que era un "gigoló" i que ella, la mare, encara estava per mirar-la amb bons ulls. Se sentia tan cofoia la Carme amb les seves paraules!

Realment la Carme es conservava força bé. Sempre havia semblat més jove del que era i ara s'havia aprimat molt. Sí, aquella situació l'havia trasbalsada massa. No dormia gaire, el seu pensament no parava de donar voltes i el fet de descansar poc li havia provocat la pèrdua de pes.

Havia vist sortir el sol molts cops aquells dies. Els dies clars era una passada la gamma de colors que es contemplava.

Els coneguts li preguntaven com era que s'havia aprimat força, per què es veia més maca. I fins i tot un company de l'escola havia preguntat si s'havia operada. Com van riure amb aquest comentari!

Ella, dissimulant, somrient, responia que havia deixat els antidepressius. Era cert que dormia menys, que els antidepressius l'atordien, i que això n'era la causa.

No podia dir res més, què havia de dir? Qui la comprendria? Qui entendria que s'havia enamorada bojament d'algú que no coneixia? La prendrien per tocada del bolet, sense cap dubte. Havia de fingir, mentir. No li quedava més remei.

Al Jordi sí, a ell li ho va dir. Necessitava explicar-ho, necessitava vomitar tot el que sentia i no podia ofegar per més temps. Comprenia que potser no era el més assenyat però, ho va fer.

En Jordi i ella eren al port. Hi havien anat amb bicicleta, passejaven i parlaven per l'escullera quan en Josu va telefonar. La Carme amb els ulls plens de llàgrimes no va saber qui trucava i va respondre en Jordi. En Josu al sentir una veu masculina va penjar sense dir res. Al comprovar qui havia trucat, la Carme va explicar

el més fàcil que va poder què era el que li passava, quina història estava vivint.

En Jordi va intentar comprendre-la. Entenia que dins la mare hi havia quelcom que l'havia transformada. Se la veia feliç, brillant, segura de si mateixa. Ella també sabia que el fet d'enamorar-se la feia sentir així, més viva, més alegre. Els seus ulls brillaven intensament. Deien que l'amor cura, fa miracles.

A l'abril compliria cinquanta anys però no ho semblava en absolut.

Sovint, quan anava amb l'Ariadna, la seva filla, deien que semblaven germanes. A l'Ariadna li molestaven aquests comentaris, a la Carme li encantaven. En canvi, al Jordi se'l veia ben orgullós d'anar amb ella com si fossin uns companys. Li era molt gratificant la companyia del Jordi. En moltes ocasions, la d'en Max, no ho era.

Aquell estiu havia decidit deixar els antidepressius. Va demanar a en Max que l'ajudés per aconseguir passar d'ells. Que no l'amoïnés, que li fes la vida més fàcil. Feia deu anys que en prenia. Quan els va començar els necessitava de debò, però ja feia temps que es qüestionava prendre'ls. La psiquiatra que la portava, va comentar que els necessitaria per a tota la vida. La medicació li augmentava la serotonina. Aquesta substància mancava generalment a la gent amb fibromiàlgia i per aquesta raó sentien més dolor.

La Carme s'informava al màxim de tot el que podia per poder assessorar les persones que li demanaven ajut i que confiaven amb ella. Per aconseguir també espurnes d'esperança dins la foscor en què es trobaven

El fet d'estar afiliada a una mútua li permetia anar d'un metge a un altre per treure informació. Així va saber que hi havia un medicament específic per a la serotonina, el Cincofarm, que no presentava els efectes secundaris dels antidepressius. A les anàlisis de sang li va sortir la serotonina molt baixa, amb pocs mesos de tractament li va pujar. Aquest medicament també li va recomanar l'últim reumatòleg on havia anat. Quan li va fer el reconeixement, estava tan encarcerada i rígida que li va dir que segurament el que tenia també a part de la fibromiàlgia, era artritis reumàtica psoriàsica però que s'havia de confirmar amb radiografies.

Només li faltava això. Va sortir desesperada de la consulta. Les radiografies van sortir bé, aquell diagnòstic no era cert. Amb el consentiment del reumatòleg va deixar els antidepressius. Aquest fet va espavilar la Carme, ja no es trobava tan endormiscada, vegetal ni irreal.

La Carme comprenia que no feia bé explicant al Jordi tot el que estava passant amb en Josu. Ho comprenia però necessitava alliberar-se'n. Per això va demanar hora a la psiquiatra i a la psicòloga a la costa. Podia anar a la psicòloga del Vallès però ja li

havia aconsellat que oblidés completament en Josu i que no podia de cap manera començar una relació sense haver-ne deixat una altra. No podia entendre aquell consell i no hi volia tornar més.

La psiquiatra, després d'escoltar la Carme, va expressar més o menys el mateix. Havia de tallar, no podia continuar. Segur que el tal Josu era un fantasma. Casos com el seu estaven a l'orde del dia. Va acabar aconsellant que es busqués algú de carn i ossos. La conclusió va caure fatal a la Carme i pitjor a en Josu quan ella li ho va dir.

Com cridava en Josu quan la Carme li va comentar, fins i tot la va espantar.

La psicòloga de la costa, també va dir quelcom semblant encara que va entendre que la situació en la qual estava la Carme era complicada. La passió que sentia i que li estava fent mal de debò s'havia d'aclarir. El millor seria que es coneguessin i així podrien decidir si trencar o continuar aquella història que s'estava sortint de mare i que l'estava minant a poc a poc encara que a ella li semblés tot el contrari.

La Carme no podia controlar aquells sentiments i per més que tot el que l'envoltava li ho aconsellés no ho podia fer. No podia comprendre, no ho volia fer. Per què en Josu podia ser un fantasma. Per què les psicòlogues i la psiquiatra havien de saber més que ella tot el que sentien tots dos.

Com podien unes persones estranyes posar-se en la seva pell i jutjar-la. Com podien aconsellar-la que trenqués de cop el que per a ella era com l'aire que respirava, que era l'únic que la il·lusionava, l'únic que la feia viure i seguir endavant esperant un nou dia en el qual poder comunicar-se amb en Josu?

Hauria de fingir també amb elles, amb aquelles professionals que s'entestaven en què la Carme fes tot el contrari al que ella desitjava? Per quina raó havia de reprimir, d'ofegar, d'enterrar els sentiments, aquells desigs. Quin mal feia si només volia comunicar-se, res més que això?

Sabia molt bé que la resposta la tenia ella, en el seu interior però buscava algú que pensés el mateix, que la recolzés i si era una professional millor.

Bona part de la seva vida havia estat fingir sentiments, riure sense ganes, alegries reprimides, desigs ofegats. Seria ara l'hora de poder expressar-se obertament, de cridar als quatre vents que s'havia enamorada de debò i que n'era corresposta encara que només fos virtualment? O potser tot s'acabaria com el rosari de l'Aurora?

Tal vegada només seria un raig de llum de poca duració en la seva foscor, en la seva vida rutinària i avorrida que havia hagut de suportar molt de temps.

Pensava, pensava massa. Sempre ho feia, es capficava fàcilment amb tot. El seu cap barrinava a tota hora. Reconeixia que era obsessiva. Aquest aspecte era un més dels que caracteritzava la fibromiàlgia. La malaltia arribava a persones massa sensibles,

massa patidores que sempre tenien una paraula per animar els altres i que sovint s'oblidaven d'elles mateixes.

També això li deia a en Josu. Li pregava que no la fes patir, que tot li afectava i que no volia tornar a caure en una depressió com li havia passat altres cops.

Pensava també de què es queixava. No li faltava materialment de res. Econòmicament no tenia cap necessitat i hi havia tanta gent necessitada del més elemental!

Tots dos, en Max i la Carme tenien la feina segura. Vivien en una torre preciosa amb jardí i hort, a la costa un apartament, dos cotxes. Els dos fills certs i adrets. Es podien permetre fer un bon viatge sovint. Tenien de tot. Eren el típic model d'una "família feliç". Podien haver gaudit força. Però... els hi faltava el més necessari.

Ella sabia que tots tenim quelcom que ens fa infeliços, tots tenim una creu que suportar i no podia ser una excepció. La felicitat total no existeix, és un frau. Haver de viure amb el neguit que l'envoltava potser no era tan monstruós com li semblava de vegades. Per una altra banda, sovint es considerava una afortunada, una privilegiada. Actualment disposava d'una invalidesa permanent total. El fet de no haver de treballar li permetia poder fer repòs i estar assossegada. La seva vida era senzilla i no li calia massa per a ella.

Abans de prendre morfina com li havia aconsellat el metge que la portava, perquè el dolor era insuportable, va decidir fer una teràpia amb ozó. Va conèixer aquesta teràpia per la M. Luchy, una companya de l'escola de tota la vida.

Un conegut d'ella, l'havia provada i va ser miraculós. Ja feia cinc anys que aquella companya li havia comentat però s'havia assessorat a diferents lligues i metges reumàtics. Tots coincidien en què no ho fes. Va escriure al Col·legi de Metges de Barcelona també i encara espera la resposta.

Prenia marihuana llavors la Carme, molt poca, només quan se sentia tan desesperançada i adolorida, abans d'anar a dormir. Els dies que la prenia dormia força bé. No li agradava fumar i per això la prenia fregida. Posava una mica d'oli en una paella i hi fregia l'herba. L'olor que desprenia no li agradava gens. No suportava les olors, qualsevol olor li irritava les mucoses i li tapava el nas. La gola era com si li haguessin passat paper de vidre, sempre la tenia resseca. Contínuament tenia xiclet a la boca. Ho passava terriblement amb el guix, amb la pols del pati de l'escola. Fins i tot l'olor del paper dels diaris no tolerava, per aquesta raó no els llegia i els apartava quan en Max els comprava.

Van fer-li proves d'al·lèrgia, hi havia èpoques en les quals estava molt congestionada i no podia respirar. A les nits no podia dormir, s'ofegava. Utilitzava inhaladors contínuament.

Les proves van sortir positives. Tenia al·lèrgia als àcars de la pols i a la humitat. Es va vacunar durant una temporada. El que li va anar més bé per a aquest problema va ser l'homeopatia i evitar els al·lergens. També patia eccemes a la pell que li provocaven molta picor.

En Max li feia mala cara quan menjava la marihuana. Li deia que no ho fes. Més d'un cop l'havia pres d'amagat per evitar problemes. Només li faltava haver d'aguantar males cares a la Carme. Se sentia tan incompresa! Ell no volia que la marihuana li fes mal, es deien molts comentaris al respecte. Però el dolor l'havia d'aguantar ella i els medicaments no la guarien i segurament els efectes secundaris li feien més mal que aquella herba.

Tampoc no l'entenia quan ella li demanava que li portés la bossa perquè les cervicals li cremaven de massa dolor ni quan caminava lentament i ell l'estirava i la feia anar al seu pas. Tampoc quan li deia que necessitava una cadira a la cuina per poder rentar les verdures, les amanides ni quan no volia menjar el que ell cuinava perquè sabia que li faria mal. Va sentir-se molt malament el dia que va voler dibuixar-se un tatuatge al braç, a la Villa Olímpica de Barcelona i ell va muntar un escàndol de cal Déu.

Per què en Max no comprenia que ella ja en tenia prou amb la fibromiàlgia i que li era insuportable haver d'aguantar les seves males cares i el seu mal humor. Ho aguantava sense saber-ne el motiu perquè ell mai li ho volia explicar. Tan complicat era el que la Carme li demanava?

En el fons ell era una bona persona, no tenia cap vici greu. Amb una mica d'esforç podria aconseguir fer feliç la Carme.

La Carme sabia que era difícil comprendre tot el que li passava i es consolava pensant que era demanar massa que en Max l'entengués sempre. Ni ella mateixa s'entenia en ocasions.

Això de la marihuana li havia comentat una noia coneguda a l'associació de fibromiàlgia. El primer dia que la va veure feia molt mala cara, parlava amb una gran angoixa. Era molt el dolor que suportava. El metge que la portava li va aconsellar la marihuana i la va adreçar a un centre on li facilitaven. Era necessari portar un escrit del metge explicant la malaltia que es patia.

Al mateix centre es va adreçar la Carme. En Max no la va voler acompanyar, no hi estava d'acord, no en va voler saber res. Ho va fer el Jordi, ell comprenia la mare. L'havia vista plorar molts cops de tan malament que es trobava.

Els dies que ell venia de la Facultat i ella havia estat incapaç de fer el menjar, en Jordi el preparava. Rentar l'amanida, agafar les cassoles, els plats, tot li pesava massa. Se sentia terriblement desgraciada i desconsolada.

En aquelles ocasions ell intentava dissipar els dubtes de la mare i encoratjar-la a seguir endavant amb els seus comentaris:

—Tranquil·la mama, no ets gandula ni inventes res. Descansa, fes el que et costi menys, no et preocupis. I el papa és així, té un caràcter variable, a mi també em fa sentir malament. S'ha de tenir un parell de collons -ovaris en el teu cas- per suportar tot el que t'ha tocat.

Respirava alliberada quan sentia les seves paraules. El fet de saber que en Jordi la entenien, la recolzava, la protegia, minvava el seu neguit.

La Carme volia que l'acompanyés algú per informar-se de la marihuana, algú que fes d'advocat del diable per no deixar-se convèncer fàcilment. S'ho creia tot ella. Confiava massa en els altres. Al Josu també se'l va creure, també hi va confiar.

Els van atendre uns nois força agradables. Van haver d'esperar una estona doncs hi havia gent davant d'ells. Mentre esperaven van llegir diferents revistes que informaven dels propòsits i activitats de l'associació. La principal era lluitar per a la legalització de la marihuana.

Després d'escoltar el cas de la Carme, li van proposar fer-se sòcia. Havia d'abonar vint-i-tres euros a l'any i amb aquesta quota li proporcionarien la marihuana que necessités. Van donar-li dues bossetes, una amb fulles i una altra amb flor de marihuana. Barrejar una mica de cada era el millor, la flor era més efectiva.

També li van proporcionar càpsules buides per si volia triturar l'herba.

Un cop van sortir d'aquell centre que era al barri vell de Barcelona, van anar a comprar roba per al Jordi. La marihuana la portaven en una bossa.

—Semblem dos traficants de maria, com ens enxampi la poli a veure què expliquem —comentaven rient tots dos mentre pujaven la Rambla de les Flors.

L'ozó seria l'últim que provaria. Ho provaria per a ella i per als qui representava. Coneguts d'ella sofrien molt, algunes amigues portaven pegats de morfina per tal de mitigar el dolor. Si realment aquella tècnica funcionava, aniria on calgués per reclamar la seva utilització. Ella, econòmicament s'ho podia permetre, o s'estaria d'altres coses. Coneixia persones que no ho podien fer, era massa car.

N'estava tan farta de provar i provar i de gastar i gastar, temps, diners, esperances... Va acabar de fer les deu sessions sense il·lusió, realment no es trobava massa bé. Ja li havien comentat a l'informar-se del tractament que els resultats positius eren d'un vuitanta per cent.

Després de dues setmanes d'haver acabat les deu sessions, es va produir el canvi. Va començar a desaparèixer el dolor. Aquell dolor que formava part d'ella, que no la deixava ni un sol instant, i de vegades li era insuportable fins el punt de voler tancar

els ulls i no haver-los d'obrir mai més, ja no el tenia. Sortosament, finalment ho havia aconseguit.

—Ai!!! Déu vulgui que duri!!!! Estar sense dolor és una meravella! —no parava d'exclamar la Carme.

Sense excessos, amb estones de repòs es trobava realment bé. Estava meravellada i alhora indignadíssima. No entenia per quin motiu la majoria dels metges estaven en contra del que no fos medicina alopàtica. La Carme pensava que el primer objectiu del metge hauria de ser guarir el malalt i si el que ell li recomanava no ho aconseguia hauria d'animar-lo a buscar en altres llocs i en cap cas privar-lo de la llibertat de fer-ho. Feia malpensar la seva actitud, potser temien la competència, va arribar a sospitar. Aquella teràpia l'hagués pogut fer cinc anys abans.

—Quants sofriments m'hagués estalviat i les persones del meu voltant que també patien al veure'm —exposava dolguda

Va comentar la seva experiència a La Fundació de Fibromiàlgia i Síndrome de Fatiga Crònica. Van acabar la conversa dient-li que aquestes teràpies s'havien d'investigar i com que no hi havia diners no es podia fer.

També va escriure a la seva Mútua però no en van voler saber res de res. Si la teràpia no estava contemplada a la Seguretat Social, ells no se'n volien fer càrrec. No entenien que les despeses de l'ozó eren molt més barates que tot el que feien els afectats d'aquest tipus de malalties: visites mèdiques, proves caríssimes, recuperació funcional, teràpies psicològiques, baixes laborals... I fins i tot haver d'acollir-se a invalideses.

La fibromiàlgia no se la buscava ningú i en canvi sí que es feien càrrec de problemes als quals s'arribava a conseqüència de mals hàbits. Àdhuc d'operacions per augmentar el tamany dels pits perquè tenir poc volum produïa depressió tal com havia escoltat a la televisió.

Suportar dolor vint-i-quatre hores al dia amb un gran cansament i atordiment, perdre la feina, la família, els amics, no tenir esma per a res i sentir-se un titella amb la necessitat que algú estirés les cordes per poder moure's era molt pitjor.

—Hi havia massa interessos creats en el món de la medicina, és una màfia —acabava deduïnt.

La Carme procurava menjar el més natural que podia. Mastegava força els aliments. Seguia la dieta del seu grup sanguini. Havia eliminat el sucre, la llet de vaca i el gluten dels cereals. Ho va llegir al foro de l'Alfred. Hi posaven moltíssima informació en aquell foro per ajudar els afectats. Era gent que sabia el que representava sofrir i que a l'igual que la Carme el que els movia era ajudar. Les persones especials existien allí. Pensava que en Josu també ho era i volia ajudar-la.

Menjava quinoa, mill, pasta sense gluten, arròs integral, moltes amanides i verdures variades. Espinacs frescos i julivert a diari. La carn mai li havia agradat, en menjava però poca, també peix a la planxa i pernil salat. Procurava combinar bé els aliments com aconsellaven els llibres de nutrició .

Al matí esmorzava pinya, era un bon protector per al fetge, dàtils, llet de soja. Prenia les sals minerals de l'Alfred, magnesi, omega3, onagra, te verd, boldo, sèsam, lecitina de soja, llevat de cervesa, germen de blat, vitamina C natural i altres complements vitamínics. Les nous les posava a remull per fer-les més digestives. Tallava petitó all cru i l'engolia. La valeriana i el Cincofarm a la nit. El Tanakene que era ginkgo biloba quan se sentia marejada. L'hipèric quan li feia falta, quan l'angoixa era amb ella, sortosament finalment no era massa sovint.

Això ho tenia a la taula de la cuina Ho havia de tenir a la vista si no s'oblidava de prendre-ho. Sovint es feia aigua de farigola. L'Angeleta, la mare, ja li'n feia de petita. Les males digestions ja les patia.

Quan li venia la regla, de joveneta, ho passava fatal, el primer dia no podia anar a l'institut. Tot era dolors, un mal de panxa terrible i vòmits. El primer dia de la menstruació se'l passava al llit. D'anèmia també en tenia des de petita. Li posaven injeccions de ferro, li feien tant de mal que de cap manera volia que les hi injectessin.

Cada matí quan es despertava, es feia reiki, canalitzava l'energia universal i anava col·locant les seves mans en diferents parts del cos. Es tranquil·litzava molt, meditava, s'escoltava. De ben segur que malament no li anava.

Al pare també li'n feia quan es trobava malament i reflexologia també. Li hagués agradat fer al pare més d'aquelles sessions però ella tampoc es trobava massa bé.

—És igual filleta, no et molestis, tu tampoc estàs gens bé —li deia en Lluís.

Amb l'alimentació que feia ara la Carme, ja no tenia necessitat de menjar tan sovint.

Abans era com si tingués un cuc dins seu que li demanés aliments contínuament. Va deixar de fer natació doncs encara que la feia suaument, es cansava massa. Arribava a casa exhausta. En lloc de la natació procurava caminar cada dia al voltant d'una hora, descansant sovint per no esgotar-se.

L'Alba, una noia que havia conegut també al foro de l'Alfred i que buscava moltíssima informació a internet, li va comentar que tot el que els hi passava podia ser per les càndides, uns fongs, que potser tenien a l'intestí. Les càndides s'alimentaven principalment del sucre. Haver passat massa infeccions propiciava tenir-les. Però era el de sempre s'havia d'anar a la medicina privada per saber-ho. Gastar diners i més diners.

Havia dit que l'ozó seria l'últim que faria i no ho va complir. Es va fer la recol·locació de l'atles, l'última cervical. I un tractament per tal de deslliurar el sistema nerviós. Aquest últim no el va acabar, era molt dolorós. Quins blaus li deixaven per tot el cos quan li feien! En Max la va acompanyar en algunes sessions i no entenia per què ho feia. Era difícil que ho entengués un altre.

El tractament era experimental, no li cobraven res. La persona que el feia, un naturista -"el Frankenstein" com l'anomenava la Carme del mal que li feia- l'havia ofert a deu persones per tal de comprovar la seva eficàcia. Ell estava seguríssim que funcionava. Després cobraria un milió de les antigues pessetes per aplicar-lo.

Realment el dolor s'havia convertit en un negoci. Un negoci descarat. Gent sense escrúpols s'enriqueix amb el sofriment dels altres. La despesa inadequada en el tractament del dolor era de molts milions d'euros havia escoltat a les notícies. Qualsevol pagava el que fos per tal de no patir. Fins i tot hi havia gent que arribava a hipotecar-se buscant solucions al problema de la fibromiàlgia. Era impossible treballar amb dolor i esgotament i sense treballar poca gent podia viure.

Anys enrere havia anat a un reumatòleg que també pretenia treure-li els diners com fos. Li ho havia aconsellat una amiga. Va receptar-li Triptizol que la va inflar com un bot. Al veure les radiografies dels genolls la va espantar molt. Era necessari que s'injectés una substància de forma continuada per tal de no passar immediatament pel quiròfan. Evidentment el tractament havia de pagar-lo, no li entrava per la mútua. Només li faltava això!

Va consultar el cas a l'associació on anava. Un reumatòleg de Sant Pau va dir-li que tenia artrosi generalitzada però que no necessitava el tractament. No hi va tornar més en aquell metge.

Li dolia tant gastar diners en va a la Carme! Eren molts els llocs on havia anat amb en Max. Però els diners era el de menys quan el dolor era insuportable.

Tampoc va tornar més, després de la primera visita, a l'osteòpata de la Via Laietana que li va dir que tenia agorafòbia. Va fer-li cruixir tota la columna i va comentar que li provocaria atacs de pànic per tal de superar-los. La va espantar molt. Potser tenia raó però va preferir no anar-hi més.

La biòpsia de múscul que li va dir que es fes l'internista on va anar per descartar un síndrome de fatiga crònica tampoc se la va fer.

Va deixar el Triptizol i va prendre Aremis, com li va aconsellar la psiquiatra. El va prendre molt poc. Aquell medicament li va tallar la gana. Pensar que arribava l'hora de menjar era un suplici. De seguida va perdre els quilos que havia guanyat amb el Triptizol.

Ja li ho deia la Teresa, la dona del Joan "cul d'olla" com l'anomenaven familiarment.

—Tu Carme sembles un globus, tan aviat t'infles com et desinfla.

A l'armari tenia roba de diferents talles. Sabia que les necessitava. De totes maneres preferentment anava amb roba gran. Tot la molestava, apretava, pesava. No suportava els sostenidors ni la roba justa. A casa anava el més còmode que podia, fins i tot la roba interior la incomodava.

—¿No llevas bragitas? —li va preguntar en Josu quan va comentar que tot la incomodava.

—Aiiiiiiii, què he fet? —va penedir-se la Carme.

—Li ho havia comentat sense cap intenció, sense cap propòsit. De ben segur que ell la va mal interpretar.

—No sé pas qui va inventar els sostenidors, són un martiri! Sense cap dubte va ser un home! —deia empipada.

Li encantaven les faldilles i els vestits amples, hippies, les sandàlies, tot ben senzill. A la platja feia "top less" i s'hi hagués banyat nua si hagués estat permès on vivia a la costa. No havia d'aguantar la roba molla li havia aconsellat un reumatòleg, un dels molts que havia visitat.

Un dia a l'estiu, una senyora li va cridar l'atenció per anar sense sostenidors, va ser violent en un principi. Li va contestar amb educació dient el que pensava. Després va riure força.

—Era ple de dones sense sostenidors i em va tocar a mi que m'esbronqués —reia la Carme quan ho explicava.

Mesos després la Carme es va trobar aquella senyora al Vallès, a cal metge. La va reconèixer i la va saludar. Va recordar-li que s'havien conegut a la platja. La senyora estava encantada per haver-la saludada.

—Ai si sabés qui sóc! —pensava mentre s'aguantava el riure.

Feia al voltant de dos anys que havia conegut la Maria José al poliesportiu on anaven a fer natació. La Maria José era de Córdoba, ja feia molts anys que vivia a Catalunya. Després d'una experiència molt positiva amb la medicina natural es va decidir a fer un escrit i una recollida de signatures per tal de demanar al Parlament Europeu l'homologació de les medicines naturals a les alopàtiques o convencionals així com el reconeixement dels seus estudis. Va fer cartes al Ministeri de Sanitat i al President del Govern per tal que l'ajudessin en el que demanava. A molts països d'Europa ho tenien, disposaven de teràpies alternatives a les quals adreçar-se quan la medicina alopàtica no funcionava. Tampoc era res impensable el que demanaven. Ho havien d'intentar.

La Carme de seguida es va interessar pel tema i va recolzar-la tot el que va poder escrivint a diverses revistes, comentant-ho als coneguts, trucant a telèfons que trobava en revistes d'aquest tema.

L'ozó no era medicina alternativa però la seva utilització no era acceptada per la Seguretat Social. Aniria on calgués per aconseguir que aquella teràpia, com d'altres que funcionaven, fossin a l'abast dels malalts. El preu de l'ozó era insignificant i els metges privats s'aprofitaven de veritat. No tenia efectes secundaris afirmaven els seus partidaris. En canvi la medicació, els antiinflamatoris sí. L'últim que havia pres la Carme, el Celebrex, que en un principi era perfecte, van acabar retirant-lo per les males conseqüències que tenia en el sistema cardíac.

Amb l'ozó havia aconseguit mitigar el dolor i la rigidesa, el cansament no massa. Físicament es trobava millor, dins les seves limitacions i tret dels brots que li donaven de tant en tant. Psíquicament no, tenia massa cabòries que no podia controlar dins el seu pensament. Constantment tenia en Josu al cap, trobar-lo al xat l'havia trasbalsada totalment.

QUARTA PART

Sempre li havia agradat dedicar-se als altres. Molts cops pensava col·laborar en algun voluntariat, però només ho havia pensat. Se sentia massa dèbil per portar-ho endavant. S'identificava amb la gent altruista que sortia sovint en programes de televisió. Ara com ja no havia de treballar, s'havia promès a si mateixa que faria el que fos per ajudar i aconseguir millorar la situació de persones afectades de fibromiàlgia. Per aquesta raó es va oferir a la Regidoria de la Dona per tal de formar un grup a la seva població.

Aquest fet va enfortir, estimular i il·lusionar molt la Carme. El fet de sentir-se útil la feia sortir de la seva problemàtica personal. Els dies en què no es podia llevar de tan malament que es trobava, que la truquessin per demanar informació i recolzament feia que s'oblidés de tots els seus mals, carregués de cop les piles i seguís endavant. Amb les seves paraules, amb les seves experiències, consells, comentaris s'adonava que arribava a la gent. Comprenia, vibrava, vivia, estimava i se sentia estimada.

També per la mateixa raó va ajudar al Naresh, un noi de l'Índia. La Carme anava a classe d'anglès a l'escola d'adults, dues hores a la setmana. Va demanar a la professora si sabia d'algú que necessites reforç de català i parlés un xic l'anglès per fer un intercanvi.

Va ser una experiència estupenda trobar en Naresh. Tenia vint-i-dos anys. Era prim, alt, de pell bastant clara, molt agradable físicament. Els seus ulls eren profunds i demostraven amabilitat i tranquil·litat. Era universitari, tenia un gran interès per aprendre castellà. Treballava de nit en una fàbrica on la feina era dura. La seva intenció era estar uns anys a Catalunya, després potser aniria a Edimburg on hi vivia una germana i finalment tornaria a l'Índia per casar-se amb la noia que els seus pares havien elegida per a ell. A la Carme li va sobtar que encara fossin els pares qui busquessin les parelles dels fills. Ho van parlar però ell ho veia normal, no es qüestionava si estava bé o no.

Aquelles trobades només van durar uns mesos. En Naresh es va quedar sense feina a la fàbrica i va marxar a Calella. Es quedaria definitivament allí. Fins llavors, només hi anava els caps de setmana per treballar amb un cosí seu que tenia una botiga de records que li anava molt bé.

A l'Eugenia la va conèixer al voluntariat de català. Era una dona de la mateixa edat que la Carme, amb problemes com tothom. Havia nascut a Almeria però ja feia anys

que era al Vallès. Sortia d'excursió amb un grup de gent majoritàriament de parla catalana i volia aprendre el català per sentir-se més integrada.

Fins ara sempre s'havia relacionada amb persones de parla castellana i no li havia fet massa falta el català. Es trobaven cada dijous durant més d'una hora i xerraven de tot per tal de practicar.

La Rufi també es va animar a venir, entenia perfectament el català però li feia vergonya parlar-lo.

Que bé se sentia la Carme acompanyada per elles, amb elles no tenia por!

Havien estat molts els dies que sola no aconseguia sortir de casa. Es mentalitzava, es repetia que havia de fer-ho. S'arreglava i finalment quan obria la porta era tanta l'angoixa, la debilitat acumulada que l'únic que podia fer era tornar a entrar i derrotada somicava. Llavors mirava per la finestra. Veure el món des de la finestra era el que feia, sentint-se presonera d'ella mateixa recordant la frase d'en Josu:

—Eres como un dulce pájaro encerrado en su jaula de cristal.

Exposar-se a patir una lipotímia al mig del carrer i ocasionar més problemes era massa. Necessitar sempre un pigall, un acompanyant la feia sentir depenent però es consolava pensant que existien situacions pitjors.

Totes tres preferien caminar que anar a qualsevol bar, tenien costums semblants. Segons es trobés la Carme caminaven més o menys mentre s'explicaven les seves inquietuds, les seves angoixes i alegries. Les tres aconseguien més objectius que l'aprenentatge del català.

De tant en tant, quan anaven a la costa el divendres a la tarda, ensenyava el poc anglès que sabia als pensionistes. Entre tots treballaven el vocabulari bàsic. La Carme recordava les bones sensacions que havia viscut a l'escola amb els seus alumnes.

Com a delegada que era del grup d'afectats de fibromiàlgia al Vallès, sabia que no es podia queixar de res. Queixar-se era un pecat. Per això treia forces d'on podia i animava i encoratjava les companyes que suportaven problemes realment forts. Problemes familiars, de maltractaments, de separacions, econòmics, de salut, d'intents de suïcidi. Hi havia massa gent desesperada, a la vora de la pobresa per aquesta malaltia.

Moltes preferien negar la seva malaltia al no poder resistir el poc respecte i la incomprensió del seu entorn familiar, dels coneguts i de la feina. La Carme no se n'amagava en absolut, no havia de treballar i fàcilment parlava de la fibromiàlgia. Al messenger es presentava amb aquesta frase:

“El dia 12 de maig és el dia mundial de la fibromiàlgia i la síndrome de fatiga crònica. Us demanem respecte i comprensió.” Quan parlava amb algú per primer cop li preguntava quin significat tenia la frase i ella aprofitava per a informar. Pensava amb els afectats que no ho podien fer. Era injust sentir-se culpable de patir fibromiàlgia.

La Isabel, La Sofia, la Maribel, la Carmen, l’Helena, la Marta, l’Anna, la Júlia, La Mari, la Tere, la Paqui, la Feli... Normalment eren unes vint persones a l’associació. El Cinto era l’únic home que hi venia.

Com les feia riure sempre amb les seves floretes i els seus acudits. Semblava un àrab amb les favorites. Era més jove que moltes de les associades però tirava els trastos a totes i les rejoyenia.

A la Montse va oferir els diners del tractament de l’ozó la Carme. Estava tan malament! Quina vida li havia tocat a la pobrissona! El primer marit la va agredir, la va apunyalat, el segon li demanava massa sexe. Es va separar dels dos.

Tenia dos fills, un noi del primer marit que ja treballava -sort en tenia d’ell- i la Paula, la filla del segon marit que era preciosa. Tenia els ulls de la mare, blaus, grans i era rosseta. Talment semblava una nineta d’anunci. Li donava molta feina a la Montse doncs encara era petita. La portava sovint a les reunions de fibromiàlgia i s’estava amb les persones associades mentre feien les activitats.

La primera activitat que van fer va ser Higiene Postural. La Carme feia recuperació funcional amb la Maria. Va comentar-li la seva intenció d’obrir una delegació de fibromiàlgia i li va demanar si hi podia col·laborar.

Van ser força profitoses les sessions de la Maria. Les va ensenyar a caminar, a col·locar-se adequadament, a respirar...

La segona activitat va ser risoteràpia.

—Riem pels descosits, fins i tot plorem de tant riure, ens abracem, ens estimem, ens alliberem de les angoixes que tenim. Sortim d’aquí noves —comentaven les associades.

Era cert que quan algú venia a informar-se per primer cop, només mirar la seva cara, s’entenia a la perfecció l’angoixa que patia. Al poc temps de participar disminuïa força aquest sentiment. Saber que eren enteses, compreses, escoltades era moltíssim.

Amb la Rosa, una naturòpata amb molta experiència, feien microgimnàstica. Ella no hagués acabat mai les classes, sempre tenia consells que transmetre. Consells de tota mena: d’alimentació, de comportament, d’actituds, de tot. Parlava ràpid per tal d’aprofitar el temps i s’enfadava quan xerraven i no l’escoltaven. La Carme l’entenia a la perfecció. Recordava quan ella era amb els seus alumnes i volia que l’escoltessin per tal d’acabar els continguts que havia de fer dia a dia a l’aula.

Per aquesta raó li deia:

—Rosa, tranquil·la, no t'esveris. Aprenem molt amb tu —li ho deia a ella i també a si mateixa.

—No hem de perdre el temps, l'hem d'aprofitar —sempre repetia la Rosa.

Les xerrades de Macrobiòtica, de memòria i d'altres també els ajudaven. Feien el que podien amb la col·laboració de totes les persones associades i especialment de la Carla, la psicòloga representant de l'Ajuntament, que els ajudava molt.

La Carme amb la invalidesa disposava de temps i se sentia obligada a dedicar-lo per anar aconseguint drets que no tenien els afectats de fibromiàlgia. Era injust que els afectats no fossin considerats, escoltats, acceptats, valorats. La majoria que aconseguia una invalidesa era per depressió, eren titllats de malalts mentals, de pirats. Per aquest motiu li van donar a ella .

Hi havia moments que la Carme es trobava al límit, quasi posava la pota, no podia dissimular, se li escapaven les llàgrimes fàcilment davant en Max. Llavors inventava, interpretava, mentia. Deia que estava refredada. No suportava les mentides, però havia après a dir-ne. Ho va aprendre quan en Josu trucava per telèfon i en Max o qualsevol conegut eren allí. Ella interpretava i en Josu reia satisfet a l'altre costat del telèfon.

La situació ja era insuportable. Tots dos s'estaven destrossant mútuament volent amagar, volent ofegar i negar el que sentien. Es deien que no valia la pena continuar, que era millor tallar, no obrir noves ferides, no martiritzar-se més, però només aconseguien estar uns dies sense relacionar-se i de nou per telèfon o pel xat tornaven a comunicar-se.

La Carme patia de debò. Es preguntava molts cops com s'havia gestat allò que els havia begut l'enteniment. Com havia estat? Com ella una persona força assenyada s'havia transformat en un ésser ple de desig per un individu al que no coneixia de res? Com podia entendre que estigués així per unes lletres que veia a l'ordinador?

Sí, només d'això, unes lletres que tenia ficades dins seu, dins del moll de l'os i de les quals depenia totalment.

Contínuament se sentia desgraciada, sola, falta d'afecte. Falta d'un afecte que necessitava com l'aire que respirava. Però com podia deixar-se portar per aquell desig irracional que no sabia en què podria convertir-se? Hauria d'arriscar tantes coses i si després resultés ser tot una enganyifa i si ni tan sols existís aquell personatge i si només era un producte de la seva imaginació? Potser sí que estava tronada com li havien dit durant anys. Va arribar a maleir el dia que es van conèixer al xat.

En Max havia canviat molt, moltíssim. Com deia la seva filla, l'Ariadna, havia vist les orelles al llop, s'adonava que estava perdent la mare. Era cert, ara feia tot el que la Carme li havia demanat molts cops, tants que ja havia desistit de fer-ho, ja li era el mateix el que fes. L'havia deixat per impossible, havia tirat la tovallola ella.

Doncs bé, ara que ella ja no volia que canviés ho havia fet totalment. Va començar per aprimar-se, anava al psiquiatre, al psicòleg. Ja no cridava, es mostrava festós, tan festós que l'empallegava. Tot el dia volia estimar-la, acaronar-la. Li deia que no podia viure sense ella, que era preciosa, que n'estava ben boig i que no volia perdre-la. Fins i tot plorava sovint.

S'havia produït el miracle. Tants cops com ho havia desitjat i quan ja no ho necessitava, es produïa. En Max li demanava contínuament una altra oportunitat. La Carme li repetia i es repetia quan duraria aquella transformació. Coneixia molt bé en Max i dubtava que durés massa.

Però ell insistia i insistia i li jurava que sí, que duraria per sempre més. La Carme no volia ser cruel. Li donaria una altra oportunitat, seria l'última. Si no ho feia, no podria viure amb el remordiment.

En Max, era un mal perdedor. Sempre guanyava. Aquest cop estava jugant la seva última carta. Aquest cop també guanyaria, construiria un parany perfecte on atrapar de nou la Carme. La Carme, com sempre, pensava massa en els altres i s'oblidava, com sempre, d'ella mateixa.

Amb tot era igual. Al principi de la relació amb en Josu, quan la Carme va plantejar de deixar-ho, ja que s'anava complicant el tema, ell va dir:

—¿Qué tengo que hacer? Borrar todos los correos, olvidarme de ti completamente?

—No, esto no lo puedo hacer. Deseo morirme, tirarme por un barranco.

—Tengo la tensión alta. He tenido que ir de urgencias por una taquicardia y dos perdidas de conocimiento.

Amb aquelles paraules, en Josu, va accionar un ressort, va tocar la nafra just en el seu punt. La Carme es va sentir atrapada, va sentir-se una salvadora per a aquell ésser que necessitava el seu ajut. També li donaven taquicàrdies, pèrdues de coneixement a ella. No podia, no volia deixar-lo sol. No sabia fer-ho. Sempre li havia agradat ajudar els altres, ara li tocava a ell.

—Estamos como para juntarnos los dos, para irnos los dos de urgencias —reia la Carme quan li comentava.

La mare de la Carme, li recordava sovint quan de petita donava l'entrepà que ella li feia, a un desgraciat que vivia de l'almoïna que rebia.

—Quin pocavergonya! I tu que bleada! —repetia ben enfadada.

La Carme callava, no valia la pena fer entendre a la mare la pena que sentia per aquell col·lectiu de la societat.

També s'enfadava de debò quan li recordava que les Teresianes -on va fer les pràctiques de Magisteri i on va estar treballant de mestra el primer any, mentre esperava el seu destí- volien quedar-se-la:

—Les monges són molt espavilades i saben qui val de debò.

Potser si a la primera ocasió quan en Josu va voler coaccionar-la, hagués pensat en ella i hagués estat capaç de dir NO, s'hagués estalviat tots els maldecaps i complicacions en les quals es veia implicada. Però no ho va fer i ara la situació s'havia enredat de tal forma que no sabia com solucionar-la.

Feia pocs dies que en Josu s'havia enfadat força quan la Carme va comentar de nou les opinions que la psicòloga li aconsellava i que sempre eren les mateixes, és a dir, tallar amb en Josu, canviar el número de telèfon, oblidar-lo per sempre. Es va posar com una fera, volia parlar amb la psicòloga. Qui era ella per opinar d'ell, és que el coneixia ella? Potser la Carme li contava quelcom que fes que la psicòloga opinés d'aquella forma?

Un altre cop va sorgir el dubte, un altre cop es plantejaven tallar. Un altre cop ho intentaven i un altre cop no ho podien fer.

I així una i una altra vegada. Sempre que la Carme intentava acabar, que veia llum en aquell pou que la trastocava, que feia que perdés la raó i la posava al límit entre la realitat i la bogeria, en Josu sabia trobar les paraules precises per a què ella no ho aconseguís. Ell l'atrapava, la dominava novament.

Aquell dia van acabar la conversa telefònica preguntant el Josu a la Carme:

—¿Es que no quieres soñar?

La pregunta va copsar la Carme.

—Somiar, per què no? —es va preguntar també ella.

Necessitava somnis per oblidar la seva realitat, per escapar de la seva malaltia, per poder continuar endavant. Potser somiant aconseguiria sobreviure, no sentir-se diferent. A més somiant no farien mal a ningú. En els somnis tot és permès, no s'han de complir regles, no hi ha res prohibit. Podrien fer realitat tot el que desitjaven. Seria fantàstic!

De moment no tenia altra elecció. Hauria de viure amb en Max i somiar amb en Josu. Podria aguantar-ho? Aconseguiria assumir-ho? No ho tenia gens clar però també sabia que no podia, en aquell moment, renunciar a cap dels dos.

Tots dos la coaccionaven, cadascú a la seva manera. Tots dos la volien, no podien estar sense ella. I ella, com sempre només pensava en ells.

En Josu la telefonava diàriament durant la setmana i es trobaven al xat. El cap de setmana es mantenia silenciós. Sabia que en Max era amb la Carme. Deixar de parlar dos dies era massa. La Carme desitjava que aquells dos dies passessin volant. Mai li havien agradat els caps de setmana i ara menys que mai.

Hagués estat massa poder fondre en Max i en Josu i esculpir un ésser nou amb qualitats de tots dos. Tenir el físic d'en Max, al que ja estava acostumada i l'esperit, l'ànima d'en Josu que la va captivar totalment. No fer mal a cap dels dos pretenia ella. Però solament eren somnis, desitjos impossibles, només això.

Un dissabte de primavera van acordar anar a Lleida. Feia temps que la Carme necessitava recórrer de nou els llocs on havia viscut la seva infantesa. Era com si necessités retrobar les seves arrels.

Va comentar al Jordi d'anar-hi però ell estava massa enfeinat. Els seus estudis l'omplien tot el temps i La Creu Roja, on era voluntari i els companys. Era molt complicat comptar amb ell.

En Max, ara estava disposat a tot el que li demanava la Carme. Tot li semblava bé. Van anar a Lleida tots dos sols.

Primerament es van dirigir a La Seu Vella. La Carme hi havia passat moltes hores al Castell, com l'anomenaven aleshores. Estava tot canviat. L'entrada ben guarnida amb gespa. Quin aspecte tan diferent!

Des del Baluard de la Reina es veia tota la ciutat. El barri del Canyeret totalment restaurat. Abans tot eren cases derruïdes. Ara hi eren els Jutjats. Les voreres del riu Segre verdes i netes, quin goig feien!

—Un cop hi vam agafar caragols amb els veïns i després els vam bullir a casa meva. Com rèiem i xalàvem tots junts! —explicava la Carme al Max recordant la trobada.

Des del Baluard del Rei es divisava l'altra part de la ciutat Gardeny, on va fer la mili un oncle i un cosí de la Carme.

Hi havia tres banderes capdamunt del castell: la Senyera, l'Espanyola i la de Lleida. Aquesta última amb l'escut, la recordava molt bé la Carme. Va pintar-la quan feia quart de Batxillerat per fer una exhibició de gimnàstica. Ella va sortir, tota satisfeta, amb la bandera de Lleida. Hi feia calor al castell, hi havia boirina, calitja, però es podia apreciar bé el paisatge fins on t'arribava la vista.

Després van anar a dinar, cargols és clar, el menjar típic de la Terra Ferma. Així s'anomena a Lleida. Un cop acabat van anar al centre de la ciutat per visitar: La Plaça de Sant Francesc on va fer la Comunió la Carme, el carrer Major, la Paheria.

Al carrer Mossèn Amic, en front mateix de la Paheria -un carreró estret que arriba fins el barri del Canyeret als peus del Castell- hi vivia la Srta Paulina, una persona amb un aspecte diferent als altres. Era professora de dibuix. La Carme la va conèixer a "La Sección Femenina" on donava classes de dibuix. Després va anar a fer classes particulars a casa seva. Va arribar a fer-li por aquella senyoreta. Era massa seriosa i freda i més que prima escanyolida. Sempre anava vestida de negre, devia portar dol. El color de la seva pell era d'un verdós grisenc trist i el seu cabell curt i força blanc.

Tenia cura de la seva mare, una senyora que anava amb cadira de rodes. També feia treballs manuals que després venia. La Carme va fer que la seva mare li comprés un ruquet de feltre, caríssim, segons opinava la mare. Encara roda per casa.

En aquell mateix carrer hi va viure la Montse Roig, una companya de les monges. A la Montse encara la tenia present, mai l'oblidaria. Va morir en un accident de cotxe. Era només una nena, ben simpàtica i riallera. Va acollir molt bé la Carme quan va entrar al col·legi de monges. Veure aquell carrer va fer que la recordés.

A la tauleta de nit, a la capseta de fusta -la dels seus records- la Carme hi tenia una fotografia d'aquesta amiga. També hi tenia una foto del Pedro i del filipino. Una tarja de visita del Josep i una d'en Max. I un recordatori de la mort del pare. Li hagués agradat tenir quelcom del Josu.

També van visitar la Plaça de Sant Joan, amb la seva església. Allí comprava la Carme uns palets de sal que es menjava a crema dent. El bar Cantàbrico, on venien uns cargols negres molt bons, ja no hi era. El cinema Principal encara es conservava. Les estàtues d'Indíbil i Mandoni, personatges històrics de l'època romana, continuaven indicant l'entrada a la ciutat.

Al número 6 del carrer Cavallers, a ca la Gasona -dalt de tot a l'últim pis- hi va viure un temps la família de la Carme. Enfront hi havia el cinema Victòria i el cinema Granados. El cinema Catalunya era més avall. Ja no hi eren cap dels tres.

El carrer Sant Cristòfol portava ràpidament la Carme a casa. Feia pudor de gitano, deien en aquella època. Aquells comentaris encara es podien permetre .

A l'arribar al carrer dels Dolors i a l'església del mateix nom, la Carme es va emocionar. No va poder contenir les llàgrimes. Eren molts els records, les imatges que l'omplien la ment.

Enfront l'antic Convent del Roser, ara Escola Municipal de Belles Arts on s'examinava de música i anava a fer classes de ballet clàssic.

Més amunt, a la mateixa banda de l'església dels Dolors, "El Colegio Nacional Miguel de Cervantes", la primera escola de la Carme. Des del carrer es veien els balcons, eren els mateixos de quan hi era ella. Els de les classes de pàrvuls i els de la classe on a vegades anava a vigilar quan la mestra faltava. Recordava un cop que una rata hi va entrar ai quin fàstic! I la de cops, tants, que havia escrit: "callaré en classe", asseguda a la tarima de la mestra. Era molt xerraire i llenguallarga, encara ho era ara quan es trobava bé.

Al carrer dels Dolors hi vivia el Pedro, el primer xicot d'infantesa. El seu pare era el sagristà de l'església i ell l'escolà. Pujant el carrer Maranyosa, a la dreta, s'arribava a la plaça del Seminari. Cap amunt encara hi eren les escaletes que et portaven al castell.

Al carrer Seminari, al número u -al bar “la Montañesa”- hi van viure deu anys. La mare era de la muntanya. Van elegir el nom per aquesta raó.

La Carme havia viscut en una de les zones més perilloses, diríem ara. De mala anomenada deien abans, on anaven a parar les famílies amb menys recursos i problemes de tota mena.

Era la zona de les dones de mala vida, de les “fulanes”. Dones que majoritàriament s’hi veien abocades per problemes familiars i econòmics. Moltes havien fugit dels seus llocs d’origen per maltractaments. Eren dones amb sentiments, amb penes i alegries com tothom. Havia conviscut amb elles i sabia de què parlava. La Lola, la Fina, la Nati, la Maruja i d’altres entregaven, cedien el seu cos a canvi de diners per tal de tirar endavant.

En aquell barri també havia viscut la primera parella d’un cantautor molt conegut arreu del món, amb la qual havia tingut un fill. Ella, a l’igual que la Carme, havia sortit d’aquell indret on poca gent ho aconseguia.

Com havia canviat aquell barri. Gairebé no hi havia ningú de pell blanca. Tot era ple de gent de color, d’un color intens, de centreafricans que buscaven un lloc millor on poder sobreviure.

Vivien en cases mig derruïdes, s’estaven al carrer asseguts en cadires o a terra.

L’edifici on havia viscut la Carme era tot barrat. Hi havia hagut enfonsaments i no s’hi podia viure, segons va comentar una dona que semblava dels Països de L’Est i que de ben segur exercia l’ofici més antic del món.

Després van anar al col·legi de monges. Van xerrar amb la hermana Pilar i la hermana Victoria. La recordaven força bé i ella a elles. Com es van alegrar que la Carme fos mestra. Van ensenyar-li tota l’escola. La Carme se’n recordava perfectament de quan era allí. Ja feia gairebé quaranta anys, però semblava que hagués estat ahir.

Amb la hermana Victoria que ja tenia vuitanta anys, es van donar el correu electrònic. Era molt moderna aquella monja. S’havia tret l’hàbit feia anys i de cap manera volia que la tractés de vostè.

Van acabar la visita al bar Núria, on havien viscut per primer cop. Mentre eren allí va néixer la Carme. I finalment van entrar a l’església de Sant Agustí on la van batejar. Hi estaven fent una boda i era oberta.

De Lleida van anar a la costa. Estava rebentada la Carme, era normal, què esperava? Es va passar una setmana esgotada, sense poder sortir de casa però l’esforç havia valgut la pena sense cap dubte.

En Josu es va separar. La seva dona, secretària, s'havia embolicat amb el seu cap, circumstància força habitual. Quan van anar de vacances a França ja estaven enamorats. Qui ho havia de dir, dóna tantes voltes el món!

Era cert que s'havia separat. Sense voler la Carme ho va comprovar.

L'actitud d'en Josu va canviar massa després que la seva dona el deixés. Evidentment quan un està dolgut busca un culpable i és massa difícil assumir que el culpable és un mateix. Trucava la Carme de tant en tant. Al xat entrava poquíssim. Deia que no tenia temps. El xat era una pèrdua de temps per a ell.

Per una altra banda agraià molt que la Carme se'n preocupés.

—Me encanta que mi brujita esté pendiente de mí.

—Te agradezco mucho tu interés. Gracias por dejarme hablar contigo. Eres fabulosa. Eres la única que me entiende. Es un lujo tenerte como amiga. Te deseo lo mejor —li comentava sovint.

Com no havia d'interessar-se ara la Carme per ell? No podia oblidar de cop i volta la companyia que en Josu li havia fet mentre era sola a la costa. En tot el que de nou ella havia sentit, en aquelles qualitats que l'havien captivada d'allò més. En com li bategava el cor quan veia el seu nom al xat i com n'era de feliç quan parlaven plegats i de com tremolava quan ho feien per telèfon.

Tampoc podia oblidar la invitació que li va fer:

—Mira se me ha ocurrido un plan, podríamos conocernos haciendo el Camino de Santiago. Conocernos sólo eso, saber si tenemos alguna posibilidad de ser una pareja. ¿Puedes andar?

—Me encantaría ¡no sabes cuánto! pero no puedo de verdad —va contestar ella.

Va plorar la Carme mentre llegia la proposició. Se'l veia tan il·lusionat! Semblava un nen amb sabates noves. Va dissimular com va poder dient que era impossible, que el fes ell el Camí de Santiago i ella l'esperaria en un balneari per a què li contés.

En una altra ocasió va dir que li busqués una pensió a la costa. La seva dona se n'anava fora.

—Podría venir a verte, si me dejas.

—Deseo mucho conocerte. Verte ¡sólo eso!

Mai podria oblidar aquella altra proposició:

—Déjalo todo y empieza una nueva vida conmigo. Te ofrezco un pasaporte a la aventura. ¿Nos fugamos?

—Estás tremendamente sola. Eres un gorrión de mirada triste. Ven, mi ama te cuidará y te pondrás buena.

En Josu no volia entendre que la seva malaltia era així i per aquest motiu li deia:

—No es cierto que estés tan enferma, catalana egoista, caprichosa. Es imposible, con esta alegría y ganas de hacer cosas que tienes. Te refugias en tu enfermedad, es una excusa para no afrontar tu realidad.

Era un més, un altre que no podia comprendre la realitat dels afectats de fibromiàlgia. El més fàcil era negar-la, passar-la per alt. Titllar els malalts d'exagerats, de maniàtics, de tenir canvis d'humor era el més senzill, el més habitual.

Ai senyor quines sensacions experimentava la Carme amb aquelles proposicions!: il·lusió, alegria, tristesa, culpabilitat, alliberament, solitud, impotència...

Era cert, tenia moltes ganes de fer activitats però sempre era el mateix. Si no feia res, físicament es trobava bé però se sentia fatal, inútil i si les feia es cansava ràpidament. Aquest era el problema, trobar el terme mig era complicat.

No es podia baixar la guàrdia amb aquella afecció. S'havia d'estar alerta contínuament. Fer plans era massa. Havia anul·lat força compromisos a última hora perquè no podia aguantar-se dreta, perquè el cos li pesava un munt i només desitjava estirar-se, deixar-se anar al sofà. Dutxar-se, arreglar-se li era impossible.

Quan gaudia d'uns dies bons, mitjanament bons, ja li semblava una delícia.

Li hagués agradat tant poder embotellar el que sentia quan estava bé, quan tenia energia per poder parlar, per sortir, per fer el mínim de casa: endreçar, fer el menjar, comprar... Per arreglar-se i fer vida social. Per sentir-se normal i ser com els altres. Però també eren només somnis, il·lusions, desitjos.

Va arribar el dia del seu aniversari. Aquell dia el temia la Carme.

Així relatava ella com va ser:

—Aquest cap de setmana, ha estat especial, molt especial. El dissabte només llevar-me vaig saber que la meva amiga més íntima m'havia visitada. Feia una setmana que no sabia res d'ella. Em semblava impossible, una setmana sense mostrar-se, sense donar senyals de vida! M'havia fet il·lusions. Que bleada! Potser seria benèvola, bona amiga i em permetria passar un bon aniversari.

Cinquanta anys és una data per celebrar d'una forma especial. Podria també ella fer-me un bon regal permetent-me estar bé per poder gaudir d'aquest dia.

Però es veu que era demanar massa i la mala bèstia -per no dir res més greu- ha estat puntual. De bon matí, només despertar-me ja me l'he trobada a sobre.

S'ha mostrat esplèndida, amb totes les seves forces, no s'ha oblidat de res: mal de cap, cansament, dolor, atordiment, mareig, falta d'aire, mal color de cara. Ohhhhh quin horror!!!! Quin desesper!!!! L'anterior cap de setmana havia estat força bo. Per què no havia pogut ser a l'inrevés?

Era dissabte, havíem quedat amb els amics de tota la vida per anar a comprar i jo no podia gairebé moure'm. Com moltes altres vegades hauria de dissimular, enganyar, fer veure que estava bé, riure sense ganes. Tractar d'enganyar-me, de canviar el xip i poder així despistar i ofegar la meva amiga íntima. Aquesta mala pècora que no em deixa ni a sol ni a ombra i que voldria eliminar completament.

He tractar tants cops de raonar amb ella, d'escoltar-la, d'acaronar-la, de ser pacient i repetir-me que a tot hi ha una part bona i que amb ella també he de saber trobar-la.

Però en aquestes ocasions em revelo. No puc entendre-ho. També tinc dret a cridar, a enfadar-me, a exigir que em deixi en pau al menys per unes hores!

Vam anar a uns grans magatzems, només entra-hi pensava que em donava un mareig.

En Max va haver de quedar-se per arreglar l'ordinador dels amics. Això m'havien fet creure.

Hi vam ser tantes hores en aquell magatzem! Vinga mirar roba i més roba i jo marejada com una sopa. Al sortir d'allí, els amics van insistir en arribar-nos al restaurant on anàvem habitualment per fer un aperitiu. Jo no podia més i insistia en anar a casa. Finalment vaig accedir.

Només entrar vaig veure el meu cunyat i em vaig descol·locar. No em quadrava. Vaig sentir: Cumpleaños feliz i... sorpresa!!!! La família, els amics més íntims tots hi eren! En Max m'havia preparat una festa sorpresa i jo feta una figa, una pelleringa, un nyap, sense arreglar. Ohhhhh quina vergonya i quina felicitat alhora!!!! Estava emocionadíssima. Només hi sobrava una cosa. El meu pensament era lluny d'allí. No ho volia però per moments se n'anava, fugia. L'avisava, volia retenir-lo però no m'obeïa i això em feia sentir malament, molt malament.

Em sentia així, no podia evitar-ho. Què més hagués volgut jo!

Hagués volgut fugir, fondre'm però era allí i havia de resistir. Tots em miràvem i jo plorava, em tapava la cara. Ofegava els meus plors com podia.

Per un moment vaig alegrar-me de trobar-me malament. Potser si no hagués estat torbada no ho hagués resistit. Potser em feia falta la companyia d'aquesta amiga íntima que em mortificava però que alhora m'acompanyava i em donava el bracet on poder recolzar-me. Potser també hi havia una part bona en aquelles males sensacions que em feia sentir.

Després de treure el pastís van venir uns companys de la coral on en Max, l'Ariadna i en Jordi havien cantat. Ohhh que bonic!!!! Tres, eren ex alumnes nostres. Vaig tornar a somicar.

Hagués desitjat molt estar bé per poder agrair a tothom el que havien fet però m'era impossible. Em vaig limitar a fer el que vaig poder, només això: somriure, dir quatre paraules.

Després vam anar a casa i més emocions. Els amics més íntims eren allí i la cosina més propera també. Vam anar a sopar fora. Estava esgotada però no podia permetre'm esgarrar la festa als altres.

El diumenge, el dia de l'aniversari, volíem sortir, passar el dia fora però no va poder ser. No podia gairebé respirar. Van ser massa activitats, moltes emocions. Em tocava purgar-ho com sempre que m'excedia.

Certament en Max era un altre. Havia canviat moltíssim. Malgrat tot li devia tant la Carme al Max! N'havia tingut cura sempre, a la seva manera sí, però ho havia fet. I sort d'ell per pujar l'Ariadna i el Jordi. S'havia passat anys malalta la Carme i mai li havia faltat el plat a taula.

Aquelles temporades en les quals ella gairebé no podia menjar, ell sempre li repetia que havia de fer-ho, l'encoratjava, feia que s'esforcés per tirar endavant. La feia sortir de casa, l'acompanyava als metges. Sense ell no ho hagués resistit.

Amb el canvi podria estimar-lo de debò. Era dolç i encantador quan volia, Ja no eren un planeta i un satèl·lit. Parlaven de les seves coses, aclarien problemes. Feien el que sempre havia desitjat la Carme.

En Max li havia demanat una altra oportunitat i ella li havia de donar. Se la mereixia. Si hagués estat a l'inrevés ella també ho hagués agraït. No es perdonaria mai no haver donat una altra oportunitat al Max.

La Carme intentava fer entendre al Josu que ara ella no podia fer malbé la seva vida i la d'en Max per arreglar la d'ell.

—Josu ha sucedido así. Hemos cambiado los papeles. Son cosas del destino. Hay que aceptarlas como son —Intentava conformar-lo ella.

Si la separació d'en Josu hagués passat uns mesos abans, quan la Carme estava decidida a trencar la relació amb en Max, de ben segur que s'haguessin conegut. En Josu li ho va recordar:

—Hemos estado a punto de hacer una locura.

Ella només podia oferir-li la seva amistat. S'havia acostumat a parlar amb ell. Se sentia contenta quan ho feien com dos amics. Necessitava que li digues:

—Hola Lorito ¿cómo estás? Eres un lorito.

Ai senyor! Era com si entrés en un núvol quan llegia aquelles paraules! No el volia perdre. Desitjava donar-li un tros del seu cor. Necessitava aquella fantasia que s'havia construït a la seva manera. La fantasia que li havia robat l'ànima. Només pensar en trencar la relació li provocava angoixa, la mateixa angoixa que massa temps l'havia acompanyada.

Van compartir un número de loteria per Nadal, el número 35464. Acabava en quatre, les seves xifres sumaven quatre. Què eren tantes coincidències casualitats o causalitats?

La Carme necessitava d'en Josu per continuar el dia a dia. Ell era un còmplice, algú que li feia més suportable la negativitat que tenia al seu voltant i que massa sovint l'ofegava. Ell l'obligava a sobreviure, a tenir esperances. Era el seu antidepressiu.

Realment era una addició, una obsessió el que tenia ara la Carme amb en Josu. Ell ja no necessitava parlar amb ella diàriament, ni tampoc entrar al xat.

—Me lo has dejado bien claro, nunca seremos una pareja. Eres demasiado fiel.

Ara, era ella qui li escrivia missatges, qui necessitava parlar amb ell contínuament però es conformava amb uns minuts. Aquells minuts l'omplien, eren un ressort que facilitava que la seva vida funcionés.

La Carme intentava explicar-ho al Josu, però ell no entenia res de res. Només volia això ella, parlar, saber com estaven ell i els seus fills. Com li anaven les coses, si havia

aprovat el curs d'euskera, com havia anat el recital de la coral, com tenia la tensió... Res més que això. Ajudar-lo, explicar-li com es feia l'arròs integral, el puré de verdures com li preguntava al trucar-la. Establir lligams d'amistat.

En Josu només podia ser un amor platònic, un amor impossible que havia de canviar per una amistat i que necessitava com l'aire que respirava. Tan difícil era això d'entendre? Tan tanoques arriben a ser els homes?

Devia tenir raó la psicòloga quan deia que la Carme era dependent i obsessiva. No volia perdre l'amistat d'en Josu, no assimilava acabar malament amb la gent. Depenia massa dels altres i s'ofuscava. Molts cops pensava que era millor no conèixer per no perdre.

Li havia semblat que ell era del seu ram, que es preocupava per la gent i intentava ajudar els altres. Potser tenir sentiments ja no es portava, la majoria anava a la seva i les persones que es preocupaven dels altres eren titllades de bledes i febles. La Carme es rebel·lava, estava segura que el món es podia canviar si es volia. Les bones maneres s'havien d'encomanar, si més no en el nostre entorn. Escoltar, parlar, raonar, arribar a acords... És evident que un es troba millor demostrant bon humor que no pas incordiant els altres.

En Josu ja no volia saber res de la Carme, aquesta era la realitat per més que es volgués disfressar. Coses del destí també.

Ella no podia comprendre com havia fet el canvi. Com es podia passar d'estar molt penjat d'algú, com li deia ell i de cop voler acabar totalment amb el que havia sorgit entre ells. Són diferents els homes, molt diferents. O tot o res. Una amistat era impossible.

—Tú tienes un marido.

—No quiero hacerle a Max el daño que me han hecho a mi —només deia contínuament. Però, es contradeia i afegia:

—Necesito conocerte. Romper este hechizo, esta obsesión. Tendré que venir a liberarte.

—Pero te vas a llevar un chasco ¿eh? Soy feo, viejo y calvo y además pitopáusico, ja, ja, ja. Pareceremos la Bella y la Bestia.

—Ya les he hablado de ti a mis padres y a mi hermana.

—Para qué quieres conocerme. Si soy rara, de otro planeta. No estoy hecha para este mundo —afegia la Carme.

—Me gustas porque eres diferente. Necesito mi marcianita. Eres mi vieja amiga, mi amiga del corazón. No te voy a dejar nunca. Vendré y te secuestraré —contestava ell satisfet.

Com patia la Carme! Ella intentava convèncer-lo i ell no comprenia res en absolut. Quan deixava volar el seu pensament, s'imaginava en Josu vestit com Sant Jordi dalt d'un cavall blanc volent alliberar la Carme que era dins la torre mirant per la finestra. En Max era a la porta vigilant que ningú la segrestés. Com reia ella, mentre ho pensava.

Hi havia cops, al trucar-la, que li feia escoltar la música que tenia posada. Música dels anys setanta, romàntica, amb la qual gaudia la Carme també.

Ja li ho havia advertit al principi de trobar-se al xat. La Carme es coneixia a si mateixa. Sabia que s'implicava massa amb tot, amb les amistats, amb els projectes... No suportava acabar malament amb ningú. Fins i tot li havia demanat al Josu que l'enganyés que li digués una mentida per obligar-la a prescindir d'ell.

Li havia suplicat molts cops que s'oblidés d'ella, que se'n busqués una altra. I ell erre que erre insistint i insistint sense parar fins arribar a la situació on es trobaven. Una situació inaguantable, malaltissa per a qualsevol.

La Carme utilitzant les mateixes paraules d'en Josu va dir:

—Dime que desaparezca de tu vida y lo haré, asume tú esta responsabilidad.

—No puedo decírtelo, te tengo cariño. En el fondo nos queremos tú y yo —contestava ell.

Total que no treien res en clar. Era com “La Història interminable, interminable”.

—Jolínnnnnnnn! no hi havia forma d'aclarir res de res —exclamava ella.

En Josu li havia dit que aquella primavera aniria a Salou. Sempre quan havia de sortir de l'autopista, s'equivocava i sortia a la localitat on era la Carme. Li ho havia dit el primer dia quan van coincidir al xat.

Qui sap, potser un dia en Josu no s'equivocaria, potser hi aniria per quedar-se allí per sempre més?

—Te vendré a ver, te traeré rosas y te enamoraré.

La Carme creia en el destí. Sovint deia que tots venim en aquest món amb una sort, amb una fita que complir. Aquella trobada havia passat per alguna raó. Era de pel·lícula, de bojos, d'adolescents. A la Carme sempre li havia agradat escriure, gaudia fent-ho encara que li suposés un gran esforç degut a la fibromiàlgia. Era ara el moment de explicar aquelles vivències en un llibre?

Tenia dos fills, havia plantat arbres. Escriuria ara el seu llibre? Era aquesta la finalitat de tot el que havia succeït? Amb paciència i molta voluntat podria aconseguir-ho.

En Josu també vivia en un àtic. Li agradaven molt les plantes. Tenia roses, hortènsies, alegries... Ell en tenia cura. N'estava satisfet de les seves plantes. La frase del Petit Príncep que deia a la Carme tenia doble significat:

—Yo tengo mi rosa, mi rosa es mía, yo la riego, yo la cuido.

La Carme li va voler fer un regal especial quan va ser el seu sant. Li va escriure una carta i va enviar-li llavors de flors. De les flors que ella veia durant tot l'any. Tres classes de llavors que florien en diferents estacions de l'any i que feien que sempre hi hagués flors al seu jardí del Vallès i a la terrassa de la costa.

Amb aquell regal la Carme volia enviar-li l'alegria que ella sentia quan les veia. Les flors feien que la seva angoixa disminuís. Pensava que al Josu li passaria el mateix. La Carme sabia que en Josu estava malament, malament com ella.

—Es como si hubiese recibido parte de ti con esta carta Carme —va comentar-li en Josu.

—Se lee tan bien, es tan fácil su lectura. Hasta tu letra me gusta —va afegir.

S'havia de trobar un final per a aquesta història. Tothom desitja un final feliç com en els contes de fades. El príncep blau es casa amb la bellíssima princesa de la història i...

Hi ha un munt de problemes a la vida real. Els llibres han d'acabar bé. Ens han de deixar un bon gust de boca. Al menys en ells hem de poder trobar el final feliç que tots desitgem i que la realitat pocs cops ens brinda.

Aquesta història podria tenir diversos finals, a gust del consumidor. El lector podria elegir el seu final com en la col·lecció que la Carme tenia a la seva aula. "Tu pots elegir la teva aventura".

Un podria ser aquest:

És un migdia al voltant de la una. Un migdia del mes de febrer. Les temperatures al nord i al centre d'Espanya són baixes, molt baixes. Fa fred, molt fred.

La Carme continua amb en Max. Segueix intentant ajudar els altres per sentir-se realitzada. Segueix sent pobre d'esperit, covarda, indecisa, victimista. Segueix vivint dins d'una gran mentida potser?

Jo, la Carme, camino lentament pel passeig marítim. Aquí el dia és esplèndid. El so, la brisa, la flaire del mar i la calor del sol, entren pels meus sentits, m'acaronen. Respiro

profundament. Podria ser tan feliç! però... sento enyorança. Tinc els sentiments a flor de pell. Ploro, feia dies que no ho feia. Intento contenir-me però no puc.

Vull manar el meu cor però ell, com un nen petit que no es deixa ensinistrar, educar, dirigir, fa la seva. No m'escolta, es riu i es desboca. I ploro i ploro.

Em pregunto per què ploro? Ara és el meu cap el que em dirigeix, el que em mana. Aconseguiré un dia que el meu cap i el meu cor vagin al mateix ritme? Que arribin a un acord i em deixin en pau?

Què treu a cap aquesta lluita imparable, aquest no saber a qui he de fer cas? Quin dels dos és el més coherent, el més assenyat? Ho sabré un dia?

Desitjo estar tranquil·la. Uffff i qui no ho vol estar? I qui ho pot estar? Tothom té els seus problemes. Potser sense ells no sabríem viure, seria massa avorrit. Els problemes ens causen estrès i aquest estrès ens obliga a estar desperts, vius, a sentir, a plorar i també a riure.

Potser és això el que jo necessito? Tenir neguits com els que he viscut aquest estiu que em feien palpar sensacions i estar carregada d'energia. Qui ho sap? Malauradament, massa sovint la vida ensenya que les coses no són ni blanques ni negres. És tot massa complicat!

En Max ha canviat. Realment és un altre. Estem junts, tirem endavant. Ens necessitem, ens ajudem mútuament. Juguem a estimar-nos. Sobrevivim el millor que podem.

Continuo caminant, ara puc continuar. Desitjava molt una cadira de rodes no fa massa temps per seguir un xic més i fins i tot per moure'm dins de casa. Intento gaudir de tot el que m'envolta. És una passada. Un plaer per als sentits! Tan "guai", dirien el més joves. Un bé de Déu, exclamarien els més grans.

Malgrat tot, en aquests moments em trobo bé. Puc respirar, riure, plorar, viure. Hi ha un munt de gent que està pitjor que jo! Què més he de demanar!

Aquest altre final seria el menys desitjat i potser el més real:

Què volia dir-me en Josu amb aquelles frases que se li escapaven sovint i que jo em negava a llegir i a admetre?

—Soy un don Juan. ¿Podrás perdonarme? Mi mujer ha tenido que aguantar mucho conmigo.

—Maider, mi hija, me ha dicho que le doy asco cuando me ve en internet.

—Soy viejo, feo y calvo. Te enviaré una foto para que te desenamores de mí. Estoy hecho un ligón, me vienen como las moscas. Parezco un chaval de diecisiete años. Me he acostado con siete mujeres a lo largo de mi vida, no desprecio un favor.

—Tengo el encanto dulce de un poeta y la pericia de un Cortázar, envuelvo a las personas.

Qui era en Josu? Era un addicte al xat, un psicòpata socialment integrat? Havia deixat la seva professió i ara havia d'omplir el seu temps en aquell aparell? Era aquesta la raó per la qual el va deixar la seva dona?

Per què em deia que em valorés i insistia en què jo deixés el xat? Suposava potser que finalment m'assabentaria que feia amb altres dones el mateix que feia amb mi?

Realment era això el que en Josu feia al xat. Ho vaig saber al coincidir primerament amb una tal Laura.

Em va clicar ella preguntant-me si havia parlat amb en Josu i si era l'amiga de la qual ell li havia parlat.

Escrivint, escrivint, vam saber que amb ella es feia passar per més jove. Li deia les mateixes frases encisadores, també la va captivar i seduir. Tot era el mateix.

Ai senyor! Com vaig patir per ella pensant que potser en Josu era un maniàtic, una persona sense escrúpols tal com em va advertir en Max quan deia que no entrés al xat. Podia fer mal a la Laura, em va dir que tenia vint-i-sis anys. La mateixa edat que l'Ariadna, la meva filla.

Vam xatejar algunes vegades. A les dues ens agradava escriure. En Josu a totes dues ens embolcallava mitjançant les seves paraules que triava acuradament.

La Laura va reaccionar rient. Només volia utilitzar-lo, passar-ho bé, gaudir, sentir, somiar. I amb ell ho aconseguia, se sentia estimada. Li era igual qui fos, si l'enganyava, si era un fantasma. Jo en canvi vaig plorar. Fins i tot vaig sentir pena d'en Josu davant els comentaris massa atrevits que llegia de la Laura.

Quan vaig xatejar amb el Josu, li ho vaig explicar i ell em va convèncer de què la Laura era una víbora. M'ho vaig creure. Vaig tornar a caure en el seu parany potser?

I de nou el vaig creure quan el trenta-u de gener, (tres i u igual a quatre) després de uns quants dies sense saber res d'ell em va trucar. Estava parlant amb una companya, en Max era al meu costat. Jo li deia que perdonés que no podia atendre'l. Ell insistia i insistia i em va dir:

—Escucha por favor, tengo novedades. Mi mujer me ha dejado.

—No me dejes, te necesito.

Ai! Se'l sentia tan desconcertat i esperançat alhora!

Era cert que s'havia separat. Ho vaig saber sense voler quan vaig trucar-lo i em va sortir una veu de dona. Em vaig quedar tallada. Vaig tornar a trucar necessitava saber,

comprovar que en Josu m'enganyava. Volia trobar un motiu per acabar amb aquella història. Però que va, hagués estat massa fàcil! Era cert, en Josu s'estava separant. La Maider, la seva filla, m'ho va explicar. Va semblar que ella m'entenia. Quin martiri!

De nou una altra noieta del xat va comentar-me que coneixia en Josu. També amb ella era encisador, educat, una "canya", com deia ella.

—Et diu les coses sense dir-les.

—M'agrada tant parlar amb ell! —va afegir.

Amb les frases que ens deia a totes, què pretenia realment en Josu?:

—Eres un sol, la mejor, fantástica, encantadora.

—Qué suerte tiene Max de tenerte a su lado —va dir-me molts cops.

—Seria facilísimo vivir contigo.

—¿Te sientes feliz mientras hablamos?

Potser en el fons el que pretenia en Josu era fer-nos sentir especials i per això ens ho repetia a una i a una altra? Era algú enviat vés a saber d'on, per fer-nos somiar i canviar la nostra actitud envers la vida?

Volia que valorés el que tenia al costat, a l'abast i sovint no ho feia, quan em deia:

—No te separes de Max. Él te adora. Es el amor de tu vida. Es lo mejor que tienes.

—No quiero hacerle el daño que me han hecho a mí.

—Yo sólo soy un ladino.

—Qué Dios te ayude.

—Qué Dios nos ayude —vaig afegir jo.

Qui sap qui era realment en Josu. Qui sap si un dia, finalment jo ho sabria.

Un altre final podria ser aquest.

La Carme sabia molt bé que per rebre s'havia de donar i per donar s'havia de rebre. I que tothom recull el que sembla. Comprenia a la perfecció que per poder estimar s'havia d'estimar a si mateixa i era el que li mancava. Fins i tot en Josu li ho va dir

—¡Quiérete más joder!

S'havia d'estimar i posar-se en primer lloc. Pensar en ella i no ho feia en absolut.

Necessitava quelcom que l'obligés a prescindir del que l'encadenava.

En Josu i ella potser només pretenien ajudar-se. Volien fer-se costat però alhora es feien mal. Estaven construint una xarxa falsa on quedaven atrapats. Una xarxa que no els portava enlloc, que no els deixava ser lliures i els condicionava en els seus pensaments i accions més rutinàries.

Ella estimava en Josu però sabia que no podia arrossegar-lo a tenir una vida privada de quasi tot. Només podia oferir-li dolor i cansament i qui podia aguantar-ho? Era necessari estimar de debò per suportar-ho.

Desitjava que trobés una persona amb qui compartir tot el que el feia feliç: anar amb bicicleta, jugar a les pales, caminar per la platja, ballar... I ella necessitava fer repòs i estar tranquil·la. De cap manera volia condicionar-lo, obligar-lo a prescindir de les activitats amb les quals gaudia.

Va trucar-lo per telèfon. Volia saber com havia passat el cap de setmana. En Josu va comentar que havia conegut una noia i que si li donava permís per sortir amb ella. Quina pregunta? Amb el cor ferit la Carme va dir que sí, que era el que desitjava. Ella no podia correspondre'l i s'alegrava molt que algú ho fes. Se sentia ferida però alhora alliberada. Passar de sentiments era el millor.

Es considerava tan poca cosa quan li donaven els brots, quan tenia els dies "off" com els anomenava. Només era un destorb. El Max gaudia viatjant i ella no podia portar el seu ritme. Més d'un cop tot rient, per suavitzar la situació havia dit al Max:

—Posaré un anunci als diaris que digui: Busco amant per al meu marit per no poder atendre'l.

En Max rialler deia:

—Seguro, tú eres capaz —ell reia i la Carme intentava aguantar el plor com podia, finalment les llàgrimes li relliscaven per les galtes.

En Josu no volia entrar més al xat i volia que la Carme tampoc ho fes, que se n'oblidés. Deia que ella hi estava enganxada, li ho havia dit molts cops. Van quedar que ell la telefonaria de tant en tant.

La Carme, com de costum, cada nit entrava al xat. Mentre esperava en Josu parlava amb els bons coneguts que l'animaven. Necessitava parlar amb ells. Era el seu vici, ho sabia. Però, i qui no té un vici? Tothom necessita quelcom on refugiar-se, recolzar-se, petites mentides, petits secrets. I ben mirat aquell vici no era gaire dolent. Sense dubtar-ho n'hi havia de pitjors.

La Carme ni bevia ni fumava. S'ho passava molt bé xatejant. Coneixia gent encantadora que la feia riure i ella a ells. Contínuament li deien que era agradable i que la trobaven a faltar quan no entrava. Li deien sincerament, ho notava.

Molts cops pensava que era com ésser a l'escola i parlar amb el seus alumnes. La majoria de la gent del xat era jove i li transmetia l'alegria i l'entusiasme propis de la seva edat.

Acabava de connectar-se quan la va clicar un tal Jaime de Tarifa. Les jotes ja li feien por. Havien parlat per primer cop uns dies abans. Era funcionari, tenia quaranta-cinc anys, estava casat, no tenia fills i necessitava l'anglès per a la feina. Havia fet cursos intensius a Dublín. Anava sovint a Catalunya.

La Carme s'havia promès que no tornaria a caure amb ningú més, que la història no es repetiria. Per això va aclarir ràpidament al Jaime, quan va començar a dir que estava encantat de parlar amb ella i que volia tornar a fer-ho, que no volia complicacions que ja les havia tingudes. Van riure molt. Van parlar de tot, també de política. L'estiu passat havia estat a Perelada i li havia encantat. Quan van deixar de parlar, era massa tard. Van quedar per continuar l'endemà. De nou una sensació familiar la va envair. No ho volia admetre però la notava, una sensació agradable, encisadora i alliberadora alhora. Estava contenta, renovada, feliç.

Va pujar a l'habitació. En Max l'esperava despert com feia últimament. Van estar força estona abraçats, acaronent-se, besant-se. Feia dies que ella no se sentia així. Només ells dos. En Max li repetia, com gairebé cada dia que l'estimava, que aquella era la millor hora del dia. La necessitava de debò, li donava vida i que sense ella no podia viure. Fins i tot en Max li donava les gràcies pel fet d'estimar-lo. La Carme s'emocionava quan sentia les seves paraules, per estimació, per remordiment, per... Li repetia força sovint:

—Carme ¡eres tan bonita! ¿Por qué eres tan bonita, tan preciosa? Tienes la piel tan suave.

—Por ti no pasan los años, deben ser las radiaciones del ordenador las que te rejuvenecen.

—Ets un pardalet, amb aquestes cametes petitetes.

—Estás helada.

—No et preocupis d'aquí res estaré bullint, ja saps el termòstat espatllat —reia ella.

—Quieres a todo el mundo y todo el mundo te quiere. Eso es lo mejor de ti, mi Gioconda.

Era cert el que deia. Els seus ulls expressius i sincers, el to de la seva veu ho confirmaven. En Max no mentia.

Li agradava anomenar-la Gioconda. Deia que el seu somriure, les seves mans eren com les d'ella. Li ho deia des que van ser a París, quan festejaven.

La Carme li deia:

—Max has canviat tant! Ara sí que t'estimo. Si continues així t'estimaré però si tornes a ser el d'abans marxaré.

—Com has aconseguit ser com ets ara? Desitjo acabar per sempre més amb “el salesiano”. Eliminar-lo del tot.

En Max li deia que ella li havia ensenyat com fer-ho.

—Tú decías que el pensamiento, la mente lo puede todo y es verdad. Así he conseguido cambiar. Todo es cuestión de proponérselo.

Abans tot eren crits, ara sovint havia de dir-li:

—Max crida una mica més, no et sento.

—Sí pardalet, Gioconda —contestava ell.

Hauria de continuar amb en Max. Ho sabia i ho faria. Intentaria estimar-lo tant com pogués tal com deien aquelles cançons que ara també comprenia, però també s'estimaria a sí mateixa. Amb aquella història havia après a estimar-se, a considerar-se, a aprovar-se i a acceptar-se.

Entrar al xat havia estat un gran encert. Conèixer en Josu li havia fet veure la seva realitat, la seva covardia, la seva resignació i les seves possibilitats. Ara s'adonava que la seva existència era seva i de ningú més. I volia gaudir-la de valent. No volia renunciar als seus somnis de ser feliç, havia entès que la vida podia ser una bonica realitat. S'havia perdut massa en aquells anys. I de cap manera cediria res del que havia guanyat en la seva última etapa. Aquest fet li recordava sovint a en Max quan intentava començar de nou amb la seva actitud.

Desitjava un bon regal per als cinquanta anys. Finalment l'havia rebut, havia canviat la seva vida. Aquell era el millor regal. La seva existència era plena d'il·lusions i projectes que li permetien seguir endavant.

La Carme es trobava considerada, respectada per en Max. Era una sensació relaxada, al mateix nivell, d'igual a igual. Ell havia vist les orelles al llop, com deia l'Ariadna. I es penedia de tot el mal que havia fet a la Carme i als seus fills havent dedicat massa temps a la feina.

Ella tenia forces per reclamar, per exigir els seus drets. Per fer entendre a en Max que la seva vida estava formada per diferents aspectes i que ell n'era un, només un, tan important com els altres: els seus fills, la seva mare, les seves amistats, els seus propòsits, també el xat. D'ara endavant tot això en Max ho havia de tenir en compte si volia continuar vivint amb ella. Si no ho feia, elegiria viure sola. La Carme era una persona, ni més ni menys. Una persona igual que ell, valorada perquè el dolor l'havia enfortida.

Havia aconseguit estimar-se, acceptar-se i a no sentir-se culpable de la seva malaltia, de no poder treballar, de defraudar la mare que volia que hagués estat

catedràtica, de no ser com les mares de les amigues de l'Ariadna que els hi tenien tot a punt. Tampoc de deixar de banda l'ordre i les feines de la llar. Ni d'estar cansada i poc receptiva quan arribaven els seus a casa després d'una llarga jornada. Li hagués encantat tenir-ho tot preparat, ajudar-los però les coses eren com eren i ella no n'era responsable.

Havia d'haver entrat al xat molts anys abans, moltíssims. S'hagués evitat força patiment. Els fills també comentaven:

—Mama, com ha canviat el papa. No sembla el mateix!

Ja feia més d'un any que durava el miracle. En Max mostrava la seva cara bona, la positiva, la millor i prometia a la Carme que sempre seria així, que no canviaria. Contínuament li deia floretes, frases encisadores que l'anaven reconquistant com si d'un festeig es tractés. Fins i tot es feien broma per l'ordinador. Ella volia creure'l. Seria fàcil viure amb ell d'aquesta manera.

Es comentava sovint que molts matrimonis s'havien desfet pels xats, en aquest cas havia estat tot el contrari.

Per un moment, la Carme al llit, se'n va recordar d'en Jaime.

—Com seria? Era tan educat, tan... ui!!!! Ja hi tornàvem a ser????

L'últim final, el quart podria ser aquest:

En Josu havia canviat massa. Es ben veritat que la tristesa es converteix en rancúnia, en odi. Estava dolgut. No podia assimilar que la seva dona el deixés. Fer-li entendre que ella s'havia enamorada d'un altre era impossible. Se'n recordava ben poc de les seves intencions respecte a la Carme.

—Espera unos meses para que arregle mi situación.

—Asúmelo, abstráete como hago yo —havia pregat a la Carme

—Tanto tiempo llevando cuernos y yo sin enterarme —repetia contínuament. Només això veia clar.

—Nunca los podré perdonar. Me han hecho mucho daño. Estuvimos juntos de vacaciones, ya estaban liados y yo sin enterarme.

Li havia sortit el tret per la culata. Se li havien avançat. El destí, els astres s'havien confabulat en contra d'ell. La dona l'havia deixat i la Carme s'havia reconciliat amb en Max.

La Carme intentava ser pacient, comprendre'l. No volia prescindir d'ell però en Josu l'atacava de debò amb la seva indiferència. No entrava per a res al xat ni la trucava. Quan en ocasions comptades ho feia li deia:

—No me pases factura. Estoy muy deprimido, por eso te ataco. Soy como los maremotos que son cíclicos.

Què podia fer? Seguir anant de “salvadora”? Ningú es pot salvar si un no ho vol. Tampoc podia deixar-lo totalment. Recordava massa l'època en què ell li va donar el seu afecte quan era sola a la costa. Quan li deia:

—Eres mi amiga del corazón. Te esperaré siempre.

—Max te tiene físicamente y yo mentalmente.

—Me preocupo por ti, claro, ¿cómo no voy a preocuparme?

—Abrigate bien, hace frío. No cojas peso, estás delicada.

Per què la Carme despertava sovint en els altres aquest sentiment de protecció envers ella? La feien sentir immadura, incapaç de sortir-se'n sola. Amb el Josu també ho notava.

Ella el trucava a vegades. Quan ho feia dubtava si actuava bé però era impossible resistir-se.

Havia de ser responsable es repetia, però si ser responsable era perdre'l com amic, odiava la responsabilitat, també es repetia.

El telefonava cap al migdia, sempre estava dormint. Era un tranuitador. Havia canviat el seu ritme de vida. Dormia de dia i vivia de nit.

—La vida sigue, la casa se me cae encima, salgo con una y con otra —li comentava.

—Soy un ladino, un bohemio —afegia.

On havia anat a parar el Josu que l'havia enamorada? No en quedava res d'aquell individu. Ara era prepotent, arrogant, fins i tot el to de veu li havia canviat.

Tothom és bo per naturalesa, és la vida, les circumstàncies qui ens fan canviar. Només cal veure la majoria dels nens. Les criatures són innocents i a base de cops van modificant-se. Potser per això havia canviat massa en Josu?

Ja feia gairebé dos anys que durava aquella història. La Carme no podia més amb el paper que havia assumit.

Es negava a seguir. Sabia que no ho resistiria que finalment petaria. Volia cridar, vomitar, oblidar-se de tot. Però com? Ho havia intentat tants cops!

Era massa perfeccionista ella. Pensava que havia d'esbrinar qui era realment en Josu. No podia anar-se'n a la tomba, millor dit a la incineradora sense averiguar-ho.

Va trucar-lo de nou. Ell dormia com de costum.

—¡Ay, lo siento, siempre te despierto! Eres un golfo. ¿Quieres que cuelgue? ¿Te molesto? —va dir la Carme.

Hagués desitjat que li digués:

—Sí me molestas, déjame en paz. Cuelga.

Això no ho hagués tolerat pensava la Carme. Però no, ell va respondre.

—No, no cuelgues, tú nunca me molestas.

—Algún día te llamaré y estarás con otra —va afegir.

—¿Oye por qué te llamo? Jolín me lo pregunto continuamente.

Ell va contestar:

—Eso debes responderlo tú.

—Necesito saber si lo que has hecho conmigo lo haces con todas.

—No, de verdad, has sido la única —va respondre ell sense dubtar.

—De todas formas tengo que darte las gracias. Max y yo estamos muy bien. Él me adora, tienes toda la razón.

—Pero, ¿cómo has podido cambiar tanto? No lo entiendo. Es imposible que ahora no quieras saber nada de mí —digué ella decebuda.

—Mira tengo mucho trabajo. Soy una ama de casa ahora. Debo cuidar de mis padres. Tú me exiges demasiado tiempo. Mainer necesita el ordenador —s'excusava ell.

Eren excuses, res més que això. Amb aquelles paraules va comprendre que se la volia treure del davant. Sense cap dubte era el millor per a tots.

La Carme va prendre una decisió. No pretenia acabar malament amb ell. Però el tema durava massa, ja feia pudor.

Va comentar-li que potser escriuria una novel·la amb la història que havien viscut. Realment era un món nou, de pel·lícula per a ella. Si ho feia, si li publicaven li faria arribar personalment un exemplar.

—Haz lo que te parezca mejor —va comentar semblant-li bé la idea.

—¿Te has enamorado de otro? —va preguntar

—Sí, de otra, de mí misma —va respondre satisfeta la Carme.

Van acabar rient aquell dia. En Josu taral·leiant una cançó d'un cantautor famós. Al penjar el telèfon la Carme es va entristir. No el tornaria a trucar.

Aquest cop no es faria enrere. Va dubtar però finalment va escriure-li un correu, preferia donar la cara. Va dir-li que ja n'estava tipa del joc, que li desitjava el millor i que el més adequat era oblidar-se.

—The game is over —va acabar escrivint.

A l'entrar al messenger va eliminar el nom d'en Josu. La història ja formava part del passat.

S'havia enamorada d'ella mateixa, es devia un respecte. Finalment es valorava i no s'entristiria perquè aquella història s'havia acabada, s'alegraria perquè havia succeïda. Recordaria els bons moments, les frases encisadores. Les ocasions en les quals reien tant. Quan en Josu li contava acudits i li explicava el paisatge que veia des de la seva terrassa i com tenia de boniques les hortènsies, les roses. De quan arribava la Maider, els cunyats o algú i era impossible xatejar i s'enfadava. De quan es desconnectava la línia i ell deia:

—Este amor es imposible, los astros están en contra nuestra.

—Me haces ir de un lado a otro de la ciudad para poder chatear.

També de quan anava a tirar les deixalles i aprofitava per telefonar-la des d'una cabina. Se l'imaginava oferint-se per baixar la brossa i la cara que devia fer.

—Esto no funciona, se traga las monedas que es un contento ¡joder! —exclamava.

I d'aquell migdia que la va trucar per dir-li:

—Carme, escucha como está de bravo el mar ¡las olas son enormes!

També de les poques vegades que ella l'havia trucat i no hi havia manera de poder parlar. Sempre passava quelcom: estava conduint, tenia les mans de greix perquè arreglava la bicicleta, el serrador arreglava la porta perquè la Maider s'havia deixat les claus dins de casa, hi eren els fills i no es podia parlar...

S'havien escrit força correus que havien esborrat quan s'enfadaven, quan la Carme s'adonava que allò no tenia ni cap ni peus. En va voler conservar un de quan la dona d'en Josu havia marxat de casa. Deia més o menys:

“Mi querida maestra, ¿sabes que eres un cielo? He tenido mucha suerte al conocerte. Me alegra saber que todavía hay personas que se acuerdan de mí. Es todo un lujo tenerte como amiga. Sé que serás mi amiga para toda la vida. Me encuentro bastante mejor. No hago tonterías pero aún apenas duermo, ahora ya más y al principio tiraba la comida por la taza del wc. No te preocupes por mí, soy fuerte y me encuentro con fuerzas como para ayudarte. Me encanta que mi brujita siga pendiente de mua. Necesito hablar contigo. Don't let me down!!!! ¡Qué Dios te ayude, de verdad! Muxus. Eres única. Gero arte, biotza eta sorgiña.”

Reia força la Carme quan ho recordava. Havia estat el seu quart amor.

Tot són ensenyaments a la vida. El destí capriciós, havia estat benèvol amb ella en aquella ocasió, seguir insistint era massa arriscat i no podia continuar sent esclava dels seus sentiments.

La història de la Carme en aquell xat havia estat una de tantes. De ben segur que n'hi havia de precioses i també de terribles. Personatges sense escrúpols, pocavergonyes emparats en l'anonimat amb tota la impunitat podien utilitzar aquell mitjà -creat teòricament per a practicar l'anglès i fer amics- per destrossar moralment persones que hi entraven confiades pensant que ja existien altres xats per a aquests propòsits.

La Carme desitjava de tot cor que en Josu no fos un d'ells. En Max tenia raó quan va advertir-la a l'entrar al xat. Qualsevol xat podia ser perillós per a persones amb principis i valors i encara existien aquestes persones. Era necessari tenir cura, anar amb peus de plom, protegir-se.

No obstant no es podia guardar volcans a l'interior ni d'odi ni d'amor no fos que es cremés l'ànima. Ni tancar-se a noves amistats gratificants.

Però... aconseguirien trencar definitivament i oblidar aquella història per sempre més?
—Nunca te olvidaré, serás eternamente mi princesa catalana, mi amiga para toda la vida. Siempre te esperaré. Llámame cuando me necesites y perdóname si te he hecho daño —li havia dit en Josu entendrit.

Era un poeta ell. D'això no en tenia cap dubte la Carme.

Fos quin fos el final elegit per a aquesta història, la Carme no guardava cap rancúnia. La rancúnia és el sentiment més roí, havia llegit. Les males intencions no entraven en el seu pensament, era així ella.

Continuava ajudant a tort i a dret -per internet i al seu entorn tothom que podia escoltant, parlant, donant un somriure, agraint-lo quan el rebia. No es considerava cap tòtila, cap bleda. Els insensibles, els que només miraven per ells eren els tanoques, els anormals. Li era indiferent el que pensessin els altres. Seguiria sent com era. S'esforçaria en fer volar pors, els remordiments, el passat. En vestir-se de felicitat i apostar per la vida present, deixant-se abraçar per la bellesa que ens envolta. Entenia, finalment, que preocupar-se pel futur, tal vegada incert, no porta enlloc.

Ja no era delegada del grup de fibromiàlgia de la seva ciutat. Defensar i parlar de la seva experiència amb l'ozó no va agradar a la Junta directiva de l'associació i li van fer la vida impossible fins obligar-la a dimitir. La van amenaçar de portar-la al Jutjat de Guàrdia per comentar la seva experiència a les reunions. I van acusar-la de rebre diners per part del metge que li aplicava l'ozó.

La Carme va escriure una carta expressant els fets que l'havien feta dimitir. Com a resposta, la Junta va fer arribar un escrit a les persones associades comunicant el tancament de la delegació. Els associats van contestar dient el seu parer. Recolzaven la Carme i no estaven d'acord amb l'actitud de la Junta. La premsa i la ràdio local van explicar el cas.

No era la primera delegació que tenia problemes. Una altra delegada va ser amenaçada d'anar a la presó per voler sortir de l'associació. I amb una altra delegació ja havien tingut dos judicis.

Havia de ser ella qui els portés al Jutjat de Guàrdia per tractar-la d'aquella manera, per fer-li un "mobbing", com es diu ara. No ho faria, no s'arriscaria a caure en una altra depressió. Tenia sentiments ella. La Junta poc demostrava tenir-ne.

La delegació del Vallès va continuar endavant, formant part d'una altra associació. Una persona del grup va substituir la Carme.

De moment l'ozó li havia canviat la vida i no era l'única persona a qui li havia passat. A ella li va comentar la Mari Luchy, l'amiga d'escola, i ella ho diria als quatre vents i demanaria als llocs oportuns que s'administrés per la Seguretat Social com es feia en altres països. Passaria d'associacions que no feien res al respecte. Era indignant que el dolor fos un negoci descarat i la gent patís si hi havia solucions. Encara que no fos en un cent per cent, el percentatge de persones que milloraven amb l'ozó era molt alt.

La Carme, s'està tot el que pot a la costa, s'hi troba millor. Segueix lluitant per donar a conèixer la problemàtica de la fibromiàlgia i per aconseguir millores per als afectats. Intenta aprofitar els dies bons i els dolents els accepta sense tirar la tovallola. Ha pres l'opció de tirar endavant amb les seves circumstàncies i intenta alliberar-se de tot el que l'encadena evitant gastar energies en va.

Ha entès que tots formem part de la societat encara que siguem diferents i menys vàlids. Que hem de retrobar-nos, acceptar-nos i no fugir de la nostra realitat. Una mateixa és la millor amiga i ningú ens pot estimar més. Intenta enamorar-se de la vida i oblidar patiments que ens han inculcat, que ens han ficat al moll de l'os recordant que hem vingut en aquest món per a ser feliços, per donar-nos capricis per tal de compensar tristeses, males experiències i sofriments inevitables. Intenta acceptar el que ens depara el destí rebent els esdeveniments amb optimisme i placidesa.

Confia en la força del pensament positiu i en el poder del cos per guarir malalties procurant estar tranquil·la i serena tal com el Joan Tortosa -un veritable amic més que un professor de ioga- li ha transmès. I entén que ningú li portarà les solucions a casa, som nosaltres els que hem d'esforçar-nos en buscar per tal de trobar i enriquir-nos amb aprenentatges que ens facin créixer i fluir. Per aquesta raó ha establert xarxes d'amistats i forma part de grups culturals i solidaris que la Regidoria de la Dona promou a la seva ciutat. I participa sempre que pot en cursets, conferències i xerrades per tal de sentir-se activa i continuar aprenent.

Són tantes les Carmes atrapades que s'han de fer sentir, formar-se i viure la seva pròpia vida!

L'esperança de poder trobar solucions i evitar el calvari que ella ha passat amb la seva malaltia, no la perdrà mai.

El Vallès, 24 d'abril del 2006
donang4@gmail.com